DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Barbara Cartland _ Kalbimdeki Çiçek

BARBARA CARTLAND ÜZERİNE

Ünlü romantik romanlar ve oyun yazarı, tarihçi, siyasî konuşmacı olan Barbara Cartland 1904 yılında İngiltere'de doğdu: Televizyon programlarında sık sık görülen yazar, şimdiye kadar 150'den fazla eser yazmıştır. Miss Cartland' in bir çok tarihi eseri ve bir kaç tane de biyografisi yayınlanmıştır. Bunlardan ağabeyi Binbaşı Ronald Cartland'la ilgili olanın önsözü Sir Winston Churchill tarafından yazılmıştır.

St. John of Jerusalem nişanı ile ödüllendirilen Barbara Cartland, Kraliyet Ebelik Koleji'nin Başkanı olarak da nişan almıştır. Ebeler tarafından seçilen kişilere takılan bu nişan İngiltere'de ilk kez Barbara Cartland'da verilmiştir.

Yazar, Vitamin tedavisiyle yakından ilgilenmektedir ve Britanya Milli Sağlık Kurulu'nun da başkanıdır.

Barbara Cartland'ın bir yüzbaşı ile evliliğinden olan tek kızı da Dartmouth Kontesidir.

En ünlü romanları: Esir Kalpler, Gelin Çiçekleri, Çarpışan Kalpler, Büyülü Gözler, Gelinlik Kız, Severi Affeder.

BİRİNCİ BÖLÜM

1939

Orman karanlıktı.

Adam, sık İskoç fundalıklarının seyrekleştiği bir yerde arabasını park ederek indi. Düzlüğün biraz ötesinde evin ışıklarını görebiliyordu.

Burada durup bekledi. Karanlığa doğru baktı. Yakınlardan bir baykuş öttü; ormandaki kuşlar bu sesten ürkerek tünedikleri yerden kanat çırparak kaçıştılar.

Adam birden dikkat kesildi. Evin ağaçlık tarafında bir hareket görmüştü.

Bir kaç dakika geçmeden bir kadın kendisine doğru geliyordu. Kımıldamadan onun yaklaşmasını bekledi.

Kadın ormandaki sık ağaçların arasına girince durakladı, merakla çevresine bakındı. Adam bu sırada «Jacin-da,» diye fısıldadı.

Kadın sevinçle kollarını öne doğru uzattı. «Terry, seni göremiyorum, neredesin?»

Genç adam bulunduğu yerden çıktı. «Buradayım ucanda. Nasıl kolay gelebildin mi?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Sorma! Buck'ın çenesi bir açıldı görecektin. Onları içkileriyle başbaşa bırakmcaya kadar akla karayı seçtim. Merak etmedin ya?»

«Geleceğini biliyordum.»

Terry Jacinda'nın koluna girerek onu ormanın içine

doğru götürdü. Biraz yürüdükten sonra durdular. Genç kız başını ona doğru kaldırdı. Birbirlerine sarıldılar.

«Terry, sevgilim, seni görmeyeli o kadar çok oldu ki!» Daha sıkı sarıldılar. Bir kaç dakika konuşmadan öylece kaldılar. Jacinda bir ara kendisini Terry'nin kollarından kurtardı. Her yanı titriyordu.

«Ne zaman gidiyorsun Terry?» «Yarın.»

Kısa bir sessizlik oldu.

«Arabaya gidip oturalım Terry, her şeyi anlat bana.» Jacinda'nın sesi ağlamaklıydı. Terry hiç cevap vermeden başını salladı ve birlikte arabanın park ettiği yola doğru yürüdüler.

Terry kapıyı açtı, arabanın önüne oturdular. Hafif bîr ışık Jacinda'nın yüzünü aydınlatıyordu.

Terry motoru çalıştırdı. «Buralarda bir yere mi gidelim yoksa tepeye mi istersin?»

«Tepeye gidelim.»

Terry arabasını sürerek toprak bir yola saptı. Biraz git tikden sonra büyük bir meşe ağacının yanında durdular.

Bulundukları yerden aşağıdaki uçsuz bucaksız ovalan, tarlaları, köyleri görebiliyorlardı.

Terry motoru susturarak Jacinda'yi kollarına almak istedi. Genç kız ona engel oldu.

«Önce anlat Terry. Telefonda söylediklerinden fazla bir şey anlayamadım. Her şeyi bilmek istiyorum. Margaret teyze herşeyi nasıl anladı?»

«Annem sana yazdığım bir mektubu okumuş.»

«Terry! Nasıl olur bu?»

«Benim kabahatim. Odamda sana mektup yazıyordum. Biraz sonra çağırdılar. Travers bana bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

at göstermek istemiş. Mektubu masanın üzerine bırakıp çıktım. Hemen geri dönecektim. Atı görünce dayanamadım, binip tecrübe

•etmek istedim tabii. Sonra da konuşmağa daldık. Odama •döndüğümde bir kaç saat geçmişti, Annem bu sırada temizlik yapmak için odama girmiş. Tabii masanın üzerindeki mektubu da okumuş. Daha önceki mektuplarımı da okuduğunu tahmin ediyorum.»

«Terry, bunu nasıl yapar annen?»

«Ona çıkıştım tabii, fakat beni korumak istediğini söylüyor. Hiç büyümemişim gibi bütün davranışlarımı kontrol •altına almak istiyor Jacinda, İlgilendiğim kadınlara bile karışıyor.»

«Bana da mı?»

«Senin oluşun işi daha da kötüleştirdi. Seninle birinci derece yeğen oluyoruz. Sonra annemin babanla şato yüzünden kavgalı olduklarını biliyorsun. Bu yüzden babanı hiç ¦affetmedi.»

«Ben de babama öyle kötü davrandığı için onu affetmedim,» dedi Jacinda. Sonra sesini yumuşattı. «Devam et Terry.»

«Annem aramızdaki ilişkiyi derhal keserek Londra'da-ki bankada çalışmamı istiyor. Daha önce beni New York'-ta Sherbrooks'ların yanına yoilıyarak bir yıllık bir tatile gön-derecekmiş. Buradan da dünyanın çeşitli yerlerini görmeğe gidecekmişim. Her şey benim buradan uzaklaşmam için tabii.»

«Sherbrooks'larda kalacaksın demek. Geçen yaz buraya gelen o kızın evinde! Margaret teyze ikinizi yakınlaştırmak için ne yapacağını bilememişti.»

«Annem kızın milyonlarıyla yakından ilgileniyor olma-

1.»

«Terry, bunu yapamazsın. Buradan gidemezsin... gidemezsin.»

«Hemen bankada çalışmağa başlamazsam, bunun ne demek olduğunu biliyor musun Jacinda, Ava gitmek yok, -ata binmek yok, eğlenceye gitmek yok. Annemin koyduğu

bir bekçi olacak başımda da. Böyle bir yaşantıya dayanamam ben.»

Jacinda dalgın dalgın uzaklara bakıyordu. «Fakat bir yıl çok uzun bir zaman.»

«Çabuk geçer sevgilim, üzülme. Geri döndüğüm zaman bankada çalışmağa başlarım. O zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beni hâlâ istersen yetecek kadar para kazanır kazanmaz evleniriz. Belki o zamana kadar annem yumuşar.»

«Bunu hiç sanmıyorum. Annem benimle evlenmene hiç bir zaman izin vermez Terry. Babam Şatonun satılmasını; istediği zaman ben de ondan yana çıkmıştım, yapacak başka bir şey yoktu. Margaret teyze o zaman bana 'sendee utanıyorum' demişti. Galiba gerçekten utanıyor.»

«Annem erkek olmalıymış.»

«Ben de erkek olmayı düşünmedim değil. Veraset kanunlarına göre o zaman babam şatoyu satamazdı.»

«Neyse, bunları bırakalım şimdi. Eskileri yeniden hatırlamanın bir anlamı yok. Şu anda erkek olmadığına memnunum.» Uzanarak genç kızı kollarına aldı.

«Öp beni Jacinda, üzülmeyi bırak artık.»

Jacinda erkeğin dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Terry de ona aynı şekilde karşılık verdi. Biraz sonra* ikisi de nefessiz kalmışlardı. Jacinda kendisini korumak, için Terry'e elleriyle engel olmağa çalışıyordu.

«Beni unutmuyacaksın değil mi Terry?»

«Buna imkan var mı sevgilim. Daha önce hiç kimseyi» sevmemiştim. Sana olan duygularım öyle başka ki. Bana inanıyorsun değil mi?»

«İnanıyorum Terry. Bana yazacaksın değil mi?»

«Tabii yazacağım. New York'tan ayrılır ayrılmaz gittiğim her limandan sana adresimi bildireceğim.»

«Mektuplarım eline geçecek mi dersin?»

«Tabii. Orada da annem yok ya.»

«Ne kadar eğleneceksin kimbilir Terry. Yeni yerler, yeni insanlar görecek yeni arkadaşlar edineceksin. Ne güzel!»

«Şansım varsa Florida'ya gittiğimde polo oynarım. Oranın atları benim süprüntülerime benzemez. O güzel atlarla polo oynadığımı düşünebiliyor musun Jacinda?»

Jacinda sessizdi. Kısık bir sesle, «Terry korkuyorum.» •diye fısıldadı.

«Neden sevgilim! Benim için korkmana gerek yok.»

«Senin için değil, kendim için korkuyorum, aşkımız için korkuyorum Terry. Bir yıl benden uzak yaşayacaksın; yeni insanlarla tanışıp, para harcamayı seversin.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Tatlım benim, korkmana hiç gerek yok.» Çenesinden tutarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

«İçimdeki bir his, bunun son beraberliğimiz olduğunu söylüyor. Bahar da ne kadar eğlenmiştik. Hele son bir kaç •aydır mutluluğumuza diyecek yoktu.»

«O mektubu masanın üzerinde bırakmakla çok aptallık ettim.»

«Bilemezdin ki! Margaret teyze nasıl olsa günün birinde anlayacaktı her şeyi.»

«Son zamanlarda şüphelenmiyor da değildi. Evden seninle buluşmak üzere o kadar çok ayrılıyordum ki, artık anneme söyleyecek bGhane bulamıyor, yalan yalnış bir şeyler uyduruyordum.»

Jacinda güldü. «Sen hayatta tanıdığım en tatlı yalancısın Terry.»

Gülüşerek birbirlerine sarıldılar.

«Terry,» diye fısıldadı Jacinda. «Sen gitmeden önce ^gizlice... evlensek ne dersin? Hiç kimseye söylemeyiz.»

«Nasıl olur imkânsız bu. Gazeteciler gerçeği öğrenip açığa çıkarırlarsa güç durumda kalabiliriz. Bu konuda mantıklı davranmamız gerekiyor sevgilim. Bekleyeceğiz. Göreceksin sandığımız kadar güç olmayacak bu.»

— 12 —

«Peki Terry, ne yapalım, biz de bekleriz.»

«Hah şöyle. Bak göreceksin günler ne kadar çabuk geçecek ve ben bir gün cebim para dolu sana döneceğim. Tek odalı bir ev tutup yerleşiriz. Annem çok kızacak ama ona kim bakar!»

«Annen senin Sherbrook'ların kızıyla evlenmeni istiyor,.

değil mi Terry?»

Terrv yerinde rahatsız bir biçimde kıpırdandı. «Hemsr. nasıl da konduruyorsun Jacinda.»

«Kondurmuyorum, gerçek bu. Amerika'ya o kızla daha: iyi tanışıp anlaşman için gönderiyor annen seni.»

«Bu onun düşüncesi olabiifr ama ben onunla aynı fikirde değilim. Böyle çok rahatım, eğer annem...»

«Fakat Terry annene Sherbrook'ların kızıyla evlenmi-yeceğini söylemen gerekir.»

«Şimdiden onunla bu konuda kavga etmenin ne gereği var Jacinda? Atlantiği geçipte annemden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzaklaşır uzaklaşmaz ona fikrimi değiştirdiğimi yazarım. Uzaktan^ daha kolay olur, annemi tanırsın.»

«Terry, anlamıyorsun. Annene o kızla evlenmiyeceğint şimdiden söylersen bana değer verdiğin çıkar ortaya, Margaret teyze de beni adi bir varlık gibi görmez o zaman.»

«Jacinda, böyle düşünme. Anneme ne söylersem söy-liyeyirrt senin hakkındaki fikirlerinin değişeceğini sanmıyorum. Senden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Sana aşık: olmam onu deliye döndürdü. Şimdilik seni pek fazla önemsemediğini sanırsa ne çıkar? Bunda bir kötülük yok ki.»

«Neden Sherbrook'ların kızı da bir başkası değil peki?»

«Annemi tanırsın! Yirmi yedi yaşına geldim Babam bu-yaşta üç yıllık evliymiş ve ben doğmuşum. Jaeinda Amerika yolculuğu için masraflarımı çekeceğini yazınca kabul ettim. Ben de onu dünya gezisine götüreceğim.»

— 13 —

«Tabii Mary Sherbrook bu davetini kabul etmedi.»

«Olabilir, zaten pek üstünde durmadım bunun.»

«Gerçekten mi?» Jacinda'nın gözlerinden yaşlar boşalmağa başladı. Genç kız gözyaşlarını eliyle silerek kendisini tutmağa çalışıyordu.

«Jacinda sevgilim bu kadar üzülecek bir şey yok. Seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Bunu hiç bir şey değiştiremez. Amerika'daki bütün anneler karşı çıksa, bütün milyonerler bir araya gelse bile gene seni seviyorum.»

«Yemin et Terry.»

«Yemin ederim.» Uzanıp genç kızın elini öptü.

Bir kaç saat sonra Terry Jacinda'yı evine bırakmak için. arabasını sürüyordu. Ay yükselmişti. Tepeyi inerlerken Jacinda'nın evi, Coombe Şatosu mehtapta ışıl'ışıl aydınlanmıştı. Gri renkli şatonun kuleleri bu ışık gölünün ortasında, daha da belirlenmişti. Pencereler de ışık yoktu. Şato çevresindeki ağaçların arasından dimdik gökyüzüne doğru: uzanıyordu.

Şatonun oturulan kısmı da karanlıklar içindeydi. Jacinda Terry'i öperek vedalaştı. Birbirlerine uzun uzun sarıldılar. Genç kız bir ara Terry'nin kollarından kurtularak hiç arkasına bakmadan ağaçların arasına koştu. Çimenler üzerinde gürültü yapmadan uzaklaşıyordu.

Eve vardığında yavaşça kapıyı açarak kendisini attı. Ortalıkta hiç ses yoktu. Yürürken ses yapmaması için ayakkabılarını çıkartarak eline aldı.

Tahtalar üzerinden geçerken gıcırdıyordu. Holdeki dededen kalma saat gürültülü bir biçimde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

atıyor, vakit gece-yarısından sonra iki buçuğu gösteriyordu.

Jacinda geniş ağaç merdivenleri çıkarak odasına giderken kendisini çok üzgün ve bitik hissediyordu.

r**

'Sir Buckingham Coombe eve girerek şapkasını ve kır-t>acını holdeki masaya bıraktı, Jqcinda'ya seslendi.

Genç kız babasına hemen cevap verdi. Sir Bucking-»gam Coombe ne zaman avdan dönse, eve girmez girmez ilk işi Jacinda'yı aramak olurdu.

Sonbaharda av mevsimi başladığında Sir Buckingham neşeli, tatlı bir insan olurdu. Yazları ise sıcak onu si-ınirli ve hırçın yapardı. Mevsimi gelip de ava çıktıktan sonra gene keyfi yerine gelir, şık kıyafetlerini giymeğe başlar ve neşesine kavuşurdu gene. Sir Buckingham gençliğinde öyle şık giyinirdi ki herkes ona 'Şık prens' adını takmıştı. iBu şıklığını yaşlılığında da sürdürmeğe niyetliydi. Baron unvanını ve Coombe şatosunu on sekiz yaşında kazanım işti.

Babası Boer Savaşında ölmüştü. Bundan bir hafta isonra da ağabeyi büyük bir at yarışında atından düşerek boynunu kırmıştı. Cok zeki ve iyi bir insandı ama bu olaydan sonra felçli kalmıştı ve bakıma muhtaçtı.

Sir Buckingham ağabeyinin her arzusunu yerine getirtmeğe çalışmış ve ona bakmıştı.

On sekiz yaşına gelince unvana ve şatoya kavuşunca •herkes ondaki şansa şaşırıp kalmıştı. Kendisine kalan şatoya rağmen parası azdı. Zengin bir kızla evlendi. Fakat Worcestershire'in en güzel kızı olan karısı ona bir erkek

«vlat veremedi.

İlk çocuk kız doğunca Sir Buckingham biraz üzülmüştü. Her erkek çocuğunun erkek olmasını ister. O da adını sürdürebilmek için bir erkek evlat sahibi olmayı arzuluyor-*du. Karısı ikinci çocuğuna hamile kalınca dünyalar onun oldu. Bu çocuk mutlaka erkek olacaktı, inanıyordu.

Doğacak oğlunun onuruna kutlama törenleri düzenlendi, ziyaretler hazırlandı.

Fakat bebeğin doğduğu gün Sir Buckingham'a gelip ©ocuğun kız olduğunu söyledikleri zaman Buck kulaklarına

inanamadı. Karısı tam iki hafta ölümle mücadele ederken bile Buck, bir erkek çocuğu olmadığı için dünyasına küsmüştü sanki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Helen Coombe ölmemişti, yaşıyordu. Fakat bir daha çocuk yapmasına imkan yoktu.

Buck o kadar kızgındı ki, uzun zaman bebeğin yüzüne bakmadı bile.

Zaman geçtikçe yumuşak karekteri kendisini gösterdi ve Buck bebeği biraz olsun sevmeğe başladı. Yeni doğan bebek Jacinda'ya erkek gözüyle bakıyordu. Zamanla ona daha fazla ısınmağa başladı. İlk kızları Fleur annesinin kızı,. Jacinda'da babasının olmuştu.

Jacinda erkek gibi yetiştirildiği için diğer kız çocukları gibi giydirilmiyordu. Bütün gününü ata binerek geçiriyor,, atlardan başka hiç bir şeyle ilgilenmiyor, sevmiyordu.

Zaman geçtikçe Buck kızıyla gurur duymaya başladı; onun güçlü vücudunu cesaretini beğeniyordu. Jacinda daha on iki yaşındayken kendilerinin beşlediği azgın bir atın sırtına korkusuzca binerek onu yola getirmeyi başarmıştı.

Jacinda'nın annesi onun bir erkeğinkine yakışır biçimdeki yaşantısına zaman zaman karşı çıkardı. Fakat Sir Buckingham her zaman kızını korurdu.

Buna karşılık Jacinda babasına hayrandı, ona tapıyordu. Tüm sevgisini ona vermişti. Yürümeğe başladığı günden beri babasının tüm davranışlarını taklit etmeğe başlamıştı.

Sir Buckingham bir zaman gelip de üst üste kötü olaylarla karşılaşınca gençliğindenberi sürüp giden şansının artık uçup gittiğini anlamıştı. Artık paraları yoktu. Bu üzüntülü günlerinde onun tek teselli kaynağı Jacinda olmuştu. Buck üzüntüye dayanamazdı; mutlu olmak için yaradılmış; bir insandı o.

— 16 —

Hayatını parasız sürdürüp gidemezdi. Bazı insanların parasız, atsız, malikanesiz ve karıları öldükten sonra nasıl yaşadıklarını, nasıl hâlâ mutlu olabildiklerini anlıyamıyor-du. Onun bu yüzden bir gün intihara teşebbüs ettiğini Ja-cinda'dan başkası bilmiyordu. Babasını tekrar hayata bağ-.lamak için elinden geleni yapmıştı genç kız.

Buçk gene bağırdı. «Jaoinda!»

Genç kız koşarak babasının yanına gitti. Üzerinde bir pantolon, bluz vardı. Bluzunun kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Saçları darmadağındı. İri bir bukle alnından sarkarak gözlerine iniyordu. Sabunlu elleriyle saçını alnından geri itmeğe çalıştı.

«Köpekleri yıkıyordum babacığım.»

«Bak sen! Bu havada ne gerek vardı buna?» Eğilerek çamurlu çizmelerine ve kirlenmiş beyaz binici pantolonuna

baktı.

«Günün iyi geçti mi baba?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Kırk beş dakika Common'a at koşturduk, sonra Han-ley Cross'a doğru sola saptık ama onu kaybettik. Av köpekleri bu günlerde pek işe yaramıyorlar. Lieghton artık yaşlandı, o da işe yaramaz bir köpek oldu.»

Jacinda konuyu değiştirmek gereğini duydu. «Hiç ilgi ¦çekici bir kimseyle karşılaşmadın mı?»

«Yoo, her zamanki kimseler vardı. Çay hazır mı?»

«Şimdi getiriyorum.»

«Wright yoktu neyse... O aptalın en iyi atlara binip <gezmesi sinirime dokunuyor. Yeni atına binlerce lira ödemiş. Bakalım göreceğiz.»

Jacinda içini çekti. «Kimseyi davet ettin mi hiç.»

Bu akıllıca bir soruydu çünkü Sir Buckingham son zamanlarda eve arkadaşlarını davet ediyor, sonra da unutu-

yordu. Kaç kez Jacinda aniden yemeğe gelen davetlileri? ağırlamak zorunda kalmıştı.

«Ah, Evet,» dedi babası, «Yarın Wilton gelecek.»

Jacinda yüzünü buruşturdu. «Gene mi baba!»

Genç kız Tom Wilton'u sevmiyordu. Çok kaba bir adamdı. Annesinin zamanında şatoya hiç davet edilmezdi.. Mr. Wilton'un iki merakı vardı: Kadınlar ve içki. Babasıyla burada geçirdiği akşamlar hep sarhoş olurdu.

Babası da bu günlerde çok içmeğe başlamıştı. Yalnızken Jacinda ona engel olmağa çalışıyordu ve başarıyordu-da. Fakat Tom Wilton gelince bütün karşı çıkmaları boşa gidiyordu.

«Tom Wilton'dan başka kimse var mı?»

«Hayır, hayır, burasını ne zannettin sen. Kalabalığa ağırlıyacak paramız yok.»

Jacinda babasının bu biçimde konuşmasına önem vermez görünüyordu. «Çayını getireceğim baba, sen salona geç, ben ellerimi yıkayıp geliyorum.»

«Acele etme beklerim.» Fincanları hazırlıyan uşağa döndü. «Oakley, bu sabah giydiğin üç çorapta yırtıktı. Neden bir çaresine bakmıyorsun?»

«Artık tamir edilecek yanları kalmamış efendim, yenilerini almamız gerekecek.»

«Biliyorum sersem! Neden gidip almadın o halde?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Borcunuzu ödemeden başka bir şey veremiyecekle-rini söylediler efendim.»

«Allah o dükkanın cezasını versin. Miss Jacinda'ya söyle o halleder, Hafta sonu gelmeden çoraplarını alınmalı.»

«Peki efendim »

Jacinda babasıyla Oakley'in arasında geçen konuşmanın son satırlarını duydu. Bu konu onu üzmeğe başlamıştı

Kalbimdeki Çiçek — F : 2>

— 18 —

artık. Fazla paraları yoktu. Elindekiyle ancak evin masraflarını karşılıyabiliyordu. Babasının giyime harcadığı para •gereğinden fazlaydı. Hâlâ gençliğinin etkisindeydi. Kentin «en iyi giyinen erkeği olma yolundaydı. Aslında bu kötü bir şey değildi, Jacinda onunla övünüyordu fakat uşakların, gaz, elektrik masraflarının da zamanında ödenmesi gerekiyordu.

Sira Buckingham mevsim başında yeni bir at almıştı. Jacinda uzun zaman bütçeyi denk getirebilmek için uğra-işıp durmuştu. Aslında aldıkları pahalı bir at değildi fakat ;şu anda iki yüz Şilin para ödemek onları sarsmıştı.

Jacinda babasının bardağına çay doldurdu. «Buck, kor ikarım minyatürlerimizden birini satmak zorunda kalacağız.»

Babası şaşırarak baktı. «Sen aklını mı kaçırdın Jacin-

tda?»

«Baba, tam beş yüz Pound borcumuz var. Başka bir •yerden bulup ödersen bir diyeceğim yok, aksi halde mas-tfaflarımızı kısmak zorunda kalacağız.»

«Borcun son ödeme tarihi ne zaman?»

«Aralığın üçü. On beş gün içinde elimize geçen para yüz pound. Bu durumda Mart ayının başına kadar borcumuzu ödemeğe imkan yok. Masrafları çıkınca geriye hiç bir şey kalmıyor. Ne yapacağız bilemiyorum.»

Buck ayağa kalktı.

«Minyatürlerin satılmasını istemiyorum. Elimizdeki her şeyi sattık... resimler, gümüşler, babamdan kalan her şeyi. Ne oldu? Dedelerimden kalan şato bile beş para etmez. Kıyafetler giyinen o sersem adamın eline geçti!»

«Baba beni dinle!»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Dinlemiyeceğim. Belki dinlemekten bıktın ama gene •söyliyeceğim. Evden her çıkışta şatomuzu görmemezlikten geleceğimi mi sanıyorsun? Elma ağaçları, meyve bahçelerini her(görüşte içim cız ediyor. O sersem adam hakkı ol-rmadığı halde orada oturduğu için ona lanet ediyorum.»

«Neden hakkı olmasın baba? Şatoyu bizden satın aldsi. Bu evde yaşamamızı ona borçluyuz. Biraz mantıklı düşünürsen bana hak vereceksin.»

«Senin mantık dediğin nedir? Burada atlarımız bile. olmadan beş parasız yaşamak mı?» «Hiç olmazsa kumar oynamıyorsun!» Babası şömineye doğru yürüyerek bir kütüğü ayağıyla ateşe itti. Jacinda söylediklerine pişman olmuştu ama ara-sıra hatırlamadan da yapamıyordu. Buck bu yaz at yarışlarında tam 1000 Pound kaybetmişti.

Aslında babası avdan başka bir şeyden hoşlanmaz ve ilgilenmezdi. Fakat av mevsimi sona erince yapacak bir şeyler arar, gene atlarla ilgili bir konuya, at yarışlarına gidip dururdu. Babasının grubu neşeli, çok içki içen, iyi ata binen kimselerden oluşmuştu ve hepsi de Buck'u çok severdi.

Buck'un at yarışlarında kaybettiği bin Pound ona büyük bir ders olmuştu. Borcunu ödeyebilmek için şatoyu satmak zorunda kalmışlardı. Şimdi şatonun hemen yanındaki eskiden şatoya ait büyücek bir evde kalıyorlardı. Bu ev kendilerinindi. Babaların elindeki parayla da yaşantılarını sürdürüyorlardı.

Jacinda son zamanlarda babasının eski Buck olmadığının farkındaydı. O sevimli, yumuşak karakteri kaybolmuş,, çocuk gibi huysuz olmuştu.

Şatoyu Mr. Morgan Wright'a satarlarken olduğu gibi içinin döşemesini de bırakmışlar, sadece minyatürleri, gümüşleri ve değerli resimleri almışlardı.

Buck'un aileden kalma on iki minyatürü vardı. Jacinda için de, babası için de bu minyatürleri satmak kollarını koparmak gibi bir şeydi. Fakat borçları vardı ve bu değerli şeyleri satmaktan başka çareleri yoktu.

Jacinda minyatürlerin satılışına en az babası kadar üzülüyor, fakat belli etmemeğe çalışıyordu.

Zaman zaman Sir Buckingham diğer mirasçıların fikirlerine karşı çıkıp şatoyu sattırdığına pişmanlık duyuyor, karamsarlığa kapılıyordu. Jaeinda babasının annesini bo-şadıktan sonra yeniden evlenip bir erkek çocuk sahibi olabilmesini çok arzuluyordu. Fakat Coombes ailesinde boşanma bir rezalet sayılırdı. Bu güne kadar da ailede hiç kimse boşanmamıştı. Fakat babası böyle bir şey yapsa ^herkesin ona hak vereceğini biliyordu.

Büyük savaş gelip çatmış fakat Buck'un durumunda ¦ bir değişiklik olmamıştı. Yalnız daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fakirdiler ve Buck her zamanki gibi ava gitmeğe devam ediyordu. Bu kez av arkadaşları yeni yüzler, tanımadığı kimselerdi.

Buck'un anılarıyla dolu şato elinden gitmiş, başkasının ¦olmuştu. Büyük annesi hayattayken malikenenin yan taraftaki küçük bir bölümünde yaşayan büyük annesini her gün ;ziyarete giderdi.

Jacinda bir yandan hangi minyatürlerin önce satılaca-

,'ğını düşünmeğe başlamıştı.

«Babacığım, önce 'Amiral'in resmini satarız .içlerinde •en az sevdiğim o.»

«En az sevdiğin mi? Büyük babamın resmidir o.»

«Ne fark eder, nasıl olsa hepsi akrabalarımızın resmi. 'Bukleli kadının ve Kral dördüncü George'a benziyen akrabamızın tablolarını çok seviyorum, pnlardan ayrılamam.»

Buck kızmıştı. «Ne yaparsan yap o halde, bana sor--ma.» diye söylendi. Sonra merdivenlerden çıkarak odasına •doğru yürüdü. İçeri girerken kocaman ağaç kapıyı arka-'sından hızla çarptı. Ses evin içinde yankılar yaptı.

Jacinda içini çekti. Satmak için önce kimin tablosundan başlıyacağını düşünmeğe başladı.

* *

— 21 —

«Hepsi bu kadar mı?»

«Evet efendim, Amerika'ya geri gönderdikleriniz hariç.»

«Pekâlâ şimdi götürmek istiyorum bunları.»

(Morgan Wright kalemini masanın üzerine koyarken karşıdaki saate baktı.

«Ah, ne kadar geç olmuş, saat doğru mudur?»

«Evet efendim.»

«O halde hemen kalkmalıyım yoksa kaçıracağım. Kâğıtları koyar mısınız lütfen.» Pardesüsünü giyerek şapkasını aldı. «Hoşça kal Curtis, Pazartesi günü görüşürüz.»

«Güle güle efendim. İnşallah treni kaçırmazsınız.»

«İnşallah!»

Morgan Wright camlı kapıyı geçerek merdivenlerden binanın çıkışına doğru yürüdü. Kapıcı onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görünce dışarı koşup arabanın kapısını açtı.

Morgan Wright şoförüne döndü. «Biraz çabuk ol Stevens.»

«Peki efendim.»

Araba öne fırladı. Yan sokaktan çıkarken trafiğin azalmasını beklediler. Morgan Wright öne eğilerek yeni dükkânının önündeki yazıya baktı. Neon ışıklarıyla 'Wright Giyim Evi' yazılmıştı. Dükkânın kocaman vitrini rengarenk ışıklarla süslenerek erkek mankenlerin üzerine çeşitli kıyafetler giydirilmişti.

Morgan gördüklerine alıcı, gözüyle baktı. Beğenmişti. Amerika'daki adamının gönderdiği kıyafetleri fazla modern bulmuş geri göndermişti. Bu yüzden menejerie aralarında bir anlaşmazlık çıkmıştı. İngilizler diğer ülkelere göre giyim konusunda daha muhafazakardırlar. Tabii bir gün gelecek yeniliği kabul edeceklerdi. Bunun için de biraz zaman gerekliydi.

Morgan düşüncelerinden sıyrılarak saatine baktı. Altıyı on üç geçiyordu. Tren altı yirmi beşteydi. Marble Arc'-ta trafik tıkanmazsa yetişebilirdi.

— 22 —

Treni kacınrsa Coombe'ye arabayla gitmek zorunda kalacaktı. Yarın günlerden Cumartesiydi ve av partisini kaçırmak istemiyordu. Bu ara yeni atını da deneyecekti.

Sonunda istasyona geldiler. Saat tam altıyı yirmi beş. gösteriyordu. Morgan arabadan fırlıyarak koşmağa başladı. Kondüktör elinde bayrak trenin sonunda duruyordu. Morgan ilk önüne gelen vagonun kapısını açtı ve içeri atladı.

Vagon kadın ve çocuklarla doluydu. Hepsi ona tuhaf tuhaf bakmağa başladılar. Morgan özür dileyerek başka bir vagona gitmek için koridora çıktı.

Bu sırada tren hareket etti. Morgan bir kaç vagonu geçerek lokanta kısmına girdi ve otururak bir bardak viski-soda istedi.

Garson onu tanıyordu, gülümsedi. «Bu gün de ucu ucuna yetiştiniz galiba efendim.»

Morgan Wright'in trene son dakikada yetişmesi herkes tarafından biliniyordu.

«Az kaldı kaçırıyordum.»

«Neredeyse arkadaşlarla sizin hakkınızda iddiaya gireceğiz efendim.»

«Bu güne kadar sadece iki kez kaçırdım treni.»

Morgan Wright içkisini bitirdikten sonra ön vagonlardan birine giderek oturdu. Vagonda sadece cam kenarındaki koltuklardan birinde uyuyan yaşlı bir adam vardı. Morgan kendisine bir yer seçip oturdu ve gazetesini okumağa başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Worcester'de trenden indiğinde araba onu bekliyordu. Morgan içeri girerek oturdu ve dizlerinin üzerine küçük bir battaniye örttü. Şatoya kadar on beş millik yolu vardf ve hava oldukça soğuktu. Londra'da da sis vardı.

Worcester'in dar sokaklarından geçiyorlardı. Uzakta,

__oq__

Morgan Malvern dağlarını görebiliyordu. Biraz sonra Bre-don'a saptılar. Yolu gökyüzündeki yıldızlar aydınlatıyordu. Çok geçmeden Avon'daki Coombe köyünden geçtiler. Yeşillikler arasında küçük, beyaz evler göze çarpıyordu. Tepeye doğru yol aldıktan biraz sonra gri taş duvarlarının iki yanında arştan heykelleri olan bir bahçe kapısının önünde durdular.

Bu kapıyı ne zaman görse Morgan'ın içini evine geldiği için bir sevinç kaplardı.

Coombe şatosunu daha ilk gördüğü gün, ona sahip olabilmek için can atmıştı. Hayatta hiç bir şeyi bu kadar çok arzuladığını bilmiyordu. Şatonun eşsiz bir güzelliği vardı.

Burasını ilk kez ilkbahar ayında görmüştü Morgan. Masmavi gökyüzüne uzanan gri taş yapıyı görünce bu eşsiz güzellik karşısında içinden ağlamak gelmişti. Bu şato ona hayatta sahip olamadıklarının karşılığını veriyordu.

Buck Coombe ile bir at yarışında tanışmıştı. Bir arkadaşına şatoyu ne kadar çok beğendiğinden söz edince o da, «Gel,» demişti, «seni şatonun sahibi Sir Buckingham Coombe ile tanıştırayım. Duyduğuma göre Şatoda banyo yokmuş. Lady Coombe yaptırdıysa bilmem. Fakat atların beslendiği yer görülmeğe değer.»

Morgan Sir Buckingham'la el sıkıştığı anda bu adamı hiç kimsenin sevememezlik edeceğini anlamış ondan hoş-lanmıştı. Çok içten bir adamdı ve son derece şık giyiniyordu. Morgan ona hayran olmuştu. Şatoyu ne kadar çok beğendiğinden söz etmeğe başladı. -

«Dün şatonuzu gördüm. Şimdiye kadar böyle güzel bir şey görmemiştim.»

«Fena değildir,» diye güldü Buck. «Fakat masraflarıyla başa çıkmak bir mesele.»

«Satmayı düşünmüyorsunuz herhalde?»

__24__

Morgan bu sözleri söyledikten sonra pişman olmuştu-Hiçte iyi yapmamıştı doğrusu.

Buck purosunu yakmak için kibritine uzandı. «Bilmem bunu hiç düşünmemiştim... fakat düşünebilirim.»

İKİNCİ BÖLÜM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güneşli bir sabahtı.

Morgan, gri renkli bir sis bulutunun uçsuz bucaksız çiçek bahçelerini örttüğü erken bir saatte kalkıp kahvaltı salonuna geldi. Kahvesinin son yudumlarını içerken güneşin parlak ışıkları sis tabakasını yararak pencereden içeri giriyordu. Bu altın rengi sıcaklık gece esen sert rüzgârın etkisini her dakika azaltıyordu.

Şöminede ateş yakılmıştı. İki uzun tüylü, uzun kulaklı köpek Morgan'ın hemen ayakları dibine yatmış uslu uslu bekliyorlardı. Genç adam bu köpekleri kocaman şatoda yalnızlığını unutmak için almıştı.

Şatodaki odalar sayıca fazla olmamasına rağmen büyüktü. Taş binayı çevreleyen yüksek duvar geniş bir avluda bitiyordu. Burada vaktiyle Cromwel'in askerlerinin yıktığı bir kilise vardı. Öğleden sonra oturulan salon çiçek bahçelerine bakıyordu.

Morgan kahvaltı masasından kalkarak pencereye gitti. Aşağıdan nal sesleri geliyordu. Eğilip baktı. Seyislerinden biri atını yolun karşısına götürüyordu.

Av partisi beş kilometre uzaktaydı. Saatine baktı. On beş dakika daha oyalanabilirdi. Güneş gözlerini kamaştırıyordu. Pencereden uzaklaşarak şömineye doğru yürüdü. Aynada kendisine şöyle bir baktı. Açık renk av ceketi yeniydi, ilk kez giyiyordu. Pantolonu daracıktı.

Bu sırada kapı hafifçe vurdu ve uşak geldi.

«Sizi telefondan istiyorlar efendim.»

«Kim arıyor?»

«Bir hanım. Adını vermedi.»

«Ona söyle... şey... dur bakayım geliyorum.» Dışarı çıkarak telefonun başına gitti. «Evet, ben Morgan Wright.»

«Ah... Mr. Wright siz misiniz?»

«Evet, kiminle görüşüyorum?»

Kısa bir sessizlik oldu.

«Şey... ben Jacindo Coombe.»

«Ah, günaydın Miss. Coombe, nasılsınız? Bu gün ava geliyor musunuz?»

«Gelebileceğimi sanmıyorum. Atım sakatlandı.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Ne şanssızlık.»

«Sizi başka bir konu için aramıştım. Yarın görüşebilir miyiz acaba?»

«Tabii ne zaman isterseniz.»

«Nerede buluşabiliriz acaba. Sizi buraya davet edemem anlıyorsunuz değil mi?»

«O halde siz buraya gelin olur mu?»

«Pek doğru olur mu bilmem.»

«O halde siz bir yer söyleyin Miss Coombe.»

«Harabede buluşalım. Nerede olduğunu biliyorsunuz değil mi?»

«Beecher Tepesindeki değil mi?»

«Tamam. Öğle yemeğinden önce saat on ikide. Babam o sırada atlarla ilgilenir, ben de...»

«Siz de ona görünmeden kaçarsınız.»

«Evet, sanırım sizi buraya davet etmememin nedenini anladınız.»

«Tabii Miss. Coombe anlıyorum. Saat tam on ikide orada olacağım, beni bekleyin.»

«Teşekkür ederim.»

Jacinde telefonu kappttı. Kalbi çarpıyordu.

Morgan da telefon ahizesini yerine koydu. Bu kız on-

dan ne istiyordu anlamıyordu. Tutumundaki değişikliğe sebep neydi? Jacinda'yı av partilerinden iyi tanıyordu. Ne zaman yüz yüze gelseler atını kaçarcasına başka tarafa 'sürerdi. Babasının da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Sadece aralarındaki şato alışverişi yüzünden konuşuyor gibiydi onunla. Burası küçük bir yerdi. Buck onu sevmediğini çevresine be>lli ederse onun için iyi olmazdı. Buck buranın yerlisiydi ve herkes tarafından seviliyordu... Morgan bir türlü anlamıyordu bu insanları. Neden kendilerine yaklaşmak, dost olmak istediği halde ona yüz vermiyorlar?»

Şatoyu satın alırken köyün yarısından fazlasına da sahip olmuştu. Köylüler şatonun el değiştirmesine ve Mor-gan'ın yeni efendileri oluşuna bir türlü alışamamışlardı. Bu dertleri, problemleri olduğu zaman kendisine koşacakları yerde Buck Coombe'ye koşuyorlardı.

Köylülerin arasında anlayışlı insanlar yok değildi. Gençlerden bazıları köye elektrik ve su

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

getirdiği için Mor-gan'a teşekkür mektubu yollamışlardı, hepsi bu kadar. Arada bir işlerin nasıl gittiğini anlamak için köye indiğinde köylülerin soğuk bakışlarıyla karşılaşıyordu. Şatoyu bu kadak sevmeseydi çevresindeki insanların soğuk ilgisi karşısında burasını terk ederdi.

Şatosunun her taşını, her duvarını seviyordu Morgan. Geceleri kocaman yatağında yattığı zaman bu tarih kokan yerde yaşamaktan büyük bir sevinç duyuyor, kalbi heyecanla çarpıyordu.

Genç adam haftanın büyük bir bölümünü Londra'deki işinde geçiriyordu. Yakında Amerika'ya iki aylık bir iş gezisi yapmıştı. Gelecek yaz için şimdiden plan yapıyor, yeni ülkelere gitmek için hazırlanıyordu. Şu anda işleri o kadar çoktu ki, Buck'un ve diğer komşularının kendisine karşı olan düşmanca davranışlarını eleştirecek vakti yoktu. Emrinde aşağı yukarı beş yüz adam çalışıyordu ve hepsi de kendisini severdi. İyi bir patron olabilmek için çok çalış-

mıştı. Fakat nedense bu evin çevresindekilere kendisini pek sevdi reme m işti.

Morgan gene saatine baktı. Düşüncelere dalıp'gitmiş-ken ava gitme zamanı.gelmişti, Hızlı hızlı yürüyerek dışarı çıktı ve arabasına bindi. Köpekler arabanın arkasından bir kaç metre koştuktan sonra geri döndüler.

Avcıların bu gün avlanacağı alan pek geniş değildi. Morgan av yerine gelince arabasını park etti ve dışarı çıktı. Ondan başka herkes oradaydı. Genç adam hepsini selâmladı. Halton, adındaki adam ona doğru yaklaştı:

«Günaydın Wright, şato ne alemde?»

«İyi. Bazı değişiklikler yaptım. Bir banyo ve ısıtma düzeni ekledik.»

«Bunlar gerekliydi zaten. Şato çok soğuk olur, bilirim. Helen Combe orada nasıl yaşadı anlamıyorum. Amerikalılar bu tipik İngiliz şatosunu pek beğenmezler.»

«Lady Coombe Amerikalı mıydı?»

«Amerikalı mıydı diyorsun, kadın daha hayatta.»

«Ne bileyim ben,» diye kekeledi Morgan. «Kimse bana ondan söz etmedi ki.»

«Buck'la ayrı yaşıyorlar. Kadın on yıl önce kocasını terk etti. Buck ondan hiç söz etmez. Sen de söylediklerimi duymamış ol.»

«Buck kızıyla yalnız yaşıyor demek?»

«Başka bir kızı daha var. Söylediklerine göre çok güzelmiş. Erkek kardeşim geçen sene onu Londra'da görmüş ve çarpışmış.»

Morgan hiç bir şey söylemiyordu fakat bu konuşma onu ilgilendirmişti. Nedenini bilmiyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fakat Coombe'ler hakkında bu güne kadar kötü bir söz söylemekten çekinmişti. Onları daha yakından tanımak arzusunu duyuyordu içinde, Buck ona yaklaşmaktan korkuyor gibiydi. Birbirlerine çok yakın oturmalarına rağmen hiç görüşmüyor, ay-

___OQ___

^^~ Cw ^^^

rı dünyalarda yaşıyorlardı. Oysa Morgan Buck'tan atlarla ilgili bir sürü şey öğrenmek onun bu bilgisinden yararlanmak istiyordu.

Aslında Buck'a hak vermiyor değildi Morgan. Şatoyu ona satmak zorunda kalmıştı ve pişman olmuştu. Böyle bir durumda kim olsa hislerine kapılırdı.

Av köpekleri kafileyi ormanın batısına doğru sürüklü-yordu. Morgan atını tepeden aşağı sürmeğe başladı. Tam bir engeli aşacakken yanından birini atıyla engeli kolayca aşıp gitti. iMorgan dikkatle baktı. Giden Buck Coombe'y-di. Elinde olmadan. «Ne kadar da jyj ata biniyor bu adam.» ¦diye söylendi.

Jacinde evin yan kapısından gizlice dışarı çıkarken küçük tabloyu paltosunun altına gizlemişti. Kendisini hırsız gibi hissediyordu. Babasından kaçıp kurtulması da kolay olmamıştı. Buck atlara bakmağa giderken Jacinda'nın kendisiyle gelmeyeceğini öğrenince bozulmuştu.

«Jacinda gelip Ateşböceğini görmeni isterdim. Bacağı sakatlanmış.»

«Bu gün olmaz baba. Evde yapılacak o kadar çok iş var ki.»

Jacinda babasıyla bu konuşmayı yaptıktan sonra hemen odasına çıkarak gözden kaybolmuştu. Kendisini suçlu hissediyordu. Babası minyatürü Morgan'a satmak istediğini duysa kıyameti koparırdı. Fakat başka çare yoktu. Genç kız Londra'daki birkaç alıcıyla konuşmuştu fakat hepsi de şu sıralarda işlerin iyi gitmediğinden yakınarak çok düşük fiatlar vermişlerdi. Hele bir tanesi, «Artık herkes böyle değerli şeylere para harcamıyor Miss. Coombe,» demişti. «Bir antikacı bulup minyatürü ona satabilirsiniz. Bel-iki Coombe sülalesinin tablolarını almak istiyen bir meraklı

çıkabilir. Ailenizde bunları alabilecek hic yakınınız yolc mu?»

«Olsaydı size gelmezdim değil mi.» demişti Jacinda kızarak.

«Şey... tabii Miss. Coombe, haklısınız. Bir kez de Mr.. Wright'a sorun. Şatoyu satın aldığına göre minyatürünüzü» satın almak istiyebilir.»

Jacinda bir an düşündü. Pek fena bir fikir sayılmazdı. «Sanırım öyle yapmam gerekecek. Çok teşekkür ederim,, hoşça kal in.»

«Mr. Wright'a mutlaka gidin. İyi günler.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jacinda yolda gelirken uzun uzun düşündü ve tabloyu-. Mr. Wright'a satmamağa karar verdi. Babasını üzmek istemiyordu. Hepsinden önemlisi bu bir gurur meselesiydi. YoR üstünde rastladığı bir kac alıcı dükkâna daha uğradı. Sonuç aynıydı. Hic kimse minyatüre iyi bir fiat vermiyordu.

Gene kız cok güc durumda kalmıştı. Paraya acele ihtiyaçları vardı. Uşakların, hizmetçilerin bile aylıklarını ödeyememiş gelecek haftaya bırakmışlardı. Bankada bir kuruş paraları kalmamıştı. Evin içindeki huzursuzluk gittikçe artıyordu. Bu durumda yapılacak bir tek şey vardı, o da Mr. Morgan Wright'a gitmekti. İstese de istemese de bunu yapmak zorundaydı. Kararını vererek Mr. Wright'a telefon etti ve kendisiyle görüşmek istediğini bildirdi.

Jacinda şimdi, minyatür resim paltosunun altında evden gitgide uzaklaşıyordu. Mutfak tarafındaki bahçeden, sebze tarlasından ve meyve ağaçlarının arasından koşarak geçti. Bahcevan yetmiş yaşlarında bir ihtiyardı. Bir de küçük yardımcısı vardı. Ortalıkta kimseler görünmüyordu. Meyve ağaçlarının sonundaki orman evin yanından kıvrılarak arkaya uzanıyor, ağaçlar gitgide seyrekleşerek fundalıklarla karışıyordu,

Jacinda buradan geçerken çocukluğunu hatırladı. Kız-kardeşiyle küçükken burada oynarlar, ağaçlara tırmanarak

kendilerine kurumuş dallardan evler yaparlardı.

Kızkordeşinin hayal gücü cok genişti. Durmadan yeni oyunlar bulur, Jacinda'yı peşinden sürükleyip dururdu. Fl-eur'la beraber olmak çok güzel bir şeydi. Sapsarı saçları, pırıl pırıl gözleri vardı. Her zaman neşeli, canlı bir kızdı. Arasıra terliği tutar, bağırıp çağırırdı ama, Jacinda aldırmazdı.

Jacinda'ya kalsa kızkardeşinden hiç ayrılmazdı fakat günün birinde babasıyla annesi ayrı yaşamak isteyince aralarında bir secim yapmak zorunda kalmıştı genç kız. Fleur Jacinda'nın aksine annesiyle gitmeyi tercih etmişti.

Jacinda ormanın Mersindeki çıplak düzlüğe gelince adımlarını gene yavaşlattı. Burada Fleur'la birlikte ata bindikleri günleri hatırlamıştı. Bir kaç dakika geçmeden daldığı hayallerden sıyrılarak sola saptı ve hızlı hızlı yürümeğe başladı.

Yirmi dakika sonra harabe görünmüştü fakat Morgan Wright görünürlerde yoktu. Jacinda'nın yüreği hop etti. Acaba Morgan onu aldatmış mıydı? Tabloyu ona satamazsa başka da alacak kimse yoktu. Mr. Wright gelmeliydi... mutlaka gelmeliydi. Merakla çevresine bakındı. Bu sırada arkasından nal sesleri duydu, hemen döndü. Gelen oydu. Anlaşılan yürümek istememiş atıyla gelmişti. Gene kız karşısındaki adama dikkatle baktı. Ondan pek hoşlanmıyordu fakat bu haliyle cok yakışıklı bulmuştu.

Mr. Morgan atını Jacinda'nın yanına yaklaştırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Günaydın Miss. Coombe, korkarım gec kaldım.» Atından inerek hayvanı okşadı. «Atımı yeni aldım. Adı Sabah Rüzgârı. Nasıl buldunuz onu.»

Jacinda düşünmeden cevap verdi. «Çok güzel bir at. Böyle bir ata sahip olmayı kim istemez ki?»

«Bir daha ne zaman ava çıkıyorsunuz Miss. Coombe?»

«Sanırım gelecek hafta. Atımın ayağının sakatlanması çok kötü oldu.»

Bir sessizlik oldu. Morgan onun konuya girmesini bekliyor Jacinda söze nasıl başiıyacağını bilemiyordu. Genç kız kır çiçekleri gibi kızaran yanaklarını gizlemek için başını başka tarafa çevirdi. Hemen konuya girmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı.

«Sizden bir şey öğrenmek istiyordum Mr. Wright,» diye başladı. «Hâlâ Coombe ailesinin tarihi kişileriyle ilgileniyor musunuz? Şatoda bir çoğunun tablasu var biliyorsunuz. Belki onları tamamlamak istersiniz diye düşündüm. Yani şunu demek istemiştim, Satılacak bir minyatürüm var da.»

«Bir minyatür mü?»

Morgan Jacinda'nın kızararak konuştuğunu fark etmişti. Onun yüzüne bakmamak için kendisini zorladı ve atını okşamağa başladı.

«Evet,» dedi Jacinda. «Sir Roger Coombe'nin portresi. Kendisi amiraldi.»

«Resmi görebilir miyim?»

«Tabii.»

Jacindd paltosunun altında saklandığı tabloyu çıkarttı. Kağıdını açıp Morgan'a uzattı. Şu anda ikisinin de öyle tuhaf bir görünüşü vardı ki. Zengin ve çok şık giyimli bir erkek ve eski paltosu sırtında saçları rüzgârdan darmadağın olmuş bir genç kız. Birbirlerine hiç uymuyorlardı. Jaeinda kıyafetinden utanarak paltosuna daha sıkı sarındı.

«Sizi buraya çağırdığım için özür dilerim Mr. Wright. Babamın haberi olmadığı için böyle yapmak zorunda kaldım.»

«Babanızın haberi yoksa tabloyu satmağa hakkınız yok demektir Miss. Coombe.»

«Satacağımı biliyor... fakat...»

«Fakat bana satacağınızı bilmiyor,» diye tamamladr Morgan. «Miss. Coombe, bana söyler misiniz lütfen, ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

banız benden neden bu kadar nefret ediyor?»

Jacinda Morgan'ın bu soruyu içtenlikle soruşuna sevinmişti.

«Buna cevap vermek biraz güç,» diye açıkladı. «Babam hayatı boyunca istediği her şeyi elde etmiş bir kimsedir. Bir şanssızlık sonunda şatoyu elinden kaçırınca ister istemez hislerine kapılıyor tabii. Aslında bunda sizin bir suçunuz yok fakat babam kendisini size karşı yenik sayıyor ve bu da gururunaı dokunuyor.»

«Desenize şu anda şatonun kralı benim.»

«Öyle! Babam çocuk gibidir. Oyuncağı elinden alınmış gibi üzülüyor.»

«Miss Coombe, söyleyin bana, babanız şatoyu satma-saydı orada yaşıyabilecek miydiniz?»

«Sanmıyorum, fakat şatoyu da satmazdık o zaman.»

«Demek öyle. Sizleri bu kadar.... üzdüğüm için kendimi affedemiyorum.»

«İnanın ben artık üzülmüyorum, Mr. Wright, alıştım. Bir zamanlar büyükannemin oturduğu malikanede oturmak beni mutlu ediyor. Seviyorum o evi. Babam öldükten sonra nasıl olsa şato elden gidecekti. Ailemizin adını sürdürecek bir erkek kardeşim bile yok. Babam ailemizin sonuncu erkeğidir. Ben kız olmasaymışım daha iyi olurmuş.»

«Ne yapardınız o zaman?»

«Ne mi yapardım? Hiç, olmazsa babama şatoyu sat-tırmazdım.»

«Benim için çok üzücü bir şey bu Miss. Coombe fakat inanın şatoda öyle mutluyum ki.»

«Gerçekten mi? Hiç değişiklik yaptınız mı? Yok yok söylemeyin, aklım kalabilir.»

«Şato satıldığından beri oraya adım atmamanızın nedeni bu muydu yoksa?»

Kalbimdeki Çiçek —F. 3

** TVS t

___ O A ___

«Tabii. Orayı değişmiş görünce üzülebilirdim. Bizim zamanımızda şimdiki gibi konforlu değildi fakat gene de seviyorduk.»

«Şatonun güzelliğini gölgeliyecek hiç bir değişiklik yapmadım inanın. Yalnız eskiyen perdeleri halıları değiştirdim o kadar.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Morgan Jacinda'ya gelip şatoyu görmesini teklif edecekti fakat vazgeçti. Genç kızın üzerine düşmek istemiyordu bu konuda.

«Miss. Coombe, bu tabloya ne istiyorsunuz?»

«Gerçekten almak istiyor musunuz? Beni sevindirmek için yapmıyorsunuz ya bunu?»

«Hayır, inanın değil. Şatodaki portreleri tamamlamak istiyorum. Bunların bir kısmı sizin zamanınızda kütüphanenin yan duvarında asılı değil miydi?»

«Ben Sherlock Holmes değilim. Yerinden çıkarılan tabloların duvarda izi kalmış oradan anladım.»

«Ah, onları o duvardan hiç indirmememiz gerekirdi. Şatoyu size eşyalarıyla beraber satmıştık.»

«Onlar sizin özel eşyalarınızdı, tabii alacaktınız. Şimdi söyler misiniz tabloya ne istiyorsunuz?»

«Dört yüz pound.»

«Oldu. Çeki bu akşam yollarım. Sizin adınıza mı olsun?»

«Bir dakika Mr. Wright size söylemem gerekirdi. Bu günlerde Minyatür tablolar pek para etmiyor. Pişman olabilirsiniz belki.»

«Hiçte iyi bir satıcı değilsiniz Miss. Combe. Eğer benim mağazamda çalışacak olsaydınız size iş vermezdim.»

«Sizi kandırmak istemem.»

«Kandırmıyorsunuz Minyatürleri severim ben. Diğerlerini de getirseniz seve seve alırım.»

Jacinda Morgan'ın bu iyi niyetli konuşması karşısında bir tuhaf olmuş çekingenleşmişti. Gururu, kendisine dost-

ça davranan bu adama içten davranmasını engelliyordu. Morgan bu kadar iyi davranmamış olsaydı daha çok sevinecekti. Gergin bir sesle:

«Peki Mr. Wright,» dedi, «çok teşekkür ederim. Çekinizi bekliyorum.» Arkasını dönerek uzaklaştı. «İyi günler.»

Jacinda hızlı adımlarla yürürken Morgan'ın arkasından baktığının farkındaydı.

, *

«Şu havaya bak! Kararlaştırdığımız gibi neden Flori-da'ya gitmiyoruz anne?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fleur pencerenin önünde durmuş, sisli ve soğuk geceyi seyrediyordu. Birden hoşuna gitmemiş gibi perdeleri kapatıp şöminenin önünde oturan annesinin yanına gitti,

«Cunninghams'da yeni yılı geçirmekten çok hoşlanacaksın yavrum,» dedi annesi.

Fleur omuz silkerek kendisini kanapenin üzerine attı. «Oradan hoşlanacağımı sanmıyorum.»

«Ne oldu?» diye sordu Lady Coombe, «Bili Cunning-ham'la aranız mı açıldı yoksa?»

«Yoo, Bill'den hoşlanıyorum. Ama ne faydası var, kendinden büyük iki erkek kardeşi var. İkisi de evli üstelik.»

«Mirası sana kalmıyacak diye mi korkuyorsun?»

«İyi bildin. Bili benimle evlenecek kadar zengin değil anne.»

«Fakat sevgili yavrum, bu düşüncen çok yanlış. Genç d'arcy'i ve Timmy Hill'i bu yüzden mi terk ettin yoksa? Fakat neden? Para sıkıntısı çekmiyorsun ki.»

«Biliyorum, istediğim kadar param var.»

«O halde neden böyle düşünüyorsun?»

«Önceleri böyle zengin değildik anne. Biliyorsun, on dokuz yaşıma gelinceye kadar zengin kızlara özendim. Durumumuz belki çok kötü değildi, ama hep ikinci planda ka-

lıyordum. Güzel olduğum için erkekler benimle ilgileniyorlardı fakat iş evlenmeğe gelince zengin kızları seviyorlardı.»

«Bak yavrum...»

«O yaz Nigel'e aşık olmuştum. Nigel Stuart'ı hatırlıyorsun değil mi? Sarışın yakışıklı genci... Neyse, onu o kadar çok sevmiştim ki. Fakat ne oldu? Sonunda o da beni bırakıp zengin bir kızın peşine düştü. Bu sırada dedem öldü. Amerikaya cenaze merasimi için gidince sana büyük bir miras kaldığını öğrendik. Nasıl sevindiğimizi hatırlıyor musun anne? Petrol ortaklığından sana ve diğer mirasçılarına büyük bir pay düşmüştü.»

Lady Coombe içini çekti.

«Tabii, o zaman sen çok üzgündün anne. Zengin olduğumuz için ne kadar çok sevindiğimi fark edemedin. İngiltere'ye döndüğümüzde hâlâ düş görüyor gibiydim. Daha bir gün geçmemişti ki Nigel beni aradı. Ne söylediğini bilmek ister misin? 'Seni çok seviyorum Fleur,' dedi. 'Artık zenginsin ama benim için hiç bir değeri yok. Sen fakir ol-sanda ben seni seviyorum.' Tabii bu sözlere inanmam için aptal olmalıydım.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Fleur yavrum, ona haksızlık ediyorsun gibi geliyor bana.»

«Hayır anne, hayır! Bana aşk sözcükleri söylerken bile paramla kaç tane at alacağını, Dorsetshire'daki o eski evde ne gibi değişiklikler yapacağını düşünüyordu, bundan eminim.»

«Fleur, sen delisin!»

«Belki de anne. Fakat bu bana iyi bir ders oldu. Parası olmayan biriyle hiç bir zaman evlenmiyeceğim.»

«Ya aşık olursan?»

«O zaman eski bir sözü telkin ederim kendime: Para için evlenme, fakat parası olanı sev.»

«Söylemesi kolay.»

Bir an sessizlik oldu. Sonra Fleur heyecanla annesine doğru döndü:

«Anne, sen babamdan başka hiç kimseye aşık oldun mu?»

«Sanmıyorum.»

«Babamı unutamadın değil mi?»

«Hayır yavrum, çalıştım ama olmadı.»

Lady Coombe yerinden kalkarak ateşe yaklaştı. Saçlarında bir kaç tel beyaz vardı. Bunun dışında yaşı belli olmuyordu. Hâlâ genç, havalı bir kadındı.

«Anne biliyor musun çok güzelsin. Yeniden evlenmen gerek senin.»

«Böyle bir şey istemiyorum yavrum.» Kızın iltifatına sevinmişti. Şöminenin üzerindeki aynada kendisine baktı.

- «Babam da sana hayrandı. Aslında ayrı yaşamamalıydınız. İkiniz de bunu gurur meselesi yaptınız.»

«Jacinda ne yapıyor merak ediyorum. Özledim onu. Anne, ona mektup yazsana.»

«Geri göndereceğinden kuşkum yok.»

«Şimdi ayni şeyi yapacağını sanmıyorum anne, o zaman küçüktü. On altı yaşında bırakıp gittik onu.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Artık her şey bitti Fleur, benim Jacindayla bir ilgim yok. Bir zamanlar ona çok yaklaşmağa çalıştım fakat istemedi.»

«Babamla nasıl yaşıyorlar hiç merak etmiyor musun? Buck şatoyu severdi. O küçük evde ne yapıyor acaba?»

«Büyük annen sağken sık sık giderdim oraya.»

«Biliyorum, fakat orasını hiç hatırlamıyorum ama şato dünkü gibi hatırımda. Senin yatak odana giden uzun koridorda Jacinda ile yarışırdık. Odana ilk giren yarışı kazanmış olurdu. Hoşuna gitmez miydi anne?»

Lady Coombe gerildi. «Hayır, gitmezdi. Bırak şimdi bunları Fleur.» Yerinden kalkarak kapıya yürüdü. «Bu ko-

nuyu bir daha açmanı istemiyorum anlaşıldı mı?» Kapıyı açıp dışarı çıktı.

f**

Lady Coombe bir kaç saat sonra oturma odasında bir koltuğa gömülmüş düşünüyordu. Fleur yanında yoktu. Sokaktan geçen arabaların lastikleri ıslak yerde sesler yapıyordu. Şöminenin üzerindeki saat biraz sonra yarımı çaldı. Şöminedeki odunların çıtırtısı duyuldu. Sonra ortalık gene sessizliğe büründü.

Bir kaç dakika sonra çalan telefonun zili Lady Coom-be'yi yerinden sıçrattı. Kadın sinirli bir biçimde yerinden kalktı.

«Buyrun.»

«Orası Mayfair 6883 mü?»

«Evet.»

«Coombe Avon'dan Lady Coombe'yi anyorlar.»

Bir kaç dakika sessizlik oldu.

«Peki bekliyorum,» dedi Lady Combe.

«Cevap verin lütfen, Coombe Avon konuşuyor.»

Terry'den mektup vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jacinda kahvaltı masasına oturur oturmaz masanın üzerine konan mektubu fark etti.

Son günlerde Terry'den mektup beklemekten usanmış-tı. İşte şimdi Amerikan pulu olan bir zarf önünde duruyordu. Jacinda o kadar şaşırmış, o kadar sevinmişti ki heyecandan zarfı adamıyordu. Bir kaç dakika sonra yırtarca-sına açtı. Terry'den haber alımıyalı tam iki ay olmuştu. Bu süre içinde Jacinda ona her hafta aksatmadan yazmıştı. Sadece son hafta Terry'nin mektuplarına cevap vermemesine kızarak yazmaktan vaz geçmişti.

Terry mektup yazmasını sevmediği gibi, öyle uzun romantik mektuplar okumaktan da hoşlanmazdı. Jacinda bu-

nu bildiği halde ona uzun uzun yazmaktan duramıyordu. Aslında Terry haklıydı. Yeni bir ülkede yeni insanlarla tanışıyor her gününü eğlence içinde geçiriyordu. Tabii ki bu durumda Jacinda'yı düşünüp mektup yazacak değildi. Hele aralarında aşkın başlamasına neden olan o harika öpücüğü çoktan unutmuş olmalıydı. Jacinda'nın kalbi burkuldu.

Yağmurlu ve karanlık bir sabahtı. Jacinda mektubu alarak pencerenin önüne gitti. Zarfın içinde kıza yazılmış bir mektupla bir gazeteden kesilmiş resim vardı. Resmin altındaki yazı Terry'nin değildi. Jacinda önce mektubu okudu:

Jacinda'cığım,

Burada çok güzel vakit geçiriyorum. Günlerdir kalemi kâğıdı elime alacak zaman bile bulamadım, Buradaki kızlar ağzımı sulandıracak kadar güzel. Hele burada gezinti yaptığım atiann güzelliğini görsen çatlarsın. Şimdilik hoşça kal ve beni unutma.»

Terry

Not: Sana gazetede çıkan resmimi yolluyorum. Terry'nin nasıl ata bindiğini görüyorsun değil mi? Bu işi benden daha iyi yapan var mıdır acaba!

Jacinda birden sinirlendi. Bu kadar uzun zaman sonra Terry'den dahai başkai şeyler yazmasını beklerdi. Hırsla katlanmış gazete kağıdını açtı. Resmin ortasında Terry atın üzerinde görülüyordu. Yqnmdbj |Mary Sherbrook vardı. O da atma binmiş, usta bir biçimde atın dizginlerinden tutmuştu. Resmin altında şöyle yazıyordu:

İngiliz sosyetesinden Terry O'Brien Sherbrook'ların Palm Beach'daki malikanesinde konuk olarak uzun zaman kalacağa benzer,

Jacinda resmi inceledi. Terry çok yakışıklı çıkmıştı. Kameraya gülümsüyardu. Jacinda tam resmi buruşturup atacakken yan tarafta başka satırlar gözüne ilişti. Bir dedikodu haberiydi bu:

İyi bir yerden aldığımız hcbere göre Palm Beach'M zengin bir genç kız İrlanda Şivesiyte

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İngilizce konuşmağa merak satmış. Yakasında İrlanda'nın simgesi yonca yaprağından bir iğne taşıdığına göre bir İngiliz gencine aşık olduğu ve işin oldukça ciddi olduğunu düşünülebilir.»

Jacinda hırsla titredi Terry yolladığı resmin yan tarafında bu yazının olduğunu biliyor muydu acaba? Hiç sanmıyordu. Bunu Marry Sherbrook maksatlı olarak yollamıştı.

Jacinda o hırsla resmi buruşturarak şömineye attı. Mektubu da yakmak üzereyken vazgeçti ve katlayıp cebine koydu. Bu kâğıt parçasını yok etmenin ne faydası vardı ki, bir şey değiştirmiyecekti ki. Bu aşkın böyle sonuçlanacağını biliyordu. İrlanda fakir bir ülkeydi. Tabii ki Terry zengin bir kızla evlenmek istiyecekti.

Jacinda gene kahvaltı masasına oturdu. Omletin kapağını açtı. Gene yanmıştı. «Allah kahretsin,» diye söylendi. Bu ikinci oluyordu. Ahçı kadın omleti yakmadan pişirmesini öğrenememişti bir türlü. Sabahın erken saatinde, ava gider ayak böyle yanmış yumurta yemek hiçte hoş bir şey değildi. Buck'un hiç sevmediği bir şeydi bu.

Jacinda saatine baktı, aktı geliyordu. Şu anda babasına başka bir şeyler hazırlatması için zaman yoktu. Aslında babasının çoktan kahvaltıya inmiş olması gerekirdi.

__4-]__

Herhalde uykusunu alamamıştı. Akşam Tom Wilton onlara oturmağa gelmiş ve babasıyla geoe yarısından sonra iki ye kadar durmadan içip durmuşlardı.

Buck sarhoş olduğu zamanlar korkunç olurdu. Cok yakışıklı, ince ve kibar bir adamdı. Fakat sarhoşluk ona-yakışmıyordu. O zarif yürüyüşü değişiyor, bakışları tuhafla-şıyor, sağa sola çatıp duruyordu. Son zamanlarda gene iyice içmeğe başlamıştı.

Karısı kendisini terk ettikten sonra içmeğe başlamıştı Buck. Sonraları azaltmıştı fakat karşısında onunla beraber içecek birini buldu mu fazla kaçırıyordu

Jacinda kendisine bir fincan kahve daha koydu. Tam kanlanmış, rengi sararmıştı. İçeri girer girmez gürledi:

«Bu sabah neden sıcak su yok?»

«Üzgünüm baba, su tankında arıza var. Oakley bu gün bakacak.»

«Gene bir sürü masraf çıkacak tabii. Allah kahretsin, ev yakında başımıza yıkılacak.» Omletin kapağını açtı. «Bu kömür gijDİ1 şeyi' yiyeimem be^n.» (Yerinden -kalkarak kapıyı açtı. «Oakley bana biraz konyakla soda getir.»

Jacinda önündeki omleti yemeğe çalışırken lokmalar boğazına diziliyordu. Babasının bu davranışı onu üzüyordu. Hic bir şey olmamış gibi yemeğe devam etti.

Oakley elinde konyak şişesi ve sodayla geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Ver bana,» dedi Buck, «kendim koyacağım.» Bardağı doldurdu. «Allah kahretsin, hava gene yağmurlu. Bu berbat ülkede neden yaşıyoruz anlamıyorum.»

Jacinda artık dayanamıyacaktı. «Baba ben gidip arabayı garajdan çıkarayım. Beş dakika sonra yola çıkmamız gerekiyor. Diğerleriyle Long Green'de buluşulacak. Oraya gitmemiz yirmi beş dakika sürer.» Babasının yüzüne bakmadan odadan çıktı.

Garaj atları kaldığı binanın! yanındaydı. Atlar daha ön-

ce yola çıkarıldığı için görünürlerde kimseler yoktu. Sadece seyis yardımcısı küçük çocuk ortalıkta geziniyordu. Ja-cinda'yı görünce yardım etmek için koştu.

«Ateş Böceği nasıl oldu?» diye sordu Jacinda. «Çok canlı ve iyi Miss.»

Jaoinda sevinmişti. Garajdan arabasını çıkartarak ör* kapıya getirdi. Çok geçmeden göründü ve gelip kızının yanına oturdu.

«Acele et Jacinda geç kaldık.» «Peki baba. Fakat bu arabadan çok şey istiyorsun. Biliyorsun o da yaşlandı. Tam on bir yıldır bize hizmet ediyor.»

«Yolunu yapmağa çalışıyorsan yeni bir araba olacak gücümüz yok biliyorsun.»

«Bu eski Austin'den ayrılmak kolay olmayacak baba.. O kadar alıştım ki.»

Diğer avcılarla buluşacakları yere gelmişlerdi. Seyis atla beraber onları bekliyordu. Ateş Böceği sinirliydi. Yerin de duramaz bir hali vardı. Yerli yersiz kişniyor, kıpırdanıyordu. Onun bu hali Jacinda'nın da atını etkiliyordu. Hayvan huzursuzianmağa başlamıştı. Buck atının sinirli halini görünce dayanamadı. Öfkeli bir tavırla:

«Bu hayvana, ne yaptınız böyle?»

«Sizin söylediklerinizi efendim,» diye karşılık verdi Abbey. Eski bir seyisti ve sözünü sakınmazdı.

Buck ona sinirli sinirli baktı. Diğer avcılar atlarına binmiş onları bekliyorlardı. Köpekler sabırsızlanıyordu. Buck hiç cevap vermeden atına bindi. Ateş böceğini iki adam güç tutuyordu. Bu sırada yağmur dinmiş, güneş bulutların arasından görünmüştü.

Jacinda da atına bindi. Çevresine bakınarak Horgan. Wright'i aradı. Biraz uzakta genç avcılardan biriyle konuşurken gördü onu. Morgon Wright'i görmek ona gene şa-

toyu hatırlatmıştı. Yeni yıla bir hafta vardı. Şatonun bahçesindeki zambaklar kimbilir ne güzel açmıştı. Jacinda babasıyla para sıkıntısı çekmişti fakat hiç bir zaman şatonun bahçesini ihmal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etmemişlerdi. Bir de çiçek seri vardı. Kışın buradan toplanan çiçeklerle köydeki küçük klişe süslenirdi. (Morgan Wright da bu geleneği sürdürüyordu herhalde. O güzel bahçeyle uğraşmak büyük bir zevkti.

Köpekler önde, avcılar arkada yavaş yavaş ilerlemeğe başladılar. Jacinda düşüncelerinden sıyrılarak onları izlemeğe başladı. Biraz geriden gidiyordu. Bir kaç dakika geçmemişti ki arkasından Morgan Wright'm sesini duydu.

«Günaydın Miss. Goombe, bu gün av nasıl gidecek der siniz?»

Jacinda'nın yanakları kızardı. «Pek iyi olacağını sanmıyorum, toprak biraz yumuşak.»

«Babanız bu sabah iyi görünmüyor, Atı da oldukça sinirli, acaba... yardıma ihtiyacı var mıydı?»

«Sanmıyorum,» dedi Jacinda, «akşam biraz geç yattı da.»

Genç kız göz ucuyla önden giden babasına baktı. Ateş böceği gene huysuzlanmağa başlamıştı. Buck onu idare etmekte güçlük çekiyor, sert bir biçimde dizginlerinden çekiştiriyordu.

Jacinda Morgan'dan izin istiyerek öne doğru fırladı. Avcılar atlarını kırların ötesindeki bir tepeye sürüyorlardı. Yerler çamur içindeydi, atların ayakları batıyordu. Genç kızın yanından geçenler üzerine çamur sıçratıyorlardı. Jacinda grubun tepeyi aşarak sağa, ormanlık yana gideceklerini sanıyordu fakat yanılmıştı. Önlerinde büyük bir su birikintisi vardı. Bu sırada karşı taraftan aniden bir tilki çıkarak tepenin ardındaki kırlıklara doğru kaçtı.

Jacinda atını hızla koşturdu. Diğer avcılar da su birikintisinin yanındaki engeli aşıp tilkinin peşinden koşmak için çaba gösteriyorlardı. Jacinda biraz ileri bakınca kalbi

deli gibi çarpmağa başladı. Babası engeli aşmak üzereydi. Ateş böceği şaha kalkmış huysuzlanıyordu. Hayvan birder* engelin yanından geri dönerek deli gibi koşmağa başladı. Buck dizginlere asılmış atını durdurmağa çalışıyordu.

Ateş böceği bir başka su birikintisine doğru koşmağa başlamıştı. Jacinda hayvan su birikintisine girerse neler olabileceğini tahmin edebiliyordu. Deli gibi bağırmağa başladı. Ateş böceğini durdurmalıydı! Durdurmalıydı! Hayvan bu sırada şaha kalktı ve bir kaç saniye geçmeden Buck atla beraber yere yuvarlandı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jacinda malikanede bir aşağı bir yukarı gezinerek doktorun babasının yanından çıkmasını bekliyordu. Babasının» düşmesine engel olamamıştı, buna çok üzülüyordu. Buck, bir iki güne kalmaz iyileşirdi fakat gene de kuşku duyuyordu genç kız.

Babası düştükten sonra yanına gelince bir gerçeği anlamıştı. Artık Buck genç değildi. Onu öyle yerde hiç kımıldamadan yatarken görünce içi burkulmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir şans eseri doktor o sabah onlarla birlikte avdaydı. Buck düştükten sonra hemen yanına koşmuştu. Jacinda onun şöyle dediğini duymuştu:

«Neden insanlar av partisinin sonunda değil de başında düşüp yaralanırlar? Her şeyi alt üst etmek için mi?»

Jacinda doktorun şaka yaptığını biliyordu fakat Buck'u* eve getirdikten sonra doktorun o şakacı hali kalmamıştı.. Durum sandığından, da kötüydü.

Jacinda bu sırada Morgan'ın Buck'a herkesten fazla ilgi göstererek yardım ettiğini görmüş, şaşırmıştı. Ondan böyle bir yakınlık beklemiyordu. Morgan ceketini çıkartarak Buck'un başının altına koymuş ve adamına acele arabasını getirmesini söylemişti. Sonra da araba gelir gelmez Buck'u kollarına alarak büyük bir dikkatle arabanın arka-koltuğuna yerleştirmişti.

Buck kendisini kaybetmişti ve olanlardan haberi yok-

tu. Jacinda doktorla birlikte Morgan'ın arabasına binerken ^Morgan sordu:

«Doktor, benim de beraber gelmemi ister misiniz?»

«Yoo, gerek yok buna,» demişti doktor.

«Atın iki ayağı da kırılmış. Adamlarım bir çaresine bakacak.»

«Teşekkürler Morgan,» dedi doktor, «araba ve yardımların için çok teşekkür ederiz.»

Yola çıktıktan biraz sonra Jacinda Morgan'a teşekkür etmediğini fark etmişti. O kadar dalgındı ki. Doktor ona

baktı:

«Şundan bir yudum al Jacinda, iyi gelir.» Cebinden küçücük bir konyak şişesi çıkartıp uzattı.

Jacinda isteksiz bir biçimde şişeye uzandı. Konyaktan bir yudum alarak yüzünü buruşturdu.

«Hah, böyle,» dedi doktor. «Yüzün bembeyaz.» Jacin-da'yı çocukluğundan beri tanırdı. «Babanı düşerken gör-<dün mü Jacinda?»

«Evet,»

«Sanırım bir kaç gün yatması gerekecek. Bir hemşire tutsak iyi olacak.»

«Bu babamın pek hoşuna gitmiyecek doktor. Bilirsiniz yatmaktan pek hoşlanmaz.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Evet, ama başka yapacak bir şey yok. Hastanede iyi bir hemşirem var. Çok tatlı bir kızdır. Bir kaç gün yanınız-'da kalması doğru olur.»

«Babam çok mu fena doktor?»

«Bilmiyorum,» dedi doktor Kennedy. «Eve gidinceye kadar bir şey söyliyemem. Belki röntgen almak gerekecek. Bir cankurtaran çağırıp onu Worcester'deki hastaneye götürmemiz gerekebilir.»

«Buck'u hastaneye götürmeyin, bundan hiç hoşlanmaz doktor biliyorsunuz.»

«Sakin ol, sakin ol lütfen.»

— 47 —

Doktor Kennedy elini Jacinda'nın omuzuna koydu. «Sakin ol yavrum, yoksa iki hastaya birden bakmak zorunda kalacağım.»

«Sandığınız kadar sinirli değilim doktor.»

Eve geldikleri zaman Buck'u tam dört kişi taşıyarak yatağına yatırdılar. Morgan Wright'in şoförü hemşireyi almak üzere hastaneye gitti. Bu sırada doktor Kennedy Buck' u muayene etmiş hiç bir yerinde kırık olmadığını görmüştü. Hemen dışarı çıkarak dışarda sinirli sinirli dolaşan Jacinda' nın yanına koştu.

«Bir mucize, hiç kırık yok.» Ve gene Buck'un yanına döndü.

Jacinda şimdi aşağıda dolaşıp duruyordu. Evet, kırık yoktu ama daha sonrası ne olacaktı. Buck yatağından kalkabilecek miydi? Tam da av mevsiminin başlangıcında düşüp yaralanması hiç te iyi olmamıştı. Bu durum babasını daha da sinirli bir insan yapacaktı. Jacinda bu düşünceler içindeyken doktorun gene yanına geldiğini gördü.

«Bir değişiklik var mı?»

«Dizlerinin üzerine çöküp dua edebilirsin yavrum. Baban ucuz kurtuldu. Fakat daha kendisine gelmediği için. kafasını çarpıp çarpmadığını bilemiyorum. Yatıştırıcı bir iğne yaptım.

Fakat doktor Kennedy çok iyimser konuşmuştu. Ertesi gün Buck'un durumu hiçte iyi görünmüyordu. Morfin iğnesi yapılmadığı zamanlar deli gibi sinirli oluyordu. Akşam üzerine doğru doktor Kennedy Buck'u bir mütehassıs'ın görmesini tavsiye etti. Babasının yanında hemşire olmasına rağmen Jacinda onun başından ayrılmıyordu. Evdeki bütün işler aksamıştı. Ahçı ve uşak yaşlıydı ve ikisi de bir işe-yaramıyordu. Jacinda güç durumdaydı. Arada bir hemşire de Jacinda'ya ev işlerinde yardımcı olmağa çalışıyordu.

Jacindo bu sırada köye giderek kendisine yardıma.

— 48 —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olabilecek bir kız aradı. Yılbaşı arifesi olduğu için köyde yaşıyan bütün kızlar şatoya gitmiş, oradaki işlere yardım ediyorlardı. Jacinda eli boş eve döndüğünde hemşire onu heyecanla karşıladı.

«Doktor Kennedy'i çağırın çabuk. Babanız kötüleşti»

«Kötüleşti mi?»

«Evet, deli gibi bağırıp çağırıyor. Hiç başından ayrıia-madım. Durmadan birinin adını tekrarlayıp duruyor. Sizin adınız değil. Helen diye bağırıyor.» «Ben babamın yanına gidiyorum.» Jacinda merdivenleri koşa koşa çıktı. Buck'un odasına giden koridorun sonuna yaklaştığında sesini duydu. Gene sayıklıyordu.

«Helen. Helen, neredesin, yanıma gel!» Jacinde kasılıp kaldı. İçeri giremiyordu. Gerisin geriye •dönerek aşağı indi. Doktor gelmek üzereydi, beklemeğe başladı. Yukarıda babası hâlâ sayıklıyordu. Gene kız duymamak için kulaklarını tıkadı.

Bir saat sonra Buck'u muayene etmek için mütehassıs bir doktor geldi. İki saate yakın Buck'un yanında kaldı. İşi bitip aşağı indiğinde Jacinda çay Hazırlamış onu bekliyordu. Doktorun yüzü endişeliydi. Jacinda'yı daha fazla merakta bırakmadı.

«Korkarım babanızın durumu sandığımdan da kötü Wliss. Coombe. Kafatasının röntgenini almamız gerekiyor fakat şu anda kımıldaması doğru değil. Ayrıca belkemiği röntgenini de çekeceğiz. Bu gece Londra'ya telefon edip portatif röntgen cihazlarından birini göndermelerini istiye-ceğim. Size ayrıca bu konuda daha tecrübeli bir hemşire

göndereceğim.»

«Babamın durumu çok mu kötü doktor? Yani...?» «Röntgen filmlerini görmeden kesin bir şey söyliye-

«mem. Merak etmeyin, elimizden geleni yapacağız.»

Jacinda içinden güldü. Merak etmeyin demek kolay-

di. Fazla bir şey söylemeden biraz sonra doktoru uğurladı. Bu sırada doktor Kenndy de içeri giriyordu. Jacinda onu görünce sevindi. Bu üzüntülü zamanda yalnız kalmadığı-iyi olmuştu.

İki doktor Jacinda'nın biraz uzağında bir kaç dakika konuştular. Sonra doktor Kennedy Jacinda'yı da alarak eve girdi.

«Bak Jacinda, beni iyi dinle yavrum. Annene haber vermemiz gerekiyor. Adresini biliyor musun?»

«Hayır,» dedi Jacinda sert bir sesle. Sonra ekledi. «Biliyorum galiba. Yazın gazetelerden birinde babasından kalan mirasla Londra'da bir ev satın aldığını okumuştum.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Evet, böyle bir şeyi ben de hatırlıyorum.»

«O haberden sonra Margaret hâlâ bize gelerek, babamı, 'Bak, karınla dargın olmasaydın bol paraya kavuşacaktın,' diye iğnelemişti. Derken babamla aralarında büyük bir kavga çıkmıştı. Şatonun satılışından beri ilk büyük kavgalarıydı.»

«Mrs. O'Brien çok geçimsiz bir kadındır.»

«Omunla dargın olduğumuz daha iyi oldu. Ne zamanı buraya gelse babamı deli ediyordu. Demek şimdi annemi çağırmamı istiyorsunuz. Yoksa babam...»

«Yok, yok merak etme, baban ölmiyecek. Yalnız durmadan annenin adını sayıklayıp duruyor. Onu sakinleştirmek için başka çaremiz yok. Baban anneni hâlâ seviyor Jacinda.»

«Nasıl sever?» diye bağırdı Jacinda. «Onu terk edip? giden bir kadını nasıl sevebilir?»

«Bak şekerim, o zaman sen küçüktün. Kim haklı kim* haksız bilmiyorsun.»

«Ne olursa olsun babamı ve beni terk etmeğe hakki' yoktu. Babamın neler çektiğini çok iyi biliyorum. Ne zaman

yalnız kalsa saatlerce annemin resminin başından ayrıl-«rnıyordu. Şöminenin üzerinde asılı olanı hatırlıyor musunuz? O resim şimdi odasında. Bu yüzden o odaya adımımı biie atmak istemiyorum.»

«Jacinda haksızlık ediyorsun. Benim yaşıma geldiğin zaman insanların çok tuhaf yaratıklar olduğunu anhyacak-sın. Aşk bazen iki sevgiliyi birbirinden nefret eder hale getirir.»

«Böyle olmasını annem istedi. Fleur'u alıp çekip gitti

buradan.»

«Bak yavrum, babanın durumu çok kötü sayılmaz fakat durumu oldukça ciddi. Üstelik bu yaşta bir adam için çok güç durumda. Bu iş şakaya gelmez. Bir beyin kanaması geçiriyor olabilir.»

Jacinda'nın yüzü bembeyaz kesildi. «Peki doktor annemi bulacağım.»

«Güzel! Şimdi üzülmeyi bırak artık.»

Doktor Kennedy biraz sonra gitti. Genç kız yapayalnız kalmıştı. Gözlerini boşluğa dikmiş öylece duruyordu. Yenik düşmüş bir hali vardı. Yavaş yavaş yukarı çıktı. Ortaliktc kimseler yoktu. Koridorda, ayak uçlarına basarak yürümeğe başladı. Buck'un odasına gelince yavaşça açıp içeri girdi. Babası gözlerini kapatmış öylece yatıyordu. Oda loştu. Şöminenin aydınlığından başka ışık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yoktu.

Jacinda arkasından kapıyı kapatarak yatağa yaklaştı, Babasının bir kolu külçe gibi yatağın yanına uzanmıştı. Kaza olalı tam üç gün olmuştu. Jacinda babasına daha dikkatli baktı. Adamcağız zayıflamıştı. Elleri bembeyazdı. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Ağır ağır nefes alıyordu. Şöminedeki odun parçalarından biri gürültü çıkartarak ızgaranın altına düştü. Buak kımıldanarak gözlerini açtı. Jacinda ona doğru eğildi. Buck onu görmüştü. Dudakları aralandı:

«Helen,» diye fısıldadı. «Neredesin Helen!»

I. *

Helen kapkaranlık yolda arabasını dikkatle sürerken*
çok gergindi. Son yarım saat içinde çok kötü haberler almıştı. Her yanı titriyordu. Şu anda aklında sadece bir tek düşünce vardı, o da Buck'u bir an önce görebilmekti.

Kocasının kaza geçirdiğini ona Jacinda haber vermişti. Telefonda babasının durmadan Helen diye sayıkladığını. söylerken kızının sesi buz gibiydi. Yıllar sonra ana kız birbirlerinin sesini ilk defa duyuyorlardı. İkisi de ne yapacağını şaşırmış, telefonu çok kısa kesmişlerdi.

Jacinda'nın telefonundan sonra Helen hemen hazırlığa girişerek kısa zamanda yola çıkmıştı. Fleur o anda evde yoktu. Helen bunu düşünmüyordu bile. Aklı kocasındcy-dı.

Helen karanlık yolda arabasını sürerken farkında olmadan Buck'un adını fısıldıyordu. Kocasını hâlâ seviyordu. Elini kızaran yanaklarına götürdü. Hayatına Buck'tan başka bir erkek girmemişti. Şimdi ondan ayrı geçen yıllara acıyarak bakıyordu. Ayrı yaşamalarında kendisinin olduğu kadar Buck'un da suçu vardı. Bir kadının kocasını kıskanması suçsa bir diyeceği yoktu. Buck'la evlendiği günden beri. onu kıskanmıştı. Kocası çok çekici bir erkekti. Şık giyinirdi ve bütün kadınlar ondan hoşlanırdı. Buck nedense? kendisini herkese beğendirmekten zevk alıyordu. Aslında Helen'in onu fazla kıskanmasına bir neden yoktu. O da her çapkın erkek gibi güzel bir kadın gördü mü gülümser, dönüp dönüp arkasından bakardı. Bunu kötü bir niyetle yapmazdı. Güzel kadın onun için güzel bir at gibiydi.

Helen onu bırakıp kaçtıktan sonra bir daha geri döne-miyeceğini anlamıştı. Artık her şey bitmişti. Buck'a bir er-

ikek evlat veremediği için kendisini suçluyordu. Bu düşün-xeyi nedense yıllardır aklından çıkaramamıştı.

Jacinda doğduğu zaman Helen çok üzülmüştü. Çocukun erkek olmayışı karı koca arasında bir soğukluk başlanmasına neden olmuştu. Aylar sonra Buck yumuşamış, karısına eskisi gibi ilgi göstermeğe başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Helen bir İngiliz anneden dünyaya gelmişti. Bir gezi »sırasında Buck'la karşılaşınca hayallerinin erkeğiyle karşılaştığını anlamıştı. Peri masallarındaki prensti Buck onun

i i çin.

Başlangıçta şatoyu çok sevmişti Helen. Bir saray gibi »görmüştü orasını. Köydeki küçük kilisede evlenmişler, törenden sonra üzerine güller serpili yoldan yürüyerek evlerine gitmişlerdi. Genç kadın bir peri masalında yaşıyor- • ,du sanki. Ve bu masal Fleur doğuncaya kadar sürdü.

Helen kocasını ilk kez ne zaman kıskanmağa başla-tdığını hatırlamağa çalıştı. Daha Monte Carlo'da balayınday->ken Buck onu masada bırakarak salonun en güzel kızıyla »kumar masasında şansını aramağa gitmişti. Kocasının -sahnede dans eden kızlara bakışı bile tuhaftı. Yıllar geçtik-«çe Helen Buck'un yalnız bir kadına ait olamıyacağını an-ilamıştı. Onun için çok acı bir gerçekti bu!

Helen hayatını değiştirmesine neden olan o olayı çok iyi hatırlıyordu. Bir gün Buck onu kütüphaneye çağırarak >görüşmek istediğini söylemişti. Helen'in üzerinde bembeyaz bir elbise vardı o gün. Kütüphaneye girip, kocasının yüzünü görür görmez kötü bir şeyle karşılaşacağını anlatmıştı. Buck onu fazla merakta bırakmadan konuya girmişti:

«Helen, başım dertte.» «Bir şey mi oldu Buck?»

Buck karısının gözlerine bakamıyordu. «Bir mektup aldım, » diye ıfisildadı. «Sanırım biri bana şantaj yapmak işitiyor.»

«Fakat neden Buck?»

Helen heyecandan, biraz önce bahçeden topladığı gül demetini göğsüne bastırdı. Dikenler canını acıtıyordu fakat genç kadın aldırmıyordu.

«Copeland younda bir çiftlik var,» diye açıkladı Buck, «sanırım hiç görmedin sen. Yolun gerisinde beyaz boyalı bir ev var. Bu evde yaşıyan çiftlik sahibinin kızı bana şantaj yapmak istiyor. Onunla aramızda küçük bir macera geçmişti.»

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. Helen mutlakaı bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu fakat dili tutulmuştu sanki. Demek Buck'un başı dertteydi. Mutlu bir evlilikten olmasına rağmen kocasına istediğini verememiş olmalıydı. Helen birden sinirlendi.

«Bunu nasıl yapabildin Buck?»

Genç kadının sesi odada yankılar yaptı.

Helen bundan sonra olanları bir rüya gibi hatırlıyordu. Gözleri yaşlı Londra'yı terk ederken Fleur da yanındaydı. Buck'u bir daha hiç dönmemek üzere terk ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jacinda kendisiyle gitmek istememişti. Helen kızının, «Ben babamla kalmak istiyorum anne,» dediği zaman gözlerindeki nefreti hiç bir zaman unutmamıştı.

Şimdi o günlerin ardından uzun yıllar geçmişti fakat Melen kocasını hâlâ unutamamıştı.

Hele Buck'un şatoyu başka birine sattığını gazetede okuduğu zaman gözlerine inanamamıştı. Haberde şöyle yazıyordu:

Tarihi şato eJ değiştiriyor:

Ülkemizdeki Normandiya mimarisinin en güzel örneklerinden biri olan Coombe şatosu, Sir Buckingham Coom-be tarafından satılmıştır.

Helen yazıyı okuyup bitirdikten sonra yüzünü masmavi denize çevirmiş, «Benim yüzümden oldu,» diye fısılda-

mıştı. Belki de kocasını terk etmeseydi şatoyu satmasına engel olurdu. Bu eşsiz şatoyu satmak ne büyük bir delilikti! Jacinda neden babasına engel olmuştu?

Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Fleur annesinin eve bıraktığı notu şu sıralarda aimış olmalıydı. ,

Şatoya varmağa bir kaç kilometre kalmıştı. Yarım saat sonra orada olacaktı. Yollar karlı olduğu için ağır gitmek zorundaydı. Parmaklarını sinirli bir biçimde direksiyona geçirdi. Genç kadın yıllardır ilk kez kendisine olan güvenini kaybetmişti.

*

* *

Jacinda bahçe kapısından çıkarak atını kırlara doğru koşturdu. Çok geçmeden yalnız kendisinin bildiği ıssız bir yoldan tepeye doğru çıkıyordu.

Hava güneşli olmasına rağmen sert bir rüzgâr esiyor, saçlarını arkaya savuruyordu. Gözleri uykusuzluktan ve ağlamaktan kıpkırmızıydı. Bu sabah evdekiler uyanmadan kalkarak kendisini dışarı atmıştı. Belki açık hava sinirlerine iyi gelirdi.

Jacinda son bir kaç gün içinde olanları hatırlamağa çalıştı. Babasının geçirdiği kaza, annesinin dönüşü sinirlerini yıpratmıştı. Öyle yorgun ve mutsuzdu ki yapayalnız kalıp düşünmeğe ihtiyacı vardı.

Annesinin sesini telefonda duyar duymaz taş kesilmişti. Geleceğini öğrendikten sonra odasını hazırlamıştı. Fleur doğduğu günden beri yanlarında çalışan oda hizmetçisi Brigid ile temiz çarşaflar yaymışlar, leylak bahçesine bakan odayı pırıl pırıl yapmışlardı. Brigid Lady Coombe'nin geleceğini duyunca sevincinden havalara uçmuştu.

«Ne güzel Miss. Jaeinda, anneniz geliyor! Ona güzel yemekler hazırlamalıyız. Yıllar sonra onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görünce ne yapacağım acaba. Heyecandan yerimde duramıyorum.»

Brigid heyecanla sağa sola koşuştururken Jacinda bu

kadar sevinecek ne var? diye düşünüyordu. Annesi onları terk edip gitmemiş miydi? Neden kimse ona kırgın değildi?

Odanın hazırlığı bittikten sonra Jacinda aşağı indi. Oakley şömineyi yakıyordu.

«Anneniz ne zaman burada olur dersiniz Miss. Jacinda?»

«Bilmiyorum. Londra'dan kendi arabasıyla geliyor.»

Yaşlı uşak saatine baktı. «Londra'dan burası iki buçuk saat sürer. Fakat gece vs yerler karlı olduğu için daha uzun sürebilir.»

«Ahçıya soğuk bir şeyler hazırlamasını söyle Oakley.» dedi Jacinda. «Sıcak bir çorba yaparsa daha iyi olur.»

«Öyle çorbayla olur mu Miss, Jacinda? Ahçı kadın annenize neler hazırladı görseniz.»

Jacinda bozulmuştu. Neden herkes annesine bu kadar ilgi gösteriyordu? Annesi gelmeden bu evden çıkıp gitse iyi olacaktı. Bir yandan da yıllardır görmediği annesini merak ediyor, bir an önce görmeyi arzuluyordu. Onu görmi-yeli o kadar uzun zaman olmuştu ki!

Jacinda hatırlıyordu. Annesi onları bırakıp gittikten sonra Jacinda'ya sık sık yazmıştı. Fakat genç kız annesinin yaptıklarını affedemiyor, bu mektuplardan nefret ediyordu. Bir gün içindeki hırsı yenememiş, bütün mektupları topladığı gibi annesine geri göndermişti. Helen de o günden beri bir daha yazmamıştı.

Jacinda annesiz geçen yıllarında bir dert ortağına çok büyük ihtiyaç duymuştu. Kız kardeşini özlüyordu. Zavallı kız bazen babasının kaprisleriyle başa çıkamıyordu. Hele Buck içip içip sarhoş olunca genç kızın dünyası kararıyor-du. Onunla uğraşmaktan yılmıştı artık. Geceleri yatağında yatarken ağlıyarak kız kardeşini ve onunla geçirdiği mutlu çocukluğunu düşünürdü. Genç yaşla omuzlarına yükle-

nen bu sorumluluk ona çok ağır gelmişti. Fakat her şeye rağmen babasıyla aralarında vazgeçilmez bir arkadaşlık vardı.

Buck'un şık giyimli olduğu günler keyfine diyecek yoktu. İşte o zaman Jacinda babasıyla unutulmaz saatler geçirirdi. Şimdi Buck yatağında ağır hasta yatıyordu. Jacinda kendisini yapayalnız hissediyordu. Üstelik babası durmadan annesinin adını sayıklıyordu.

O gece Jacinda annesini beklerken çok heyecanlanmıştı. Üstüne giyecek güzel bir elbise bile bulamamış, ucuzluktan aldığı kahverengi kadife eteğini geçirivermişti sırtına. Bu eteğin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendisine hiç yakışmadığını da biliyordu. Annesi kendisini hiç beğenmiyecekti.

Dışardan araba sesi duyulunca Oakley ok gibi fırlıya-rak Helen'i karşılamağa gitti. Jacinda kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Dışardan Helen'in yumuşak sesi geliyordu. Jacinda heyecanla sokak kapısına yaklaştı. Dışarı çıktı. İşte annesi karşısındaydı. Üzerinde çok pahalı bir kürk, kulaklarında ve boynunda inciler vardı. Genç kız titriyerek annesine elini uzattı. Helen karşılık verdi. Parmakları pırlanta yüzüklerle doluydu. Jacinda öğretmeninin karşısında kızarıp bozaran okullu bir kız gibiydi.

«Jacinda şekerim seni yeniden görmek ne güzel,» dedi Helen. Elini uzattı fakat kızını öpmedi.

«Yolculuğun iyi geçti mi anne?»

«Fena sayılmaz. Dur, Oakley'e arabanın anahtarını vereyim.» Dönüp Oakley'in yanına gitti.

Bir kaç dakika sonra hep beraber salona girdiler.

«Brigid sana odanı göstersin anne.»

«Brigid mî dedin?» Ellerini ısınmak için şömineye uzattı. «O hâlâ burada mı çalışıyor?»

«Evet, bizi hiç bırakmadı.»

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Helen titriyen bir sesle, «Buck'u hemen görebilir miyim?» diye fısıldadı.

Jacinda bir şey söylemeden ayağa kalktı ve annesine yol gösterdi. Birlikte merdivenlerden çıktılar. Uzun koridora geldiklerinde Jacinda annesine döndü:

«Babam büyükannemin odasında yatıyor, yolu biliyorsun.» Annesini yalnız bırakarak geri döndü.

Jacinda salona girer girmez hemen şöminenin karşısındaki koltuğa attı kendisini. Gözlerinden oluk gibi yaşlar boşalıyordu.

Ertesi gün her şey Jacinda için daha kolay oldu. Helen erkenden kalkıp yürüyüşe çıkmıştı, ortalıkta görünmüyordu. Daha sonra da alışverişe gideceğini söylemişti. Jacinda annesinin gözünden uzak oluşuna sevinmişti.

Öğle yemeğini Helen, Jacinda ve yaşlı dadı birlikte yediler. Yaşlı dadının keyfi pek yerindeydi. Gülüyor, şakalar yapıyordu. Yıllar sonra Helen'i görmek onu pek sevindirmişti.

O gün, akşama kadar Jacinda babasının odasına gitmekten çekinmişti. Çünkü annesi devamlı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olarak Buck'un yanındaydı. Onları beraber görmeğe dayanamıyordu nedense. Sadece doktor Kennedy babasını görmeğe gelince Jacinda da yukarı çıkıp babasının odasına gitti. Doktorun söyliyeceklerini merak ediyordu.

Doktor Jacinda'yı görünce, «Babanın boynu nasıl kırılmamış hayret ediyorum,» dedi. «Belkemiği zedelenmiş. Yarın röntgen filmlerini getireceğim göreceksiniz. Dayanamadım, filmler yaşken baktım. Uzun zaman yatması gerekecek. Bir kaç ay sonra ayağa kalkar.»

«Devamlı yatmak onu çok huysuz yapacak doktor,» diye fısıldadı Helen.

«Evet,» diye gülümsedi doktor, «hem de çok huysuz bir hasta olacak.» Dikkatle Helen'e baktı. «Bana yardımcı olmağa çalışacaksınız değil mi?»

«Tabii, doktor elimden gelen her şeyi yapacağım.»

Jacinda annesiyle doktor Kennedy arasında gecen konuşmayı dinlerken kendisinin bir yana atıldığının farkındaydı.

Bundan sonraki günler içinde Helen Jacinda'nın sinirini bozacak hiç bir şey yapmadı. Bu evde misafir olduğunu biliyor, Jacinda'nın yönettiği ev işlerine karışmıyordu. Başı sıkıştığı zaman, bir şeye ihtiyacı olursa hemen Jacinda'yı arıyordu. Her şeye rağmen Jacinda hizmetçilerin, uşakların annesinin çevresinde nasıl pervane gibi dolaştıklarını gördükçe bozuluyordu. Fakat gene de Helen'e iyi bir ev sahibesi olduğunu göstermek için çaba sarfediyordu.

Bir kaç defa annesinin kendisine ve üzerindeki elbiselere dikkatle baktığını farketmişti. Biliyordu, üzerindeki şeyler berbattı fakat ne yapabilirdi? Cay saatlerinde Helen son derece şık giyiniyordu.

Jacinda bu düşünceler içinde tepeyi tırmanırken bütün bu olanların ne kadar saçma olduğunu düşünüyordu. Sert esen rüzgâr yüzünü kamçılıyordu. Biraz olsun kendisine gelmişti.

Annesi güzel, şık giyimli ve tatlı bir kadındı. Neden ona bu kadar takılıyordu sanki! Kısa bir zaman sonra bu evden çekip gitmiyecek miydi? Fakat kendisini aldatmamalıydı. Helen artık buradan hiç gitmiyebilirdi. Evet, evet olabilirdi bu. Geee gündüz bu fakir onu rahatsız etmeğe başlamıştı. Aldırmamağa çalışmıştı, fakat olmuyordu. Aslında Helen böyle bir şey olacağını belirtecek hiç bir söz söylememişti.

Buck cok hastaydı. Helen'in yanından bir saniye bile ayrılmasını istemiyordu. Annesi bu durumdan şikayetçi değildi, aksine mutluydu. Buck uyuduktan sonra onu odasından çıkarken görmüştü Jacinda. Yüzü öylesine mutluydu ki, kocasını çok seviyordu.

Zavallı Jacinda kendisine olan güvenini gitgide kay-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bediyordu. Yalnızdı, yapayalnız! Fakat kendisini bırakmamalıydı. Savaşmalıydı! Fakat sonunda yenik düşebileceğini biliyordu.

Piccadilly Caddesinin arka sokaklarından bîrinde kaldığı otelden çıkan Jacinda, kalabalığa karıştı. Herkes rengarenk ışıklandırılmış vitrinleri seyrediyordu. ,

Genç kızın üzerinde eski paltosu ve spor ayakkabıları vardı. Kalabalığın arasına karışarak hızlı'adımlarla1 Piccadilly Meydanına yürüdü. Sağına soluna bakmıyor, çevre- i siyle ilgilenmeğe çalışıyordu. "Altın Yunus' adlı bir lokantanın önünden geçiyordu. Birden gözüne birisi ilişti. Evet, evet tanımıştı onu. Beyaz tilki ceketli kız kız kardeşi Fle-u'dan başkası olamazdı. Hatları hiç değişmemişti. Lokantanın kapısında bir prenses gibi duruyordu. Başını gururlu bir biçimde tutuşu babasına benziyordu. Ne kadar da güzelleşmişti. Sapsarı saçları ve dört köşe alnı annesine benziyordu. Jacinda ona yaklaşıp konuşmak istedi... Hayır hayır yapamazdı bunu. Fieur öyle şık giyinmişti kî onun yanına dahi yaklaşmağa cesareti yoktu. Adımlarını hızlandırarak oradan uzaklaştı.

Biraz sonra kalabalığın arasından sıyrılmış, ıssız bir sokakta yürüyordu. Böylesi daha iyiydi. Düşünceleriyle baş-başa kalmak daha iyiydi.

Babasını hatırladı. Dün onu görmeğe odasına gittiğinde hasta adamın yüzü öyle mutluydu ki besbelli karısının döndüğüne çok sevinmişti. Jacinda onun bu halini görünce kalbine bir bıçak yemiş gibi olmuştu. Annesi geldiğinden beri babasıyla arasında sanki bir duvar kurulmuştu. Buck kızını görünce ellerini öne uzatarak ilgi göstermişti fakat Jacinda bu ilginin nedenini biliyordu. Babası yerinden kalkamadığı için atlarla ilgilenemiyor, Jacinda'nın vereceği

haberleri dört gözle bekliyordu. Zavallı Jacinda babasının odasından çıkarken annesine daha fazla diş bilemeğe başlamıştı. Aşağıya indiğinde Helen bahçeden topladığı çiçekleri bir vazoya yerleştiriyordu.

«Ne güzel çiçekler değil mi Jacinda?» «Onları vazoya her zaman ben yerleştirirdim.» «Tabii yavrum, istersen gel sen,» yap. Çiçekleri Brigid toplamış, baban da benden vazoya koymamı istedi.»

Uzun bir sessizlik oldu. Jacinda kendisini küçülmüş hissediyordu. Kabalık eden mektepli bir kız gibi davranmıştı annesine. Fakat içinden bir şeyle onu her zaman üzmek, sinirini bozmak istiyordu. Neden gelmişti bu eve sanki. Sert sert annesine baktı.

«Bu evde sen gelmeden önce bazı alışkanlıklarım vardı anne. Onları bozmağa hakkın yok. Sen gittikten sonra da gene ben yapacağım her şeyi.»

İkisi de gerilmişti.

Helen yumuşak bir sesle, «Belki de bu evden hiç git-miyeceğim Jacinda,» dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jacinda bunu beklemesine rağmen şok geçirir gibi olmuştu. Duyduklarına inanamıyordu. Kaskatı kesilmişti. Tırnaklarını etme geçirmiş, öylece duruyordu. Annesine ne cevap vereceğini düşünürken Helen arkasını dönüp gitti. Elindeki vazoyu babasının odasına çıkarıyordu.

Jaoinda kadının arkasından bakakaldı. Deli gibi bağırıp çağırmak, onu bu evden kovmak geliyordu içinden. Neden bir evde onu babasıyla eskisi gibi rahat bırakmıyordu? Bir an önee Buck'la konuşmalıydı bu konuyu.

Koşa koşa yukarı çıktı. Koridorun köşesini dönerken Helen'in babasının odasına girmek üzere olduğunu gördü. Aşağıdaki tartışmaya rağmen gülümsüyordu annesi. Sevgilisinin odasına giren bir genç gibi heyecanlı ve mutluydu. Jacinda yüksek sesle, «Ondan nefret ediyorum, nefret

«||'.

ediyorum,» diye bağırdı ve yolunu değiştirerek odasına! gitti.

Kapıyı arkasından kapatıp pencereye gitti. Uçsuz bucaksız kırlıklara doğru baktı. Her yanı titriyordu. Yıllardır bu evde babasıyla mutlu yaşamışlardı. Buck'un bir üzüntüsü olduğu zaman hep Jacinda avutmuştu onu. Birlikte eğlenmişler, güzel günler geçirmişlerdi. Fakat bütün o güzel günler geride kalmıştı artık. Annesinin dönüşü her şeyi bozmuştu. Neden uzun yıllar onları aramamıştı Helen? Neden şatonun satılışına engel olmamıştı? Belki o zaman Jacinda annesini affedebilirdi. Şimdi iş işten geçtikten sonra kendisini kocasının kollarına atmıştı. Daha* önce aklı neredeydi?

Jacinda odasından bir ileri bir geri giderek, «Ondan nefret ediyorum,» diye söylendi gene.

Bir şeyler yapmalıydı, bu böyle sürüp gidemezdi. Hırsla soyunmağa başladı. Uçuk mavi paltosunu sırtına geçirdi. Gardrobun üzerindeki bavulu indirip içine temiz çamaşırlarını, bir kaç elbise yerleştirdi. Çantasını açarak ne kadar parası olduğuna baktı. Bir kaç kâğıt para ve biraz da bozukluk vardı. Bir çekmeceyi açarak küçük bir zarf çıkarttı. Üzerinde 'ev parası' yazıyordu. Paraları içinden çıkartıp saydı. Altı pound vardı.

Artık gidebilirdi. Bir şey unutup unutmadığını anlamak için odanın içine bir göz gezdirdi. Sonra odasının kapısını yavaşça açıp dışarı çıktı. Yüzü bembeyazdı. Dudakları sinirden gerilmişti.

Jaeinda bavulu elinde, her zaman yukacı çıktığı merdivenlerden inmedi. Arka tarafta, avluya înen dar bir merdiven vardı. Ayaklarının ucuna basa basa aşağıya indi. Görünürlerde hiç kimseler yoktu. Avluya çıktı. Seyisin yardımcısı küçük çocuk ahırın önünü süpürüyordu. Jacinda ona yaklaştı:

«Alfred, benimle istasyona kadar gelmeni istiyorum. Arabayı geri getireceksin.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Peki efendim, izin verirseniz paltomu giyip geleyim.»

Alfred gittikten sonra Jacinda garajdan arabayı çıkarttı. Çok geçmeden istasyona doğru yola çıktılar. Jacinda Coombe tren istasyonuna gitmesinin doğru olmıyacağını biliyordu. Bu nedenle arabasını Worchester yoluna saptı. Burada kendisini tanıyan çıkmadı pek.

Çok geçmeden Worcherter'e gelmişlerdi. Londra'ya1 gidecek olan trenin gelmesine yirmi dakika vardı. Jacindo arabadan çıkarak kendisine üçüncü sınıf bir tren bileti aldı. İstasyon soğuktu.

Genç kız bir ara pişman olur gibi oldu. Yaptığı delilikti. Geri, evine dönmeliydi. Hiç bilmediği Londra'da tek başına ne yapacaktı? Kente sadece bir kaç kez babasıyla günü birlik gidip gelmişti. At yarışlarına gitmekten başka yerleri gezmeğe vakit bulamamışlardı.

Artık geri dönemezdi, evde annesi vardı. Helen mutluluğunu çalmıştı. Ona bu evde yer yoktu. Yorgun ve bitikti. Tren gelir gelmez binerek bir köşeye oturdu ve gözlerim tam üç saat, Londra'ya gelene kadar hiç açmadı.

Jacinda hayatında ilk kez kızkardeşini kıskanıyordu. Fieur'un bol parası vardı ve Londra'da kendi bildiği gibf yaşıyordu. Annesi bir kaç kez ona Fleur'dan söz etmek istemiş fakat Jacinda ilgilenmemiş görünmüştü. Oysa Kız kardeşini çok merak ediyordu. Onu bir zamanlar çok sevmişti. Fleur çok neşeli, canlı bir kızdı. Jacinda ister istemez onunla geçirdiği güzel günleri hatırlıyordu gene. Annesiyle babası ayrı yaşamağa başlayınca güzel günler geride kalmış kız kardeşiyle bir daha görüşmemişti.

Tren Londra'ya varınca Jacinda kalabalıktan ve gürültüden ürker gibi oldu. Hiç vakit geçirmeden bir taksiye at--lıyarak şoföre eskiden bildiği bir otelin adresini verdi. Otef sahibini tanırdı, bu da onun için güven veriei bir şeydi. Otel

oldukça pahalı bir yerdi fakat Jacinda iki gece sonra başka bir yere çıkarım diye düşünüyordu.

Jacinda o gün otele yerleşti ve erkenden yattı. Yorgundu ve hiç bir şey düşünecek hali yoktu. Ertesi sabah ayağına düz ayakkabılarını giyerek erkenden iş aramağa çıktı. Bütün gece ne iş yapacağını düşünüp durmuştu. Atlardan çok iyi anlıyordu ama öyle bir yerde bir kadına iş vermezlerdi. Başka da bir iş gelmiyordu elinden Hizmetçilik bile yapamazdı Londra'da. Hiç kimse ev işlerinden an-lamıyan birini evine almak istemezdi. Bu kalabalık kentte ne yapacaktı tek başına?

Yolda yürürken bir vitrinin camında kendisine baktı. Üstü başı dökülüyordu. Makyajsızdı. Oysa yanından geçen kadınlar ne güzel boyanmışlardı. «Bir şeyler yapmalıyım,» diye mırıldandı. «Benim gibi birine hiç kimse iş vermez.»

Gözüne 'Kızlar aranıyor' diye ilan veren bir yazı ilişti. Hemen başvurdu. Verdikleri para çok azdı. Jacinda çaresiz gene yollara koyuldu. Karnı acıkmıştı. Ucuz yemek yiyebileceği bir yer bile bilmiyordu koskoca Londra'da.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öğlen yemeği olarak Bond Sokağındaki bir kafeteryada yağda kızarmış yumurta yedi ve bir fincan kahve içti Bu yediği basit şeyler bile dünyanın parasını tutmuştu.

Akşam yemeği için ucuz bir lokanta bulup girdi. Yemekler o kadar berbattı ki aç bir halde oradan çıkıp gitti. Otele gelerek odasına çıktı. Uykusu gelmek bilmiyordu. Oda küçücüktü içinde dolaşılmıyordu bile. Belki dışarı çıkıp biraz hava alsa uykusu gelebilirdi.

Dışarı çıkıp ağır ağır yürümeğe başladı. Yorgunluktan bacakları kırılıyordu. Karanlık sokaklarda büyük bir cesaretle dolaşıyordu. Birden kulağının dibinden gelen bir sesle irkildi.

«Birlikte gezebilir miyiz?»

Jacinda arkasına döndü. Kısa boylu şişman bir adam ona sırıtarak bakıyordu. Genç kız birden paniğe kapıldı.

koşmağa başladı. Adam onu izliyordu. Jacinda daha hızlı» koştu. Kalbi deli gibi çarpıyor bacakları titriyordu. Birden çevresinin kalabalıkiaştığım fark etti. Fark etmeden Piccadilly Caddesine gelmişti. Herkes ona bakıp duruyordu. Jacinda birden kendisine geldi. Adımlarını ağırlaştırarak yürümeğe başladı. Dönüp arkasına baktı, odam kaybolmuştu. Rahat bir nefes aldı. Artık oteline dönebilirdi. Gerisin geriye yürümeğe başladı. Karanlık sokak aralarından geçerken kalbi küt küt atıyordu.

Böyleoe dakikalarca yürüdü. Otel bir hayli geride kalmıştı. Yol bir türlü bitmek bilmiyordu. Yoksa yolu mu şaşırmıştı. Paniğe kapılarak durdu, çevresine bakındı. Tam önünde durduğu evin kapısından biri çıkıp kapıyı kapattı. Jacinda sıçradı. Sonra karşısındaki adamı görünce şaşırarak bağırdı.

Bu Morgan Wright'di!

*

Morgan Wright da en az Jacinda kadar şaşırmıştı.

«Miss. Coombe, burada ne yapıyorsunuz?» Sonra ekledi. «Bir süpriz bu!»

Jacinda ona böyle yakalandığı için üzgündü. «Ya siz?» diye sordu, «Sizin burada ne işiniz var?»

«Bu benim için şaşılacak bir şey değil ki. Bu kapı mağazamın yan kapısı. Ben de yeni yıl siparişlerini yetiştirmek için geceli gündüzlü çalışıyorum.»

«Oh,» diye fısıldadı Jacinda. Bu cevaptan sonra ne diyebilirdi ki? »

«Burada ne işiniz var Miss. Coombe? Sizin Londra'ya geldiğinizi bilmiyordum.»

«Aslında bu kente pek sık gelmem. Fakat bundan böyle hep Londra'da kalacağım.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jacinda dudaklarından sözcükler döküldükten sonro

böyle konuştuğuna pişman oldu. Morgan Wright'a sırrını açıkladığı için pişman olmuştu. Fakat şu anda ona Mor-gan'dan başka yardım edecek kimse yoktu. Her şeyi anlatmalıydı ona.

«Bir adam peşimden geliyordu,» dedi. «Ben de ondan kaçmağa çalışıyordum. Biraz hava almağa çıkmıştım, insanı rahat bırakmıyorlar.»

«Haklısınız rahat bırakmazlar.»

«Artık gitmem gerek, geç oldu.»

«Sizi ben götürürüm,» dedi Morgan. «Nerede kalıyorsunuz?»

Jacinda genç adamın bu fikrine karşı çıkmadan otelin adresini verdi.

«Duru, bir taksi çağırayım Miss. Coombe. Arabamı almamıştım bu gün. O kadar çok iş var ki elimizde, ancck geceleri çalışmakla bitirebiliyoruz.»

«Fakat eve değil de, gezmeğe gidecekmiş gibi giyinmişsiniz. Sakın gideceğiniz yere benim için gitmemezlik etmeyin.»

«Kendi kendimi yemeğe davet etmiştim o kadar,» diye gülümsedi Morgan. «Siz de benimle gelir misiniz Miss. Coombe?»

«Hayır, teşekkür ederim, ben yedim.»

Jacinda karnının açlıktan guruldadığını fark etti. Gerçi akşam yemeği yemişti ama o berbat şeyler karnını do-yurmamıştı. Morgan İsrar etti:

«Lütfen benimle gelin ıMiss. Jacinda. Yalnız yemek yemekten hiç hoşlanmam ben. Söyleyin geleceksiniz d©ği! mi?»

Jacinda Morgan'ın teklifini geri çevirmesi gerektiğini biliyordu fakat bunu nasıl söyliyecekti. O anda aklına annesiyle babası geldi. Kendisini yapayalnız hissetti. Onunla

bu akşam yemek yese hiç te fena olmıyacaktı. Hiç olmazsa yalnızlığını unuturdu.

Kararlı bir sesle, «Peki sizinle geliyorum,» dedi, «karnım şimdiden acıktı bile.»

«Güzel.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Morgan Wright bir taksi çağırdı ve birlikte bindiler.

«Korkarım kıyafetim pek iyi değil,» dedi Jacinda, «kalabalık bir yere gitmesek iyi olacak.»

«Kıyafetinizin hiçte kötü bir yanı yok. O süslü püslü kadınlardan çok daha güzelsiniz böyle.»

«Gerçekten mi?» Jacinda soruyu sorduktan sonra kızardı. Basit bir kompliman karşısında böyle saçma sapan konuştuğu için kendisine kızıyordu. Teşekkür edeceği yerde kıpkırmızı olmuş susuyordu.

«Londra'da çok kalacak mısınız Miss. Coombe?»

Jacinda ne cevap vereceğini şaşırmıştı. Anlaşılan Morgan biraz önce söylediklerini ciddiye almamıştı.

«Bundan sonra hep burada kalmayı düşünüyorum.»

«İnanamıyorum, gerçekten mi? Kentleri sevmezsiniz. Kırlar, açık hava, atlar sizi daha çok ilgilendirir. Şatoya dönebilmek için Cuma günlerini nasıl iple çektiğimi bir bilseniz?»

«Bütün hafta çalışmak zorunda mısınız? Bu kadar...» Sustu, sözlerini tamamlıyamadı.

«Ne söyliyeceğinizi biliyorum. Bu kadar zengin olduktan sonra neden bu kadar çok çalışıyorsunuz diyecektiniz bana. Ben çalışamazsam mutlu olamam Miss. Coombe. Fakat bana hâlâ Londra'ya neden geldiğinizi soylemediniz.»

«Çalışmağa geldim. Artık kendi hayatımı kendim kazanacağım.»

Morgan kulaklarına inanamıyordu. Jacinda'ya hayretle baktı. Genç kızın bir şey söylemesine fırsat kalmadan taksi Savoy lokantasının önünde durdu ve üniformalı bir kapıcı onları karşıladı.

— 67 —

Jacinda içeri girer girmez vestiyerin iç tarafındaki odaya giderek saçlarını taradı. Bu halini hiç beğenmemişti. Yarın ilk işi bk berbere gitmek olacaktı. Üzerine giyecek yeni bir şeyler de olmalıydı. Paltosu eskimişti. Burnunu pudralayıp yanaklarına biraz allık sürdükten sonra dışarı çıkts.

Morgan lokantanın girişindeki barda oturmuş onu bekliyordu. Onu görünce ayağa kalkarak karşıladı:

«İkimize de birer viski ısmarladım, iyi gelir.»

Jacinda ayağındaki düz ayakkabılardan, eski etekliğinden utanıyordu. Barın önündeki yüksek iskemlelere oturdular. Barmen içkilerini verdi.

İçkilerini yavaş yavaş yudumlarken fazla konuşmadılar. Biraz sonra da yemek salonuna geçerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güzel bir masaya oturdular. Garson yanlarına geldi.

«Miss. Coombe,» dedi Morgan, «İzin verirseniz yemekleri ben seçeyim.»

Yemek yerlerken havadan sudan konuştular. İkisi de konuya girmek istemiyordu. Sonunda şampanyalarını yudumlarken Morgan dayanamayıp sordu:

«Miss, Coombe, meraklı ve sabırsız bir insan olduğumu sanmayın. Biraz önce söylediklerinizi düşünüyordum da... Londra'ya gerçekten hayatınızı kazanmağa gelmediniz tabii. Yani sizin çalışmanıza gerek gösterecek kadar bozuk mu durumunuz?»

Jacinda'nın yanakları kızardı. «Hayır, nedeni o değil.»

«Bana anlgtmıyacak mısınız?»

Jacinda bir an durakladı. Karşısındaki genç adam ona gerçekten yakınlık gösteriyordu. Ona açılmaması için bir neden yoktu.

«Annem geri döndü,» diye kekeledi.

«Yani babanızla barıştılar mı?»

«Evet.»

«Kendinizi fazla hissetmeğe mi başladınız yoksa?»

«Öyle. Buraya gelmekle iyi yaptım. Babamın bana ihtiyacı kalmadı artık. Yıllardır onunla mutlu yaşamıştık, her-şey bitti. Annem üstelik zengin.»

«Anneniz babanızı hâlâ seviyor herhalde.»

«Evet.»

«Ya babanız?»

«O da! Annemi hiç unutmadı ki. Bensiz ikisi de daha mutlu.»

«Bu çok normal bir şey biliyor musunuz? Babanız artık yaşlandı. Ona bakacak, daha doğrusu sevecek birine ihtiyacı var. Siz nasıl olsa günün birinde evlenip gidecektiniz.»

«Ben evlenmiyeceğim.»

Morgan yüksek sesle güldü. «Her genç kız böyle söyler. İşin tuhafı böyle konuşanlar en çabuk evlenenlerdir. Tabii ki günün birinde siz de evlenecek, çoluk çocuğa karışacaksınız.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«İlerde ne olacak bilemem fakat şimdi açlıktan ölmeden bir iş bulmam gerek. Elimden de bir iş gelmiyor ki.»

«Dinleyin 'Miss. Coombe, vaktinizi boşuna harcıyorsunuz. Sizin durumunuzda birinin Londra'da iş bulması imkansız. Bunu benden iyi bilen yoktur. Basit bir işçi ararken bile yüzlerce kimse arasından seçim yapıyoruz. En iyisi evinize dönün. Göreceksiniz zamanla her şey düzelecek.»

«Annem babama bakabilir, bana ihtiyaçları yok. Buck hep onu istiyor yanında. Kendilerinden başka kimseyi görmüyorlar.»

«Peki burada nasıl yaşayacaksınız?»

«Bir iş bulurum herhalde. Benim için üzülmeyin, koruyucu meleğimi çağırırım.» Açı acı güldü. «Hiç olmazsa bu gecelik karnım doydu, yarın ne olacağı belli olmaz.

«Ne kadar paranız var?»

«Yeteri kadar.»

« cak.»

«Bana cevap verin, bilmek istiyorum.»

'<Yarın otel paramı ödedikten sonra üç pound kala-

Jacinda Morgan Wright'a tuhaf tuhaf bakıyordu. Bu adamda şeytan tüyü vardı. İnsan kendisine karşı çıkamı-yordu.

«Üç pound mu? Siz delisiniz. Açlıktan öleceksiniz Miss. Coombe. Ya iş bulamazsanız ne olacak? Kötü niyetli insanlarla karşılaşmıyacağınızı kim söyliyebilir?»

«Benimle nasıl konuşuyorsunuz?»

«Gerçeği söylüyorum. Nezaketi bir yana bırakalım şimdi. Evinizi terk etmişsiniz ve hayallere kapılarak Londra'ya gelmişsiniz... Bu kentte size iş yok Miss. Coombe.»

«Bu benim sorunum, sizi ilgilendirmez.»

«Demek beni dinlemiyeceksiniz. O halde ben de annenize telefon edip nerede olduğunuzu söylerim. Peşinize de bir dedektif takmam gerekecek.»

«Böyle bir şey yapamazsınız.»

«Yaparım! İçinde bulunduğunuz tehlikenin farkında değilsiniz. Belki sizin için bir şeyler yapabiliriz, durun bakalım. Elinizden başka ne iş gelir?»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Çok iyi yemek pişirmesini bilmem ama ahçılık veya hizmetçilik yapabilirim.»

«Bu işler için bile tavsiye mektubu gerekir, bunu hiç düşündünüz mü?»

Jacinda başını eğdi, ağlamak üzereydi.

Morgan yumuşak bir sesle, «Şimdi mantığınızı kullanın ve evinize dönün,» dedi

«Lütfen bana bunu teklif etmeyin, yapamam bunu, anlıyor musunuz yapamam.» Başını kaldırdı. Gözleri yaşlarla doluydu.

Birden bir gerçeğin farkına varmıştı Jacinda. Annesiyle babası arasındaki sevgiyi kıskanıyordu.

«Sizi anlıyorum,» diye fısıldadı Morgan, «sadece sizin için en iyisini düşünmeğe çalışıyordum.»

«Biliyorum, biliyorum, Bana lütfen yardım edin. İsterseniz bir iş bulabilirsiniz.»

Morgan susuyordu.

«Yerleri silip süpürürüm,» dedi Jacinda, «gururuma dokunmaz bu. Londra'da |>ana kimse at bakıcılığı yaptırmaz değil mi?» Gülümsedi.

Morgan çok düşünceliydi. Uzanarak Jacinda'nın elini

tuttu.

«Size bir teklifim var.»

«Nedir, çabuk söyleyin,» dedi Jaeinda, «Ne isterseniz yapmağa hazırım.»

«İyi o halde, benimle evlenin!»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jaeinda, oda hizmetçisi perdeleri açarken uyandı. Yattığı yerden kapkaranlık gökyüzünü görebiliyordu. Damların üzeri bembeyazdı. Akşam kar yağmıştı.

«Ne güzel bir gün,» dedi hizmetçi. «Yeni yıla girerken hep kar yağsın isterim. Kahvaltınızı getireyim mi bayan?»

«Sadece kahveyle rafadan yumurta istiyorum.»

Jaeinda odasında yalnız kdlmca dün gece olanları hatırlamağa çalıştı. Bütün olanlar gerçek olamazdı, rüya görmüş olmalıydı, Artık sokaklarda dolaşıp iş aramasına gerek kalmamıştı. Yarın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Morgan Wright'la evleniyordu.

Morgan ona evlenme teklif ettiği zaman çok şaşırmıştı. Karar vermesi pek uzun sürmemişti. Bu anlayışlı ve kibar gençle pekâlâ evlenebilirdi. Hem de böylece Helen'le babasından intikam almış olacaktı. Üstelik babası Morgan' dan nefret ediyordu, bu da Jacinda'nın işine geliyordu.

Bu soğuk Aralık sabahında kendisini güven içinde hissediyordu Jaeinda. Dün gece Morgan, «Şatoya gelin geleceğin için seviniyorum,» demişti. Daha sonra Jacinda'yı oteline bırakırken, «senin yanında çok mutluyum Jacin-dam,» diye fısıldamıştı. «Seni mutlu edebilmek için elimden geleni yapacağım.»

Jacinda'nın gözü yatağın hemen yanındaki telefona ilişti. Morgan her an arayabilirdi. İçini tatlı bir heyecan kapladı. Evleneceği adamı daha iyice tanımıyordu bile.

Yataktan kalk'arak tuvaletin üzerindeki çantasına uzan-

di. İçindeki fermuarh gözü açıp bir zarf çıkarttı. Bu Terry'-nin kendisine yazdığı mektuplardan biriydi. Jacinda mektubu şöyle bir gözden geçirdikten sonra hırsla buruşturarak çöp sepetine attı. Kapı vuruluyordu. Jacinda şeffaf geceliğini çıkartmağa fırsat bulamadan kendisini yatağın içine attı. Gelen garsondu, kahvaltısını getirmişti.

«Başka bir.şey ister miydiniz bayan.»

Jacinda bir an düşündü. Artık zengin sayılırdı, neden sadece kahve ve yumurta istemişti. «Bana biraz meyve getirebilir misiniz?»

«Tabii, bayan. Dün kayısımız vardı, şimdi kalmış mı bilmem. Yoksa sadece üzüm getiririm.»

Garson Jacinda'ya tuhaf tuhaf bakarak odadan çıktı Bu ucuz, arka taraftaki odalardan birinde kalan bir kızın ' sabah kahvaltısında pahalı meyve istemesine şaşmıştı.

Aslında Jacinda meyve istemekle kapris yapmıştı. Ya Morgan onunla evlenmekten vazgeçerse ne yapardı? Londra'da beş parasız kalmak işten bile değildi. Aklına gelenlerden gülümsedi.

Bu sırada telefon çaldı.

«Alo, buyrun?»

«Sen misin Jacinda?»

«Evet Morgan benim, selam.»

«Nasıl, iyi uyudun mu?»

«Hem de nasıl. Öyle yorulmuşum ki!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arada bir sessizlik oldu.

«Jacinda mutlusun değil mi?»

«Evet Morgan, mutluyum.»

«Bu gün evliliğimiz için gerekli bütün işlemleri tamamladım. Akşamdan beri fikirlerinde değişiklik var mı? Gene gizli bir tören mi istiyorsun?»

«Evet Morgan, evlendiğimizi hiç kimsenin bilmesini istemiyorum.»

«Peki o halde herkese sonra söyleriz. Jacinda bir şey daha var.»

«Nedir?»

«Balayımız! Nerede geçirmek istersin? Dışarı gidelim mi?»

«Hayır, hayır. Evlenir evlenmez şatoya gitmek istiyorum.»

«Onları çok şaşırtacaksın!»

«Daha iyi. Hem Cumartesi günü ava çıkarız seninle.»

«Nasıl istersen Jacinda. Saat birde seni otelden alayım. Daha önce alış verişe mi çıkacaksın?»

«Alışverişe çıkmak istiyordum.»

«Tabii. Kendine ne istersen al.» Durakladı. «Ben öderim olmaz mı?»

«Olur, teşekkür ederim Morgan. Kahvaltıda kayısı istedim. Artık para harcamağa alıştırıyorum kendimi.»

«İstediğin kadar harea Jacinda.»

«Nereye gideceğimi daha bilmiyorum. En iyisi işim bitince otele döneyim.»

«Saat birde gelir alırım seni. Hoşça kal Jacinda.»

«Hoşça kal!»

Jacinda telefonu kapattı. Mutluydu, kendisine elbiseler alacaktı. Dün geceki kıyafetinden çok utanmıştı. Güzel bir şeyler almak istiyor fakat nereye gideceğini bilemiyordu.

Tıpkı Fleur'un üzerindekiler gibi bir şeyler istiyordu. Şık gösterişli. Koskoca Londra'da bildiği

bir tek yer vardı. Oraya gidip tepeden tırnağa donanacaktı. Terry onu bu elbiselerle görse ne derdi? Şimdi onu düşünmenin sırası değildi. Mutlu olmağa çalışmalıydı. Her şey sandığından da iyi gitmişti.

Zili çalarak oda hizmetçisine banyoyu hazırlamasını söyledi. Sonra aklına geldi:

«Bana söyler misiniz?» dedi kadına. «Londra'da en iyi kadın kıyafeti alınacak yer neresidir.»

Hizmetçi bir Jacinda'ya bir asılı duran eski pardesuye

baktı.

«Kusura bakmayın bayan. Sizin böyle şeyler alabileceğinizi sanmamıştım. Aşağı kattaki odalardan birinde güzel bir genç kız kalıyor. Nefis mücevherleri ve elbiseleri var. Hartnell'den giyiniyormuş.»

«Daha önce bir berbere gitmem gerekiyor değil mi?»

«Evet bayan. Fakat saçınızın rengi çok güzel.»

«Nereye gitmemi tavsiye edersiniz?»

Oda hizmetçisi bir kağıda isimleri yazıp Jacinda'ya verdi. «Şimdi gidip banyonuzu hazırlıyayım.»

«Yardımlarınız için teşekkür ederim.»

*

«İşte, geliyorlar!»

Kalabalık bir grup öne doğru koşuşuyor, flaşlar patlıyordu. Caxton Belediye binasının merdivenlerinde Jacinda ve Morgan göründü.

Jacinda ne olduğunu anlıyamamış, kendisine merakla ve gülümsiyerek bakan kalabalıktan ürkmüştü. Morgan'r beklemeden merdivenlerden koşa koşa indi ve kendisini aşağıda bekliyen arabanın içine attı.

Bir kaç dakika geçmeden Morgan da geldi.

Jacinda oturduğu yerde büzülmüştü. Şoför arabayı hemen hareket ettirdi.

«Ne kadar kalabalıktı,» dedi Jacinda.

«Bir sürü işsiz güçsüz. Birisi evlendiği zaman hemen hemen başına üşüşürler.»

«Neden o kadar çok gazeteci vardı Morgan?» Hiç kimseye haber vermemiştik Ki.»

__75__

«Haberi dün geceki gazetelerde yayınlamışlardı, görmedin mi?»

«Hayır, ne yazıyordu?»

«Her zamanki gibi haberi şişirmişlerdi tabii. Ben mil-yonermişim, sen de İngiltere'nin en köklü ailelerinden birinin kızı.»

Jacinda güldü. «Ailelerimiz duydu mu acaba?»

«Sanmıyorum. Coombe'de babamın eline akşam gazeteleri geçmez pek.»

«Geçse bile Buck at yarışlarından başka bir haberi okumaz zaten. Yalnız Fleur'dan korkuyorum. Haberi okuyup eve telefon etmiş olabilir.»

«Okuduysa ne yapalım, aldırmıyorum artık!»

«Ben de! Hem resmimi görse bile Fleur'un beni tanıyacağını sanmıyorum. Görüşmeyeli tam on yıl oJdu.»

«Çok uzun bir zaman.»

«Onu geçen akşam şeninle karşılaşmadan önce gördüm. Tabii beni farketmedi.»

«Sahi mi, nerede? Yoksa o da senin gibi gece saat on bir buçukta Piccadılly'de yürüyüşe mi çıkmıştı!»

«Hayır, bir lokantanın önünde durmuş araba bekliyordu. Çok zengin bir görünüşü vardı. Benim dün geceki halime hiç benzemiyordu.»

«Dün gece çok tatlıydın.»

Morfan'nın sesi boğuk çıkmıştı. Jacinda birden ürpe-rerek ona baktı, sonra gözlerini yere indirdi. Yanındaki odam kocasıydı. Evlenmişlerdi, inanamıyordu.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki Jacinda başına gelenleri ancak yeni yeni fark edebiliyordu. Genç kızlığı geride kalmıştı artık. Evli bir kadındı! Sadece bîr kaç kez karşılaştığı bir erkekle bir iki saat içinde kararını vermiş evlenmişti.

Bir an paniğe kapılır gibi oldu. Ellerini birbirine kenet-Jiyerek parmaklarını sıktı. Kocasına düşüncelerini beJli et-

— yememek için dışarı bakıyordu.

Morgan Jacinda.'nın halinden bir şeyler sezinlemiş gibiydi. Sesini yumuşatarak:

«Öğle yemeği için sessiz, sakin bir yere gidelim,» diyerek sessizliği bozmak istedi. «Saat yarım. Eve dönmeden senden bir rieam olacak Jacinda.» Ricasını söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Susup bekledi. «Daha trene çok var, saat beş buçuktaymış. Yemekten sonra Wimbledon'a gidip annemi ziyaret etmemizi istiyorum Jacinda, ne dersin.»

«Anneni mi!» Jacinda şaşırmıştı. «Onun hayatta olduğundan haberim yoktu. Hiç şatoya gelmedi.»

Morgan başını salladı.

«Annem eski alışkanlıklarına bağlı bir hanımefendidir. Evinden ayrılmayı pek istemez. Benim o geniş topraklara ve şatoya sahip oluşuma karşı çıkmıştır hep. İşimi de beğenmez nedense. Bu onda sabit bir fikir halinde gelmiştir. Babam öldükten sonra kazancımızı gitgide artıracak işler yaptım. Annemin geliri o zamandan bu zamana yüzde yirmi bir artış gösterdi. Fakat o gene benim yaptıklarımdan memnun değil, veya öyle gösteriyor. Çok anlaşılmaz bir kadın.»

«Ona haber vermeden evlendiğin için sana çok kızacak.»

«Haberi yok değil. Dün ona mektup yazarak birisiyle elden gönderdim ve bu gün, evlendikten sonra ziyaretine gideceğimizi bildirdim.»

«Beni sevecek mi?» derken Jacinda'nın sesi kuşkuluydu.

«Aksine seni çok beğeneceğini sanıyorum. Bakalım onun hakkında sen ne düşüneceksin? Artık sana ondan söz etmiyeyim. Sen gör, karar ver.»

«Ondan yeteri kadar söz edip beni korkuttun zaten Morgan.»

«İnan korkacak bir şey yok. Çok iyi bir insandır. Çevresindekilere yardım etmeğe bayılır. Onun için en önemli şey doğruluktur. Babamın ilk zengin olduğu sıralarda ona aldığı evden ayrılmak istemiyor bir türlü. Orada çok mutlu. Daha büyük, daha rahat bir ev alayım diyorum, istemiyor. Aslında kendisine yeni bir ev alacak kadar parası var fakat o paraları kendisine değil de, yıllardır yardım ettiği fakir bir, kaç aileye harcamaktan daha çok hoşlanıyor.»

Morgan Jacinda'ya bakarak gülümsedi.

«Merak etme Jacinda, göreceksin annem seni çok sevecek. Bundan hiç kuşkum yok. Bana arada bir çıkışmasına rağmen çok fazla sever.»

Jacinda arabanın Berkeley Sokağına saptığını görerek sordu. «Nerede yemek yiyeceğiz?»

«Evimde yersek ne dersin? Lokantaya gidersek gazetecilerden kurtulamayız. Sabahtan beri eve

telefon edip senin kaldığın yeri sorup duruyorlar.»

«Söylemediğine iyi ettin. Onların sorularına nasıl cevap vereceğimi bilemezdim. Hem prova almaktan vaktim de yoktu onlarla konuşmağa. Elbiselerim son anda yetişti. Neredeyse yetiştiremiyorlardı. Üzerime giyecek bir şeyim olmadığı için seninle evlenemezdim o zaman.»

Morgan Jacinda'nın üzerindeki mavi elbiseye ve yakası gri tilkiden aynı renkteki paltoya baktı. «Gerçekten çok güzel olmuş,» dedi. «yakışmış sana.»

Jacinda güldü. «Parayı öderken böyle düşünmiyecek-sin ama.»

Jacinda yeni kıyafetininin kendini ne kadar çok değiştirdiğinin farkındaydı. Otelden çıkarken son bfr kez aynaya bakmış, gördüğü çekici, güzel kadının kendisi olduğuna inanamamıştı.

Berber ve güzellik uzmanları üzerinde harikalar yaratmışlardı. Üzerindeki elbiseler kentin batı yakasının en ünlü terzisinden alınmıştı.

Hayatında ilk kez Jacinda manikür yaptırmıştı. Kıpkırmızı boyanmış tırnaklarına çok zor alışmıştı. Fakat hayatından memnundu. Şimdi o da annesi ve kızkardeşi gibi çekici, havalı bir kadın olmuştu.

Sadece bir az gergindi Jacinda. Son saatleri o kadar yorucu ve hareketli geçmişti ki. Arada bir bu gerginliğin etkisiyle her şeyi yüz üstü bırakıp buralardan kaçıp gitmeği düşünüyordu. Fakat annesini, babasını ve Fleur'u düşündükçe içini bir kıskançlık sarıyor ve bu fikrinden cayıyordu.

Morgan'ın kendisine iltifat etmesi Jacinda'nın hoşuna gidiyordu fakat nedense genç adama fazla cesaret vermiyordu.

Araba Morgan'ın evi önüne gelince durdu. Bir asansöre binerek yukarı çıktılar. Evin salonu/ıa girdiğinde, Jacinda bir duvarın boydan boya pencereyle kaplı olduğunu gördü. Bütün Londra, St. James Parkı olduğu gibi ayaklarının altındaydı.

«Evin ne kadar güzel Morgan.» «Beğendiğine sevindim. İnsan burada rahat nefes aıı-yör. Geceleri çok sessiz olur.»

İçki bardaklarına şampanya doldurarak Jacinda'/a uzattı. «Gelecek mutlu günlerimize Mrs. Wright.»

Jacinda kızardı. «Mutlu günlerimize Mr. Wright.» Nedense çekingenliğini atamıyordu. Pencereye doğru yürüdü.

Morgan içki bardağını masanın üzerine koyarak Jacinda'nın yanına geldi. «Bu daireyi elden çıkartmayı düşünmüyorum Jacinda. Arada bir gelip burada kalırız. Rahat bir evdir, şatoyu aratmaz sana.»

«Ben kırlarda yaşamaktan daha çok hoşlanırım, biliyorsun. Şimdiye kadar hiç bir büyük toplantıya, davete gitmediğime göre o hayattan hoşlanıp hoşlanmıyacağtmı Di le bilmiyorum.»

«Bir deneriz.»

«Denemek istemiyorum Morgan, böyle mutluyum ben?»

Morgan cevap veremeden uşak gelip öğle yemeğinin hazır olduğunu haber verdi. Birlikte yemek salonuna geçtiler. Geniş pencereler kuzeye bakıyordu. Yemekler ve servis çok güzeldi. Kahvelerini yudumlarken Morgan saatine baktı.

«Hemen kalkmamız gerekiyor Jacinda. Dört kırk beş treniyle eve dönmemizi istediğine göre. Daha anneme uğ-rıyacağız.»

«Tabii, hemen kalkıyorum Morgan. Evin her tarafını gezemedim, artık bir daha ki gelişte gezerim.»

Kapının önünde araba hazır bekliyordu.

«Jacinda, arabayı ben mi kullanayım, yoksa ikimiz arkada mı oturalım.»

Jacinda'nın canı konuşmak istemiyordu. «Sen kullan Morgan,» dedi. Böylece Morgan bütün dikkatini yola vermiş olacaktı.

Morgan şoförüne, «Bizi Paddington'da karşıla Henry,» dedi. «Benim bavullarımı aldıktan sonra Mrs. Wright'in kaldığı otele gidip onunkileri al.»

«Peki efendim.»

«Ote! paramı ödememiştim,» dedi Jacinda.

«Henry onu halleder. Sekreterden para af Henry olur mu?»

Bir koç dakika sonra araba hareket etti. Yollar karlıydı. Wimledon'a gelmeleri yarım saat sürdü.- Sessiz, tek tük evlerin bulunduğu bir sokağa saptılar. Yolun gerisindeki sarı boyalı çirkin görünüşlü bir evin önünde durdular. Arka

tarafta bir park yeri vardı. Bahçe kapısı kapalıydı.

«Arabayı içeri park etmemize gerek yok,» dedi Morgan. «Annem bahçe bozulmasın diye kendisinden başkasının arkaya park etmesine izin vermez.»

Arabayı dışarda bırakarak evin zilini çaldılar. Üç dört dakika sonra beyaz önlüklü beyaz kapli bir

hizmetçi kapıyı açtı.

«Merhaba Annie nasılsın?» dedi Morgan yaşlı kadına «Bak sana karımı tanıştırayım.»

«Nasılsınız Madam, tebrik ederim.»

Hizmetçi yol gösterdi ve evin birinci katına çıktılar. Morgan'ın annesi salonda onları bekliyordu. Kapı kapalıydı. Annie yavaşça durdu. İçerden bir ses, «Girin.» diye cevap verdi. Annie kapıyı açtı.

«Mr. ve Mrs. Morgan geldiler efendim.»

Jacinda salona girdi. Ürkekti. Perdeler sonuna kadar açılmıştı, güneş gözlerini kamaştırıyordu. Morgan önden giderek annesini öptü.

«Anne sana karımı tanıştırayım.»

Yaşlı kadın Jaoinda'nın elini sıkarken yanağından öptü. Jacinda onun kendisini tepeden tırnağa süzdüğünün

farkındaydı.

«Evleneceğinizi neden daha önce haber vermediniz9»

Jacinda böyle bir soru beklemiyordu., Karşısındaki kadına baktı. Gri saçlarını ensesinde toplıyarak Kraliçe Victoria tipi bir topuz yapmıştı. Üzerinde siyah saten bir elbise vardı. İpek bir şalı omuzlarına almıştı. Ellerinde ve boynunda pahalı mücevherler vardı. Dim dik duruyordu.

Morgan hemen atıldı. «Çarşamba akşamına kadar evleneceğimizi biz de bilmiyorduk anne. Tabii sana telefonla haber verebilirdim fakat öyle çok işim vardı ki inan.»

«Bu hoşuma gitmedi Morgan.»

«Bu sabah mektubumu aldın herhalde.»

«Bu kadar çabuk karar vermenize neden neydi. Bir kaç gün daha bekliyemez miydiniz?»

«Bu uzun bir hikaye anne. Sana anlatacağım. Daha önce bizi tebrik etmiyecek misin?» Yaşlı kadının yüzü yumuşadı.

«İkinizi de tebrik ederim çocuklar, fakat bana hikâyenizi anlatana kadar size kırgınım, bunu bilin.» «Nasıl istersen anne.»

«Seni yaramaz çocuk. Otur bakalım yanıma şimdi. Karınla konuşmak istiyorum.»

Morgan Jacinda'nın elinden tutarak annesinin yanına oturttu, kendisi de diğer yanına oturdu. «Anne, karımı korkutma sakın. Jacinda'ya yolda gelirken senin ne kadar cadı bir kayınvalde olacağını söylemiştim.»

«Bak sen hele! Hiçte öyle olmıyacağım göreceksin. Haydi bakalım şimdi sen gidip bahçedeki çiçeklere bir göz at ki biz de rahat rahat konuşalım.»

Jaoinda beni yalnız bırakma dercesine Morgan'a baktı. Genç adam gülümsedi.

«Korkma Jacinda, biraz sonra gelir, seni annemin elinden kurtarırım.» Karısının omuzuna cesaret verircesine vurdu ve çıkıp gitti.

Morgan'ın annesi şalını omuzlarına daha sıkı sararak Jacinda'ya döndü:

«Demek oğlumla evlendiniz, neden?» Jacinda bu beklenmedik soru karşısında şaşırmıştı «Ne demek istediğinizi anlıyamadım efendim?» «Öyle mi? Söylemek istemiyorsanız pekâlâ. Fakat bu kadar acele evlenmeniz için bir neden olmalı. Morgan çok iyi bir insandır. Değerini bilirseniz mutlu olursunuz.» Yaşlı kadın içini çekerek konuşmasını sürdürdü. «Morgan o kadar istediğim halde babasının işini sür-

düremedi. Şimdi yaptığı işten hoşlanmıyorum ben. Fakat oğlum memnun ve geoeli gündüzlü çalışıyor, Ünlü bir aileye sahipsiniz. Belki de oğlum sizinle bunun için evlendi.» Jacinda sinirlenmişti. «Belki de,» diye terledi.

«Buna şaşmam. Aileniz Worcestershire'in en eski ailelerinden biridir. Bana gelince, kocamla aşık olduğum için evlendim. Tam otuz yedi yıl mutlu yaşadık.»

Kadının gözleri uzaklara daldı.

«Sizin de Morgan'la bizim kadar mutlu olmanızı dilerim yavrum. İkinizin durumu bizim zamanımızdan daha iyi sayılır. Josiah'la evlendiğim zaman haftada otuz beş Şiling kazanıyordu. Morgan öyle değil, zengin! Saçma bir hevese kapılıp o şatoyu almasaydı daha iyi olacaktı. O parayı bir işe yatırabilirdi pekâlâ. Gençlere söz dinletmek kolay olmuyor. Onu vazgeçirmeğe çalıştım fakat aldırmadı. Nerede oturmayı düşünüyorsunuz?»

«Şatoda,» dedi Jacinda.

«Hafta arası Londra'da mı kalacaksınız?»

«Daha bunu konuşmadık. Bu gün Morgan, Londra'da-ki katı satmıyacağını söylüyordu.»

«Morgan'ın işi Londra'da olduğuna göre hafta arası bu kentte yalnız yaşaması tehlikelidir. Şeytan yalnız yaşı-yan erkekleri rahat bırakmaz.»

Jacinda gülümsemeğe çalıştı. «O halde ben de Mor-gan'ı yalnız bırakmam. Çocukluğum kırlarda geçti. Bu nedenle açık havada yaşamayı kentte yaşamaya tercih ediyorum.»

«İnsanın evi ve kocası neredeyse orasını sever. Oğluma iyi bir eş olun, sizden başka bir şey istemem.»

«Morgan'ı mutlu etmeğe çalışacağım, inanın çalışacağım.»

Jacinda kendi sesindeki içtenliğe şaşırmıştı. Tam bu sırada kapı açıldı, Morgan yanlarına geldi.

«Korkudan ölmedin ya Jacinda? Yoksa beni mi çekiştiriyordunuz?»

Jaainda gülümsedi.

«Ben çok iyi bir çocuğum, neyimi çekiştiriyordunuz?»

«Çocukken neler çektiğimi ben bilirim,» dedi annesi.

Gülüşmeler arasında Morgan saatine baktı. «Trene yetişebilmemiz için hemen kalkmamız gerekiyor anne.»

«Balayına çıkmıyor musunuz Morgan.»

«Hayır anne. Şatoda kalmayı yeğ tuttu. Yarın ava çıkacağız. Bir kaç gün de işe gitmem, hepsi o kadar.»

«İşinin başından fazla ayrılma. Bu günlerde çok sıkışıksın.»

Morgan Jacinda'ya döndü. «Görüyor musun sana ne kadar cadı bir annem olduğunu söylemiştim. Bana balayımda bile çalışmam gerektiğini söylüyor.» Güldü. «İzin verirsen artık gidelim anne.» Uzanıp kadını öptü.

«Hoşça kalın çocuklar. Tanrı ikinizi de korusun.»

Jacinda ve Morgan Worcesther tren istasyonuna geldiklerinde hava bir hayli kararmıştı. Morgan'ın şoförü ve arabası onları bekliyordu. Hemen binip hareket ettiler. Yolda giderlerken Jacinda çok sessizdi. Şu bir kaç gün içinde öyle büyük değişiklikler olmuştu ki yaşantısında, kendisi de şaşıyordu.

Evlendirme memurunun önünde kocasını seveceğine, sayacağına yemin edip, 'evet' derken içinde dayanılmaz bir acı duymuştu. O anda bile hayatta hiç kimseyi Terry kadar sevemiyeceğini düşünüyordu. Terry'nin simsiyah bakışlarıyla ona bakışını, güçlü kollarıyla sarılışını unutamıyor,

kalbi sızlıyordu. O dakikaları 'bir daha yaşamak için neler vermezdi.

Morgan parmağına evlilik yüzüğünü geçirirken irkil-

misti Jacinda. Bu yüzüğü Terry'nin parmağına geçirmesini ne kadar çok isterdi.

Kayınvaldesinin evinden çıktıktan sonra Morgan arabada elini onunkinin üzerine koyarak, «Annem seni çok sevdi Jacinda,» demişti, «bunu yüzünden anladım. Sen onun sert konuştuğuna bakma.»

Jacinda aslında kocasının fena bir insan olmadığını düşünüyordu. Morgan sıcak kanlı bir insandı ve Jacinda'-ya çok iyi davranıyordu. Geniş alnı, köşeli çenesi onun ne kadar iyi bir insan olduğunu belirtiyordu zaten. Hayatına Terry girmemiş olsaydı Morgan'a aşık olabilirdi belki. Fakat artk gerçekleri acı da olsa kabul etmeliydi. Morgan'la evlenmişlerdi ve Terry'i artık unutmalıydı.

Araba Worcherter yoluna yaklaştığı zaman Jacinda bu düşünceleri kafasından atmağa çalıştı. Evine... şatoya dönüyordu. Tatlı bir heyecan içini sardı. Sonra gene dur-gunlaştı. Artık babası olmadan yaşıyacaktı, dayanabilecek miydi buna?

Hava iyice kararmıştı. Kar yolları örtmüştü. Araba kaymamak için ağır ağır gidiyordu. Şoförün bütün dikkatine rağmen arada bir kayıyorlar. Jacinda'nın yüreği ağzına geliyordu. Morgan karısının korktuğunun farkındaydı. Elini tutmuş ona güç vermeğe çalışıyordu.

«Korkuyor musun Jacinda?»

Jacinda heyecanını ona belli etmek istemiyordu. «Hayır,» dedi, «hiç korkmuyorum, fakat bir an önce eve gelsek iyi olacak. Çok üşüdüm, karnım da acıktı.»

«Yemek, hazırdır, gider gitmez yeriz. Hizmetkarlar kapıda tebrik yağmuruna tutarlarsa yandık. Uzun uzun nutuk çekmeseler bari.»

«Nutuk dinlemek için hiç halim yok. Böyle bir şey yaparlar mı dersin? Yarın yapsalar olmaz mı?»

Morgan güldü. «Bilmiyorum, belli olmaz.» Biraz düşün-

1

dü. Söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. «Jacinda... annenle baban için ne düşünüyorsun?»

«Nasıl yani?»

«Onlara bu gece telefon edeüm mi?»

«Hayır Morgan istemiyorum. Bizi tebrik etmek istiyorlarsa bir diyeceğim yok fakat ben aramıyacağım onları.»

Morgan bir kaç dakika sustu. Sonra yumuşak bir sesle, «Fakat annenle babana böyle davranamayız Jacinda,» dedi.

«Sen öyle mi düşünüyorsun?»

«Evet, her şeye rağmen babanı seviyorum. Böyle apar topar evlenmemize çok şaşıracak. Gidip durumu ona açıklamalıyız. Sen istemezsen ben giderim onu görmeğe.»

«Bu kadar saçma bir şey olamaz. Üstelik babam hasta. Her zamankinden daha sinirli. Ben evimi terk ettim Morgan, şimdi her şeyi unutup onların ayağına gidemem.»

«Anlıyorum Jacinda fakat böyle davranmakla bir şey kazanmazsın. Bak seninle evlendik, mutluyuz. Bunu onların da bilmesini istemez misin?»

«Babamın bu evliliğe sevineceğini hiç sanmıyorum.» «Benimle evlendiğin için sana kızacak mı demek istiyorsun? Onu gidip görmezsek daha da fazla üzüleceğini biliyor musun? Babanın beni neden bu kadar sevmediğini anlıyamıyorum Jacinda. Şatoyu ondan değerinden de fazla bir para ödiyerek aldım.»

«Anlamıyorsun Morgan.» Jacinda'nın sesi soğuktu. «Şatonun değeri bizim için parayla ölçülmez.»

«O zaman niye sattınız? Sizi zorlamadım ben. Düşünmeniz için de çok zaman vardı.»

Jacinda artık bu konuşmalardan sıkılmıştı. Arabanın koltuğuna yaslanarak başını arkaya dayadı.

«Özür dilerim Jaeinda fakat babanın tutumu beni çok üzüyor. Ona yaklaşmak istiyorum anlıyor musun? Çok güç durumda olduğuma inan. Şatoyu sattıktan sonra babanın

bana karşı tutumu birden değişti. Bu çevresindeki insanları da etkiledi. Sanki şatoyu elinizden zorla almışım gibi benimle dostluk kurmaktan çekindi. Belki benim yerimde başka biri olsaydı aldırmazdı fakat insan hassas yaradılışlı olunca iş değişiyor.»

«Morgan, annemle babamın şu anda hiç kimseyi görecek halleri yok. Beni bile istemiyorlar.»

«Böyle düşünme Jacinda, yanılıyorsun.»

Araba kıvrılarak döndü. Şatoya gelmişlerdi. Bahçe kapısından içeri girdiler.

Morgan sevinç içindeydi. «Şatomuza geldik Jaainda.»

Jaeinda'nın heyecandan kalbi çarpmağa başlamıştı. Onların geldiğini gören bir sürü hizmetkar karşılamak için kendilerine doğru koşuşuyorlardı. Genç kız karşısındaki yüzlere baktı. Yaşlı uşak Wade'i tanımıştı. Kendisini tebrik ediyordu. Jaçinda'nın dili tutulmuştu sanki, tebriklere cevap veremiyordu. Morgan karısının koluna girerek elini tuttu. Jacinda yaşlı uşağa güçlükle teşekkür etti. Hep beraber içeri girdiler. Genç kız çevresine bakındı. Her taraf pırıl pırıl aydınlanmıştı. O ağır, eski perdeler kalkmış, iç açıcı bir havaya bürünmüştü şato.

Morgan karısının koluna girmiş kütüphaneye doğru götürüyordu. Jacinda içeri girer girmez burasının baştan başa değiştiğini, eşyaların yenilendiğini fark etti. Duvarda dedelerinin tabloları asılıydı gene. Morgan onları indirme-mişti. Tablodaki yüzlere bile canlılık gelmişti.

«Sana bîr içki getireyim,» dedi Morgan. «Nasıl yaptığım yenilikler hoşuna gitti mi?»

Jacinda hiç sesini çıkartmadı. Kütüphaneyi çok beğenmişti fakat içinden babasına kızıyordu. Neden kendilerinin zamanında şato bu kadar çekici ve güzel değildi. Öyle oi-saydı belki satmağa kıyamazlardı bu güzel yeri. Morgan onların zamanındaki bazı eşyaları atmağa kıyamamıştı. Helen'in yazı masası kütüphanede, eski yerinde duruyordu.

Cilalanmış ve yenilenmişti. Morgan içki bardaklarını doldurarak yanına gelmiş biraz önce sorduğu soruya cevap bekliyordu.

«Fena olmamış,» dedi Jacinda. «Para harcanınca bir şeye benzemiş tabii. »

«Doğru,» dedi Morgan. Sesi buz gibiydi, kırılmıştı.

Jacinda nedense onu kırdığına memnundu. İçkisinden bir yudum aldı ve bardağını masanın üzerine koydu.

«Yukarı çıkmak istiyorum Morgan, hangi oda benim?»

«Ön taraftaki büyük odayı düşünmüştüm.»

«Helen'in odası mı? Desene kraliçe odasını bana ayırmışsın. Yolu nasıl olsa biliyorum, gelmene gerek yok.»

Jacında Morgan'ı kütüphanede bırakarak hızlı hızlı merdivenlerden çıktı. Tahtalar eskisi gibi gıcırdamıyordu, tamir edilmişti. Genç kız parmaklıklara baktı. Günde kaç kez Fleur'la buradan kayarlardı. Jacinda koridorun soluna dönerek annesinin eski odasına girdi. Hizmetçi içerde bavullarını açıyordu.

«Bu gece ne giyeceksiniz Madam?»

«Bavuldaki elbiseyi giyeceğim. Diğerleri daha hazır değil, daha sonra yollıyaeaklar.»

«Banyonuzu hazırladım Madam. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın. Ben eteğinizi ütülemeğe gidiyorum, bir hayli buruşmuş.»

Jacinda odada yalnız kalır kalmaz çevresini inceieme-ğe başladı. Annesinin zamanında burası boş, sevimsiz bir odaydı. Eski dantel perdeler değişerek uçuk mavi sati perdeler asılmış, odaya bambaşka bir hava vermişti. Köylülerin Helen'e hediye ettiği dantel yatak örtüsü aynen duruyordu. Oda boydan boya halıyla kaplanmıştı. Helen'in değerli yatak takımına dokunulmamıştı. Sadece bazı yerleri cilalanarak yenilenmişti. Jacinda banyonun kapısını açtı. Duvarları pırıl pırıl lüks banyoyu görünce gözlerine inanamadı. Ne kadar güzel yapılmıştı.

Jacinda'nın odasından başka bir odaya açılan bir kapı vardı. Burası eskiden babasının odasıydı. Morgan bu odada yatacaktı herhalde. Kapıya yaklaşıp tokmağı çevirdi. Başını içeri uzattı. Odanın dört bir yanı kristal aynayla kaplanmıştı. Mobilyalar yenilenmiş, duvara güzel resimler asılmıştı. Jacinda o arada şatodaki bu büyük yeniliği babasının da görmesini arzuladı. Günlerden beri ilk kez Buck'u düşünmüştü. Gene onunla yaşamak, eskisi gibi beraber olmak için neler vermezdi. İçi burkuldu.

Helen birden bire ortaya çıkıp aralarına girivermişti. Jacinda merak ediyordu, annesiyle babası bu evliliğe ne diyeceklerdi? B&ndan Helen'in memnun olacağına kuşkusu yoktu. Babasını da etkisine alarak kızının çok iyi bir evlilik yaptığını ve artık onu düşünmemesi gerektiğini söyli-yecekti tabii.

Jacinda acı acı güldü.

Şöminenin üzerindeki müzikli saat çalmağa başladr. Yirmi dakika sonra yemeğe inmesi gerekiyordu. Acele üze-rindekileri çıkartmağa başladı. Gardroptan beyaz ipekli elbisesini çıkarttı. Tam bu sırada kapı vuruldu. Gelen hizmetçi olmalıydı.

«Girin.»

Morgan karşısında duruyordu. Jacinda elindeki elbiseyi çıplak bedenine bastırdı.

«Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını anlamak için ge!-dim,» dedi Morgan. Yavaş yavaş Jücinda'ya yaklaşıyordu. Çıplak olduğunu farketmişti.

«Hiç bir şeye ihtiyacım yok Morgan teşekkür ederim.» «İstersen söyliyeyim yemeği daha geç hazırlasınlar.» «Burada durup konuşmazsak hemen hazırlanabilirim.»

Morgan güldü. «Haklısın, ben de gidip giyineyim. Hazır olunca bana haber ver, bitişik odadayım.» Arzw dolu

gözlerini karısından odasına gitti.

ayırmıyordu. Bir kaç dakika sonra

Jacinda ipek elbisesini çıplak bedenine yapıştırmış öylece duruyordu. Morgan'ın arzu dolu bakışları onu büsbütün çekingenleştirmişti. Her yanı titriyordu. Birden silkine-rek Morgan'ın odasına doğru koştu. Kapının üzerindeki anahtarı çevirerek kilitledi. Artık bu odadan hiç kimse odasına giremezdi. Biraz rahatlamıştı. Elindeki elbiseyi yatağın üzerine atarak banyoya girdi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Jacinda on dakika sonra hizmetçinin yardımıyla giyinmiş, aşağıya iniyordu. Morgan aşağıda salonda ateşin tam karşısına gelen bir koltuğa oturmuş dalgın dalgın alevleri seyrediyordu. Jacinda o anda Morgan'ın neden onu beklemeden salona indiğini anlamıştı. Aradaki kapıyı kilitlediğini duymuştu herhalde. Morgan Jacinda'yı görünce ayağı kalktı.

«Tam zamanında geldin, içki ister misin?»

«Hayır, teşekkür ederim.»

Jacinda hiç bir şey söylemeden öylece duruyordu. Morgan da konuşmak için çaba göstermiyordu. Bir gong sesi evin içinde çınladı.

«Yemek hazır,» dedi Morgan.

«Öyle açım ki.»

Jacinda'nın karnı aç olmasına açtı fakat yemeklerin boğazına dizileceğim biliyordu. Birlikte yemek salonuna doğru yürüdüler. Bu sırada uşak küçük bir tepsiyle Jacinda'nın yanına yaklaştı.

«Size bir mektup var Madam. Biraz önce küçük bir çocuk getirdi. Bir de kâğıda sarılı ağır bir şey var.»

Jacinda uşağın uzattığı mektubu aldı, titriyen ellerle açtı.

Sevgili Madam,

Babanız tebrikteriyle beraber bu hediyeyi size ulaştırmamı istedi. En iyi dileklerimle.

Uşağınız Oakley.

Morgön da Jacinda'nin omuzundan başını uzatıp mektubu okumuştu. «Ne güzel; Bir hediye göndermişler bize,» diye söylendi sevinçli.

Jacinda mektubu tepsiye bırakarak hediye paketine uzandı. Önce kâğıdı, sonra kutuyu açtı. İçinde bir sürü minyatür tablo vardı. Coombe ailesine ait minyatürlerin tamamıydı bunlar!

BESİNCİ BÖLÜM

«Babam nasıl yapar bunu?» diye söyleniyordu Jacinda. Ağlamak üzereydi. *

«Minyatürleri sana göndermiş,» dedi Morgan.

«Fakat hepsini, on birini de göndermesine ne gerek vardı?»

«Bu kadar üzülecek ne var Jacinda, aksine sevinmelisin. Baban...»

«Nasıl sevinebilirim Morgan anlamıyorsun. Babamın. elinde kalan son değerli şeylerdi bunlar.»

«İyi ya bundan mutluluk duymalısın.»

Morgan baba kız arasında bir şeyler geçtiğinin farkındaydı. Şu anda Jacinda'nin üzerine düşmek istemiyordu. Konuyu değiştirmek istedi.

«Bunun için aç mı kalmak istiyorsun, haydi yemeğimizi yiyelim.»

Jacinda bu fikre karşı çıkmadı. Belki bir şeyler yerse yorgunluğu geçer, daha iyi düşünebilirdi.

Yemek çok sessiz geçti. Jacinda'nin ağzını bıçak açmıyordu. Buck onu yaralamıştı. Bu minyatürleri Helen'den gizfi yolladığından kuşkusu yoktu Jacinda'nin. Babası amiralin tablosunu Morgon'a sattığını öğrenmiş olmalıydı. Yoksa inat yaparcasına hepsini onlara göndermezdi. Buck minyatürleri ona göndermekle, 'sen kendini Morgan Wright'a sattın buna gerek vardı?' demek istemişti.' Alın hepsini başınıza çalın!

Evet evet babası bunu demek istemişti, bundan kuşkusu yoktu Jacinda'nın. Yoksa on birini birden göndermezdi. Jaeinda bütün bunları kocasına açıklayamazdı tabii. Babasının bu evliliğe çok kızacağını önceden biliyordu zaten. Buck'un bu davranışı onu yıkmıştı.

Jaeinda ne yemek yediğinin farkında bile değildi, sadece kendisine uzatılanlardan biraz almağa gayret ediyordu. Bir kaç kez Morgan'm kendisine endişeyle baktığını ve neşelendirmeğe çalıştığını fark etti. Kalbini buruklaştıran düşüncelerden bir türlü kurtulamıyordu. Babasına yaptığı kabalığın cezasını ödetmeliydi. Fakat kocasına belli etmek istemiyordu düşüncelerini. Yemeğin sonuna doğru Mor-gan'a döndü:

«Şatodaki minyatürler tamamlandı şimdi Morgan. Onları nereye asmayı düşünüyorsun?»

«Bupa sen karar ver Jaeinda, senin hakkındır.»

«Morgan, eve bir haber göndermek istiyorum, bir adam bulabilir misin?»

«Tabii, Jaeinda hemen.»

«Babama bir mektup yazmak istiyorum.»

Yemek salonundan çıkarak kütüphaneye gittiler. Morgan adamlarından birini çağırdı. Jaeinda içindekileri kâğıda dökmek için acele ediyordu. Hemen masanın başına oturarak yazmağa başladı:

Sevgili Buck,

Hediye için teşekkür ederim fakat kocan o kadar zengin ki artık onlara ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Hepsini geri, gönderiyorum sana, belki günün birinde satmak ihtiyacın olabilir.

Jaeinda.'

Bu sırada Morgan Jacinda'nın ne yazdığına bakmak için omuzunun üzerinden eğilmişti Jacinda'nın yazdığı sa-

tırları okudukça durumu anladı. Baba kız arasındaki çekişme hoşuna gitmemişti.

«Jaeinda, lütfen o mektubu babana gönderme.»

«Neden Morgan?»

«Sana yakıştıramadım o sözleri.»

«Beni daha tanımıyorsun ki yakıştırıp yakıştırmadığını söylüyorsun.»

«Seni çok iyi tanıyorum Jaeinda. Biliyorum annenle babanın birleşmesinden memnun değilsin, seni kenara attıklarını sanıyorsun. Böyle davranmakla her şeyi daha da kötüleştiriyorsun. Hiç olmazsa evliliğimizin hatırı için biraz anlayışlı ol.»

«Anlayışlı mı?»

«Evet, anlayışlı. En mutlu günümüzde yapma bunu hiç olmazsa.»

«Babam en mutlu günümde bana hakaret etmekten çekinmiyor ama.»

«Sana öyle geliyor. Baba seni seviyor, sen de onu seviyorsun. Sinirlerine hakim ol biraz.»

«Neden bu iş seni bu kadar ilgilendiriyor Morgan?»

«Neden mi? Bunu gerçekten bilmek istiyorsan söyliye-yim.»

Konuşma burada kesildi. Kapı vuruluyordu.

«Girin,» dedi Morgan.

Gelen uşaktı.

«Charles mektubu malikaneye götürmek üzere bekliyor efendim.»

Morgan Jacinda'ya baktı. «Mektubu gönderecek misin?»

Jaeinda durakladı, kararsızdı. Bir kaç adım atıp mektubu Morgan'a uzattı. «Ne istersen onu yap Morgan.»

Genç adam hafifçe gülümsiyerek mektubu büktü ve şöminedeki alevlerin arasına attı. Uşağına dönerek, «Char-

les'e söyle yatmağa gitsin,» dedi. «Malikaneye gitmesine gerek kalmadı.»

«Peki efendim.»

Uşak kapıyı kapatarak çıkıp gitti. Jacinda gene Mor-gan'la başbaşa kalmıştı.

«Jacinda seninle biraz konuşmak istiyorum, beni dinler misin?»

«Dinliyorum.»

«Konuya girmeden önce sana bir hediye vermek istiyorum.» Elini cebine sokarak iki küçük kutu çıkardı.

«Buna ne gerek vardı Morgan?»

«Hediyeni açmıyacak mısın?»

Morgan'ın bu içten davranışı karşısında Jaainda eziliyordu. Onu daha fazla üzmek istemedi ve hediyelerden birinin kâğıdını açtı. Kutunun içinde pırlanta ve zümrütten yapılmış nefis bir bilezik vardı. Genç kız o kadar çok şaşırmıştı ki hiç bir şey söylemeden ikinci kutuyu açtı. Bu, etrafı pırlantayla çevrili kocaman bir yakut yüzüktü.

«Ne kadar güzel!» diye kekeledi.

«Haydi tak onları. Gel sana yardım edeyim.»

«Morgan, bu kadar değerli şeyler almana ne gerek vardı, anlamıyorum. Sana bir hediye alamadığım için utandırdın beni.»

«Alırsın, daha önümüzde çok günlerimiz var.»

«Benim için o kadar masraf ettin ki...»

«Sana layık bir şeyler almak istedim sadece.»

Jacinda Morgan'ın bu beklenmedik davranışı karşısın^ da çok şaşırmış ne söyliyeceğini bilemiyordu.

«Bana öyle bakıp durma Jacinda,» dedi Morgan. «Sana bir şey açıklamak istiyorum. Biraz önce yatak odana girdiğimde benden korkmuş gibi bir halin vardı. Buna gerek yok sevgilim. Biliyorum, çok acele evlendik. AsSında büyük bir düğüri töreni yapmamız gerekirdi, sen istemedin. Bana amiralin minyatürünü satmak istediğin günü hatırlı-

,

yormuşun. Seni o günden beri seviyorum.»

Jacinda şaşkınlıkla dinliyordu. «Fakat beni o halimle nasıl beğenip sevdin, anlamıyorum.»

«Bu insanın elinde olan bir şey değil ki. O günden sonra hep seninle beraber olmak istedim. Seni seviyorum Jacinda. Senin de beni sevmeni bekliyeceğim. Benimle evlendiğini unut ve birlikte arkadaşça yaşıyalım. Kendini kollarıma istiyerek atacağın günü bekliyeceğim.»

Morgan yumuşak sesiyle konuşmasını! sürdürdü.

«Aramıza hiç bir şeyin girmesini istemiyorum. Zengin olduğumu, babanla aranızdaki kırgınlığı unut bir zaman için. Sadece birbirimizi anlamağa, sevmeğe çalışalım.»

Jacinda ayağa kalktı. Gözlerinde yaşlar vardı. «Morgan, böyle konuşma beni mahcup ediyorsun.»

«Fakat neden Jacinda, seni kıracak bir şey mi yaptım?»

«Hayır Morgan. O kadar dürüst ve anlayışlı bir insansın ki kendimden utanıyorum.»

«Sadece mantıklı davranmağa çalışıyorum o kadar. Her şeyi unutup mutlu olmağa çalışmalıyız Jacinda. Şimdiden kavga edip birbirimizi kırarsak sonumuz iyi olmaz. Benden nefret edersin sonra.»

Morgan içini çekti.

«Biliyor musun Jacinda, içimde öyle bir duygu var ki seni gün geçtikçe daha çok sevecekrnişim gibi. geliyor. Günün birinde de beni seveceğinden kuşkum yok. Böyle düşünmemin bir nedeni var, biliyorsun.»

«İnan, bilmiyorum.»

«Hayatında benden başka erkek olmadığını biliyorum. Bu da senin beni sevmeni kolaylaştıracak.»

Jacinda birden irkildi. Sonra belli etmemeğe çalışırca-sına neşeli bir sesle, «Hayatımda başka bir erkek olmadığını nereden biliyorsun?» diye sordu. «Bir genç kızın ha-

yatına hiç bir erkeğin girmemesi güzel bir şey mi sanki?»

«Olmadığını biliyorum, yoksa benimle evlenmezdin. Hem böyle biri olsaydı seni Londra'ya tek başına çalışmağa göndermezdi değil mi?»

Jacinda kızaran yüzünü Morgan'ın görmemesi için yüzünü şömineye çevirdi. Alevlerin arasında Terry'nin yüzünü görür gibiydi. Daha bir kaç ay önce sevdiği gencin kendisine söylediği sözler kulaklarındaydı:

«Jacinda seni seviyorum. Şimdiye kadar hiç kimseyi böylesine sevmemiştim, bu bambaşka bir şey.»

Zavallı Jacinda kendi sesini duyar gibi oldu.

«Seni seviyorum Terry. Her zaman seveceğim.»

Jacinda alevlerin gölgesinde o güzel günlerin anısına dalmıştı. Ağaçların arasında Terry'le el ele yürüyorlardı. Nehirde yüzüyor, şakalaşıyor durmadan sevişiyorlardı. Terry'nin sımsıcak dudakları her yanını öpüyor, onu sonsuz bir mutluluğa sürüklüyordu.

Morgan'ın sesi Jacinda'yı daldığı hayallerden kurtardı.

«Jacinda, gerçekten hayatında başka bir erkek olmadı değil mi?»

Jacinda cevap vermedi, düşünüyordu. Kendisine bu kadar dürüst davranan bir erkeği kırmağa, onu en mutlu gününde üzmeğe hakkı yoktu.

«Hayır,» diye cevap verdi. «Hayatımda yalnız sen varsın.» Dudaklarında söylediği yalanın acısıyla dönüp kocasına gülümsedi.

*

Jacinda odasına getirilen kahvaltı tepsisinin üzerinde bir mektup gördü. Önce çayını içip fırından yeni çıkmış sıcak kurabiyelerden yedikten sonra zarfı yırtarcasına açtı. Mektup Helen'dendi.

'Sevgili Kızım,

Evlilik haberin bizim için büyük bir süpriz oldu. Sana mutluluklar dilerim.

Babanın seni özlediğini ve görmek istediğini bilmelisin. Buck'un kocana karşı tutumunun ne olacağını bilemem fakat ilk fırsatta ben kendisiyle tanışmak isterim. Malikaneye gelirseniz ikimizi de sevindirirsiniz.

Seni seven annen'

Jacinda'nın içi sevinç doldu. Demek babası kendisini görmek istiyordu!

Genç kız mektubu tekrar tekrar okudu. Bu sırada kapı vuruldu.

«Girin.»

Morgan kapı aralığından başını uzattı. «Girebilir miyim?»

Jacinda gülümsedi. «Tabii Morgan gir içeri. Kraliçeden izin mi alıyorsun? Bak annemden mektup geldi.» Kağıdı kocasına uzattı.

Morgan mavi pjamasının üzerine lacivert ipekliden bir sabahlık giymişti. Tertemiz bir görünüşü vardı.

«Öyle bir uyumuşum ki! Sen de uyuyabildin mi?»

«Hem de nasıl.»

«İyi görünüyorsun. Akşamdan beri çok güzelleşmişsin.»

«Morgan beni utandırma.»

Jacinda eskiden annesinin olan yatağın üzerinde oturmuştu. İncecik geceliğinin üzerinde Londra'dan aldığı pembe yün bir şal sarmıştı. Gülümsüyordu.

«Peki, peki,» dedi Morgan, «sana; iltifat etmek istemiş-

«te-

tim. Yeni gelinlere yapılır bilirsin. Yoksa1 o pembe şalınla tüyleri yolunmuş bir pilice benzediğini söylesem daha mı hoşuna giderdi.»

Jacinda kahkahayla gülmeğe başladı. «Çok hoşsun Morgan. Şu mektubu gel oku da ne yapmam gerektiğini söyle bana.»

(Morgan yatağın üzerine oturup Helen'in mektubunu okudu.

«Bana kalırsa içtenlikle yazılmış bir mektup bu Jacinda. Sen ne düşünüyorsun?»

«Önce sen fikrini söyle.»

«Belki bana kızacaksın ama bana; kalırsa babanı bu gün görmeğe girmelisin. Annenin arzusuna göre ben de seninle gelip onunla tanışacağım.»

«Peki o halde gideriz,» dedi Jacinda. Sesi bir tuhaftı,

«Korkuyor musun?»

«Yoo, hayır.»

Jacinda kabul etmemesine rağmen korkuyordu. Morgan bunu hissetmişti. Uzanıp karısının elini tuttu. «Nasıl olsa günün birinde babanla karşılaşacaksın. Böylesi daha iyi oldu Jacinda.»

Jacinda susuyordu.

«Seni üzen düşüncelerden bir kurtulabilsen sevgilim. Seni mutlu görmek, dertlerini unutturabilmek bana zevk veriyor. Sinirli bir insan olduğun zaman sana yaklaşamıyorum.»

«Her zaman böyle sinirli değilim ben.»

«Nasıl değilsin. Seni tanıdığım günden beri hiç iyi halini görmedim ki.»

«Çok üzgün bir devremde karşılaştık ta ondan.»

«Biliyorum, şaka yapıyordum. En güzel, en verimli çağını yaşlı insanlarla geçirmişsin. Genç olmayı, yaşamayı unutmuşsun.»

Jacinda gülümsedi. «Bakıyorum benimle ilgili çok ilginç fikirlerin var.»

«Ben sevdiğim kimsenin mutlu olmasını isterim. Karşımdakini mutlu görmek bana da mutluluk verir. Seni çok seviyorum Jacinda.» Sesinde okşayıcı bir ton vardı.

Jacinda duygulanarak başını öteki tarafa çevirdi. «Beni şımartıyorsun.»

Morgan başka bir şey söyliyecekti fakat vazgeçerek oturduğu yerden kalktı ve pencereye doğru yürüdü.

«Babanın malikanesine öğleden önce mi gideriz yoksa sonra mı?»

Jacinda babasının yanında olabildiği kadar çok kalmak istiyordu. Hiç düşünmeden, «Öğleden sonra,» diye cevap verdi.

«İyi. O halde biraz sonra sana atlarımı göstereyim.»

«Hemen- hazırlanıyorum.»

«Pekâlâ görelim bakalım, kaç saatte hazırlanacaksın?»

«Tamam, saat tut.»

Jacinda giyinirken son bir kaç gün içinde ne kadar çok değiştiğini düşünüyordu. Morgan'la karşılaştığı ilk günkü haliyle şimdiki hali arasında dağlar kadar fark vardı. Güzel elbiseleri, değişik saç tuvaleti onu bambaşka bir insan yapmıştı. Kısa zamanda giyinip aşağı indi. Morgan onu bekliyordu.

«Sana bir sürü tebrik telgrafı var Jacinda, al bak.»

Jacinda Morgan'ın kendisine uzattığı kâğıtlara şöyle bir göz gezdirdi. Hepsi de komşularından gelen telgraflardı.

«Ne kadar çok tebrik yollamışlar,» dedi Jacinda.

«Daha iyi ya. O kadar çok hediye alacağız demektir.»

«Hiç heveslenme. Düğün töreni yapıp onlara bir ikramda mı bulunduk ki.»

«Sen bir şeytansın Jacinda. Haydi gel, sana yeni aldığım atları göstereceğim.»

Morgan içten bir davranışla Jacinda'nın koluna girdi. Birlikte atların yanına gittiler. Seyis ve yardımcısı hazır onları bekliyordu. Jacinda bütün atlarla teker teker ilgilenerek şeker verdi. Morgan kahverengi bir ata özel bir ilgi göstererek yanına yaklaştı.

«Bak Jacinda, bunun adı Parıltı. Bu gün senin bineceğin at. Nasıl beğendin mi?»

Jacinda o anda kendi atı Mayıs Çiçeğini düşündü. Onu özlemişti. İhtiyar hayvan ona yıllarca hizmet etmişti. Artık hiç bir zaman Mayıs Çiçeğine binemiyecekti. Onunla kıyas-lanmıyacak kadar güzel atlar vardı burada. Birden içi bir tuhaf oldu. Burada, bu şatoda kendisini parayla satın alınmış birisi gibi hissediyordu. Morgan parasının gücüyle önce şatoyu ellerinden almış sonra da kendisine sahip olmuştu. Düşündüklerinin yanlış olduğunu biliyordu fakat gene de Morgan'dan nefret ediyordu.

Kocası biraz ilerde seyislerle şakalaşıp duruyordu. Aslında fena bir insan sayılmazdı ama onda paranın verdiği bir güç ve güven vardı. Güçlünün güçsüze karşı bir zaferiydi bu evlilik!

Jacinda bu tuhaf duyguların etkisinde kalmış olduğu yerde mıhlanmış gibi duruyordu. Birden Morgan'ın sesiyle irkildi.

«Gelsene Jacinda, sana çiçeklerimizi göstermek istiyorum.»

Birlikte ahırdan çıkıp çiçek serinin bulunduğu tarafa doğru yürüdüler. İkisi de konuşmuyordu. Morgan Jacinda'nın halinden bir şeyler sezinlemişti.

«Görüyorum ne yapsam seni mutlu edemiyorum, Jacinda.»

«Özür dilerim Morgan. Bazen sana karşı kaba davranıyorum.»

Morgan ona bakıp gülümsedi. «Üzüntülerini bir yana atmanı istiyorum sevgilim. Biraz önce gördüğün atların

arasından istediğini seç. Eğlenmene bak. Babanla aranızda geçenlerin üzerinde fazlaca duruyorsun. Göreceksin yakında her şey düzelecek gene eskisi gibi olacaksınız.»

«Ben her şeyi unutmağa çalıştıkça sen üstüme geliyorsun Morgan. Ne yapayım üzülmemek elimde değil.»

«Sana yardım etmek istiyorum Jacinda.»

«Biliyorum, fakat ne yapabilirim ki.»

«Gel Jacinda biraz neşelenmeğe çalış. Bahçıvan görmeden çiçek toplıyalım istersen.»

Jacinda kocasını daha fazla üzmemek için gülümse-meğe çalıştı. «Peki Morgan, toplıyalırn.»

El ele çiçek bahçesine girdiler.

r*

Jacinda büyük bir heyecan içindeydi, korkuyordu.

Araba Buok'un malikanesine yaklaşıp, beyaz boyalı bahçe kapısından içeri girerken kalbi deli gibi çarpıyor, elleri titriyordu genç kızın.

Morgan karısının haline baktı. «Jacinda benim de içeri gelmemi istiyor musun? Geri dönebilirim.»

«Hayır hayır lütfen gel, beni yalnız bırakma. Helen'le başbaşa kaimak istemiyorum.»

Morgan arabayı evin tam önüne çekerken dönüp karısının bembeyaz olmuş yüzüne baktı. «Biraz sakin olmağa çalış tatlım. Annenle düello etmeğe gitmiyorsun.»

Jacinda gülümsemeğe çalıştı fakat pek başarılı değildi. Zili çaldılar. Kapıyı Oakley açtı.

«İyi günler,» dedi Jacinda.

«İyi günler efendim, hoşgeldiniz. Sizi kutlarım. Büyük bir süpriz oldu evlilik haberiniz bizim için.»

Malikanenin salonuna girerlerken, Helen'in yaptığı değişiklikler Jacinda'nın hemen dikkatini çekmişti. Eşyalar birbirine daha yakın konmuştu. Gece lambaları daha ku!-

lanışlı yerlere yerleştirilerek salona rahat bir hava verilmişti. Masaların üzerine büyük vazolar yerleştirilmişti.

Bu değişiklik Jacinda'nın hoşuna gitmesine rağmen annesine kızıyordu. Evde bazı değişiklikler yapmak için hiç te vakit kaybetmemişti.

Morgan'la beraber salonda beklemeğe başladılar. Çok geçmeden Helen kapıda görüldü. Morgan ayağa fırıyarak onu karşıladı. El sıkışırlarken Morgan Helen'e hayranlıkla bakıyordu. Onun bu kadar güzel bir kadın olabileceğini düşünmemişti hiç. Jacinda kocasının gözlerindeki hayranlık ve şaşkınlığın farkındaydı. Göz ucuyla annesini süzdü. Helen gerçekten çok çekici bir kadındı. Üzerinde saçlarının rengini ortaya çıkaran kahverengi sade bir elbise vardı. Karşılaştığı her insanı mutlaka etkisindö bırakırdı. Konuşması ve davranışı candandı. Şu anda da damadına büyük bir ilgi gösteriyordu.

Jacinda annesinin Morgan'a, «Evliliğiniz bizim için büyük bir süpriz oldu,» dediğini duydu. «Duyduğuma göre şatoda bir çok yenilik yapmışsınız. Bir gün gelip görmek isterdim.»

«Çok sevindirirsiniz bizi,» diyordu Morgan. «Daha bir sürü değişiklik yapmayı düşünüyorum. İnsan küçük bir yenilik yapınca sonu gelmiyor.»

«Haklısınız.»

Jacinda konuşmalara hiç katılmadan dinliyordu onla-n.

«Otursamza çocuklar,» dedi Helen. Sonra Jacinda'ya döndü. «Nasılsın yavrum? İstersen hemen çıkıp babanı gör, seni bekliyor, Bu gün çok iyi.»

«Kocanızın iyi olduğuna sevindim,» dedi Morgan.

«Kaza sırasında çok yardımınız olmuş, teşekkür ederiz. Kocam iyileşir iyileşmez onu bol güneşli bir yere götüreceğim.»

Jacindd yerinden kalktı. «Ben yukarı çıkıyorum.» Morgan ayağa fırıyarak karısını salonun kapısına kadar geçirmek istedi. Fakat Jacinda ona bakmadı bile. Faz-fasıyla gergindi. Merdivenleri çıkarken neden Helen'in yanında bu kadar huzursuz olduğunu düşünüyordu.

«Ondan nefret ediyorum,» diye mırıldana mırıldana babasının odasına geldi. Kapı kapalıydı. Jacinda derin bir nefes aldı. İçeri girmeğe korkuyordu. Kendisini toparlıyarak kapıyı hafifçe vurdu. Bekledi. İçerden hiç ses gelmiyordu. Jacinda tokmağı sessizce çevirerek içeri girdi.

Buck gözleri kapalı sırt üstü yatıyordu. Jacinda ayaklarının ucuna basa basa karyolaya yaklaştı.

«Helen sen misin?» diye fısıldadı Buck. Gözleri hâlâ kapalıydı.

«Benim baba.»

Buck gözlerini açtı. «Jacinda, kızım!» Elini uzattı. «Kızım benim!»

«Babacığım,» diye hasta adamın kollarına atıldı Jacinda. Gözyaşlarını güç tutuyordu. «Nasılsın babacığım, seni çok özledim.»* Buck'un ellerini tutup yatağın ucuna ilişti.

Perdeler yan kapalıydı. Oda karanlıktı. Jacinda babasının yüzünü daha iyi görebilmek için eğildi.

«Jacinda yavrum, görüyorsun artık işe yaramaz oldum Senin ihtiyar atın gibi.»

«Böyle konuşma baba, iyileşeceksin.»

Buck gülümsedi:

«Doktorun söylediğine göre yakında ayağa kalkabile-cekmişim.»

Birden aklına gelmiş gibi sordu.

«Sen nasılsın?»

«İyiyim.»

«Neden o odamla evlendin Jacinda?»

«Bilmiyorum... Çok yalnızdım.»

«Bizi terk edip gitmem gerekli miydi? Dünyada Mor-

"¦JS3L-"Jİ<

___ -\Ç\A ___

gan'dan başka evlenecek adam mı kalmadı sanki. Neyse bu senin bileceğin bir iş. Ben seni Terry'le evlenecek sanıyordum. Hep Margaret halanın bu işe nasıl razı olduğunu düşünür dururdum.»

«Margaret hala Terry'le aramızda geçenleri bilmiyordu baba.»

«Peki ne oldu, Terry'le aranız mı açıldı?» «Terry beni terk etti. Zengin bir Amerikalı kızla evlenmek üzere.»

Buck gözlerini açarak kızının elini tuttu. İnanmak istemiyor gibiydi. «Zavallı kızım benim. Demek böyle. Peki o Wright denen adamla mutlu olabilecek misin? Sana iyi davranıyor mu?»

«Hem de çok.»

«Tabii, parası var. Seni rahat yaşatır. Kimbilir ne güzel atları vardır. Artık kendi evindeki gibi ihtiyar, işe yaramaz atlara binmiyeceksin.»

Buck gözlerini kapattı. Konuşmaktan yorulmuştu. Bir kaç dakika öylece dinlendi, sonra gene gözlerini açtı.

«Biliyor musun Jacinda, annen artık bana döndü. Artık buradan gitmiyecek.»

Jacinda başını salladı. Babasına evden kaçış nedeninin annesi olduğunu söylemek, her şeyi anlatmak istiyordu fakat biliyordu, Buçk kendisini anlamıyacaktı.

«Helen kusursuz bir kadın,» dedi Buck. «Her şeye yeniden başlıyacağız.»

«Mutlu olmak seninde hakkın baba. Uzun zamandır hayata küsmüş gibiydin.» Eğilerek babasını alnından öptü. Sel gibi akan gözyaşlarını gizlemiyordu. Birden oturduğu yerden kalkıp koşarak odadan çıktı.

Jacinda upuzun koridorda koşarken gözyaşları daha da artmıştı. Babası onu unutmuş gibiydi, bütün sevgisini annesine vermişti. İçi parçalanıyordu. Baba kız arasındaki

o sarsılmaz bağlar kopmuştu. Kendisini öyle yalnız hissediyordu ki... Bu durumda aşağı, Morgan'ın yanına inemezdi. Eski odasının önünde durdu, içeri girdi. Kendisini yatağın üzerine atıp hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı. Gözyaşlarını tutmak için hiç bir çaba göstermiyordu. Babasının başına gelenler, annesinin eve dönüşü sinirlerini bozmuştu. Jacinda dakikalarca ağlayıp durdu. Biraz sonra içindeki fırtına dinmişti. Artık akıtacak gözyaşı da kalmamıştı. Bitkin bir halde başını yastığa dayayıp öylece kaldı.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi Jacinda... Gözlerini açtığında hava kararmıştı. Kalkıp ışığı yaktı. Çantasından pudriyerini çıkartarak yüzünü pudraladı. Morgan' in ve annesinin karşısına böyle çıkamazdı. Öyle yorgundu ki hemen şuracıkta, yatağına girip uyuyabilirdi. Fakat artık bu yatakta yatmağa hakkı yoktu. Onun yeri şatoydu!

Morgan ona iyi davranıyor ve seviyordu. Zengindi üstelik. Kendisi yerine pekâlâ başka bir kızla evlenebilirdi. Ne tuhaf bir evliiik olmuştu bu!

Jacinda çocukluğunun geçtiği odaya göz gezdirdi. Duvar kâğıdı bir köşede rutubetten ıslanmış kalkmak üzereydi. Simsiyah boyalı sevimsiz dolaplarına baktı. Ayağının altındaki halı yırtıktı. Fakat her şeye rağmen burada yaşarken mutluydu. Morgan'la neden evlenmişti sanki, neden? Gene bu evde, bu odada kalıp babasına bakmak ve Terry'i beklemek için neler verirdi.

Babasının Terry'den söz edişi eski anılarını hatırlatmıştı Jacindaya. Terry'i eskisinden de çok seviyordu, hiç unutmamıştı. Gözlerine gene yaşlar doldu. «Terry,» diye fısıldadı. Elleriyle yüzünü kapattı. Öyle mutsuzdu ki. Terry'le evlenseydi küçücük bir evde oturacak ona yemekler pişirecek, bakacaktı. Fakat ya Terry? O da ayni şeyleri istiyor muydu? İsteseydi o kızla nişanlanmağa gider miydi. Terry tuhaf bir insandı, paraya tapıyordu. Başka da bir şeyin önemi yoktu onun için.

Jaoirrdo, «Onu unutmalıyım, unutmalıyım,» diye mırıldandı. Eskiyi unutup her şeye yeniden başlamalı, kocasın! sevmeğe çalışmalıydı. Morgan iyi bir insandı. Belki günün birinde onu sevebilirdi. Saçlarını düzelttikten sonra ışığı kapatıp aşağıya indi.

Jaeinda saatler sonra salona girdiğinde, Helen'in şöminenin önünde Morgan'la çay içip hararetli hararetli konuştuğunu gördü. Morgan karısını görür görmez ayağa fırladı ve karşılamak için kapıya yürüdü.

«Gel Jacinda, sen de çay iç bizimle.» Omuzlarına sarılarak oturdukları yere götürdü Jacinda'yı. «Teşekkür ederim Morgan.» «Babanı nasıl buldun Jaeinda,» dedi Helen. «Eskisinden çok iyi.»

Doktor Kennedy bize karşı çok iyi davranıyor. Baban devamlı yattığı için çok çok sinirli oldu. Doktor onunla hiç yılmadan uğraşıyor. Bazen benim bile içiremediğim ilaçları o içiriyor babana.»

Birden Jaçinda'nın aklına geldi. «Babama minyatürler için teşekkür edemedim anne. Hepsini bana gönderdiğini biliyorsun değil mi?»

«Önce bilmiyordum, sonra haberim oldu,» dedi Heien. Jaçinda'nın minyatürlerden söz etmesi hoşuna gitmemişti. Morgan'ın önünde olmazdı bu.»

Jacinda annesinin halinden babasının bu evliliğe karşı çıktığı için minyatürler gönderdiğini anlamıştı. Düşündükleri doğruydu. Helen konuyu uzatmamakla da bunu belli ediyordu. Tam düşündüğü gibi babası, «İstediğin paraysa eğer, al başına çal,» demek istemişti. Fakat neden Buck yukarda hiç bir şeyden söz etmemişti. Heien sonradan onu yatıştırmış olmalıydı.

Helen, «Size bir hediye almak istiyordum çocuklar» dedi «fakat babanızı bırakıp Londra'ya gidemedim, beni mazur görün.»

«Hediye falan istemiyoruz bir anne. Bu sabah Morgan' la konuştuk bu konuyu. Bizim gibi apar topar evlenenlerin kimseden hediye beklemeğe hakkı yok. Babam göndermiş ya bize yeter.»

Jacinda çok kabalık etmişti. Hele hafifçe kızardı. Jacinda da yaptığı kabalığın farkındaydı. Morgan'a baktı fakat kocası başını başka bir yana çevirmişti. Jacinda haklı olduğunu düşünüyordu. Ne kadar acele evlenirse evlensin annesinden ve babasından hediye beklemeğe hakkı vardı. Birisini Londra'ya gönderemezler miydi? Yaralanmıştı ve bunu annesine belli etmekte bir sakınca görmüyordu. Yaptıkları kabalığı yüzlerine vurmak hoşuna gidiyordu Jacinda'nın. Kimi kandırıyordu bu kadın? Kızından bir hediyeyi bile esirgemişti. Gene Morgan'a baktı. Kocasının kızmış gibi bir hali vardı. Hiçte hakkı yoktu buna.

Bu sırada Morgan ayağa kalktı.

«Jacinda, çayını bitirdiysen kalkalım, geç oldu.»

Jacinda sert bir haraketle bardağını masanın üzerine bıraktı. «Kalkalım Morgan.»

«Ben gidip arabayı ısıtayım,» dedi Morgan, «sen acele etme, bir kaç dakika sonra gelirsin.»Helen'e elini uzattı. «Hoşça kalın Lady Coombe. Her şey için teşekkürler. Kocanız iyileşir iyileşmez sizi şatoya bekliyorum, unutmayın »

«Teşekkür ederim,» dedi Helen.

«Morgan bekle ben de seninle beraber geliyorum.»

«Arabayı ısıtmama izin ver Jacinda, lütfen,» Ve beklemeden salondan çıkıp gitti. Anne kızı yalnız bırakmak istediği belliydi.

Morgan salondan çıkar çıkmaz Helen Jacinda'ya yaklaştı. «Ona seninle bir kaç dakika yalnız kalmak istediğimi söylemiştim.»

Jacinda irkildi.

Helen sesini yumuşatarak, «Jacinda,» dedi, «biliyorum

bana kızgınsın. Buraya dönmemi istemedin. Fakat bir kan koca arasında çocukların anlamadığı şeyler vardır. Buck'-la ayrı yaşamamın nedenleri vardı ve şimdi ikimiz de bütün geçenleri unuttuk. Sen de unutamaz mısın yavrum?» Kollarını Jacinda'ya uzatarak sarıldı.

Jacinda kendisine uzanan kollardan sıyrılarak şöminenin önüne kaçtı. Ellerini mermere dayayarak alevleri seyretmeğe başladı. Bütün sinirleri ayağa kalkmıştı.

«Özür dilerim anne. Senden yıllardır öyle nefret ettim ki şimdi her şeyi böyle birden bire unutmama imkan yok. İlk gittiğin geceyi unutamıyorum. Ölmek istemiştim. Sonraki günlerde geri dönmen için Tanrıya dua etmediğim dakika yoktu. Bu evde sen ve Fleur olmadan yapayalnızdım. Günler birbirini izledikçe acı gerçeği anlamıştım. Artık geri dönmiyecektin. Seni unutmağa çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu benim için. Fakat babam... seni hiç bir zaman

unutmadı, bunu hissedebiliyordum. Oysa sen onu terk edip gitmiştin, seni sevmeğe hakkı yoktu, Babamın halini gördükçe senden nefret etmeğe başladım. Bir fnsan kendisini bu kadar çok seven birini nasıl bırakıp giderdi? Görüyorsun ne kadar açık konuşuyorum seninle anne.»

«Anlıyorum yavrum, anlıyorum. Fakat seni ben terk edip gitmedim Jaeinda. Hatırlıyor musun, sana benimle gelmen için yalvarmıştım. Burada kalmayı sen istedin.»

«Babamı bırakamazdım.»

«Biliyor musun Jacinda seninle ben birbirimize çok benziyoruz. Bak sen de ayni şeyi yaptın. Babanın seni ne kadar çok sevdiğini bildiğin halde bizi terk edip gittin. Tıpkı benim gibi! Babanı bıraktığım günler ondan nefret ediyordum. Buck'un bazı davranışları mutluluğumuzu yıkmıştı. Çareyi ondan kaçıp kurtulmakta buldum fakat o günden beri de pişmanım.»

Jacinda annesini büyük, bir ilgiyle dinliyordu. «Demek, bizden uzaktayken mutsuzdun anne?»

«Evet yavrum. Gittiğim günden beri babanı ve seni bir gün aklımdan çıkaramadım.»

«Fakat Fleur yanındaydı.»

«Herkesin yeri başkadır yavrum. Seni ne kadar özlü-yordum bilemezsin. Geceleri yatağıma yattığımda, ne yaptığını, nasıl yaşadığını düşünmekten uykularım kaçıyordu.»

«Nasıl yetiştiğimi görüyorsun işte.»

«Sizlere kavuştuğum için ne kadar mutluyum. Anlatamam Jacinda. Buck artık tehlikeyi atlattı sayılır. Yakında ayağa kalkacak. Sizlerden uzak geçirdiğim yıllara yanıyorum...»

Jacinda hiç sesini çıkartrrfadan dinliyordu.

«Evden kaçtığını Oakley haber verdiği zaman oturup ağladım, Senin için öyle güzel hayallerim vardı ki.»

«Beni istemiyordunuz,» diye kesti Jacinda. «Babam bile sen geldikten sonra yüzüme bakmaz oldu.»

«Doğru değil bu Jacinda. Bunu sana açıklamak biraz güç. Hiç aşık oldun mu? Aşık olup dünyada sevdiğin erkekten başka birini görmediğin günler oldu mu hiç?»

Jacinda biraz durakladıktan sonra, «Evet,» diye fısıldadı.

«O halde beni daha iyi anlaman gerekir yavrum. Eğer aşık olduğun adamla evlenip çocukların olsaydı bile, gene kocan başta gelecekti. Tabii, çocuklarını da sevecekti fakat kocanın yeri bir başka olacaktı. Beni anlamağa çal'ş lütfen.»

Jacinda yüzünü annesine çevirdi. Helen'in gözlerinde yaşlar vardı. «Seni anlamağa çalışacağım anne.»

«Teşekkür ederim yavrum. Bundan sonra olaylarr benim yanımdan görmeğe çalış. Bana arkadaşınmışım gibi davran. Senin düşmanın olmadığımı bil yavrum.» Elini uzatıp sıcak sıcak gülümsedi. «Kocanı daha fazla bekletme.

'Onu çok beğendim. Mutlu olacağınıza inanıyorum.»

Söyliyecek bir şey yoktu. Jacinda annesiyle el sıkışarak kapıya doğru yürüdü. Helen arkasından seslendi:

«Bir gün şatoya sizi ziyarete gelebilir miyim Jacinda?»

«Tabii, gelebilirsin anne,» derken Jacinda sesindeki sıcaklığa kendisi de şaştı.

*

Jacinda ve Morgan şatoya döndükleri zaman arkadaşlarından ve dostlarından gelen bir sürü tebrik, telgraf ve çiçekle karşılaştılar. Bazıları da hediye göndermişti.

Jacinda hemen yukarı, odasına çıkarak üzerindeki twid tayyörünü çıkarttı ve ince yünlüden bir elbise giydi. Parmağına da Morgan'ın verdiği yakut yüzüğü taktı. Aynaya baktığında kendisini beğenmişti.

Morgan ortalıkta yoktu. Jacinda kütüphaneye indi. İlk kez bu odaya alıcı gözüyle bakıyordu. Eşyaların yerleştiriliş biçiminde bir soğukluk vardı. Jacinda önce bir kaç geee lambasının yerini değiştirdi, yastıkları düzeltti. Koltuklan birbirine daha çok yaklaştırdı. Odaya daha sıcak bir hava gelmişti. Bu sırada Morgan içeri girdi.

«Ooo, değişiklik mi var? Güzel bir kadın eli değmeden hiç bir şey güzel olmuyor. Aslında diğer odalarda da gerekli bu.»

Jacinda elindeki minderi kanepenin üzerine yerleştirdi. «Sanırım Helen şatoya gelince benden daha iyisini yapar.»

Morgan ellerini karısının omuzlarına koydu. «Dinle Jacinda, bana karşı çok katı davranıyorsun. Anneni çok sevdim, bunun için bana kızamazsın. Seni bırakıp gittiği için ondan nefret ediyorsun ama biraz anlayışlı ol, onu sevme-*ğe çalış.»

Jacinda kıpkırmızı olmuştu. Tam cevap verecekken; Morgan engel oldu.

«Hayır, hayır bir şey söyleme. Gene ailen için kavga edecek değiliz. Onlar için istediğini

düşünebilirsin. Benim, fikrim seninle ayni olmıyabilir, ne yapalım. Mutluluğumuzu hiç bir şeyin gölgelemesini istemiyorum yavrum, anlıyor musun?»

Jacinda susuyordu. Kocasını anlamiyordu nedense. Bu kadar üstüne gelmesine ne gerek vardı. Arkasını dönüp gene yatakların yerini değiştirmeğe başladı. Gerilmişti.

Morgan gene konuştuğunda ses tonu değişikti. «Pazartesi günü Londra'ya dönüyorum. İşler çok birikti. Sem de benimle gelir misin?»

«Sanıyorum. Bir kaç alışverişim var.»

«Bakıyorum çok pahalı bir kadın oldun,» diye şakalaştı Morgan.

«Yeni bir elbise almak kadar zevkli bir şey yok.»

«Gece Londra'da mı kalırız?»

«Ben şatoya dönerim. Sen salı günü mağazaya gideceğine göre Londra'da kalsan iyi edersin?»

«Balayımda olduğuma göre salı günü işe gitmiyebili-

rim.»

«Güzel. Ben de pazartesi günü alışverişimi erken biti-rebilirsem anneni ziyarete giderim belki.»

Morgan karısının iyi niyetli davranmağa başladığının! farkındaydı. «Ne iyi olur, yaşlı annem çok sevinir buna.»

Biraz dereden tepeden konuştuktan sonra akşam yemeğini belirten gong vurdu. Karı koca üzerlerini değiştirmek için yukarı çıktılar. Jacinda odasına girerken Morgan da arkasından geldi.

«Bu odaya alışabildin mi Jacinda, istersen değiştirebilirsin.»

«Çok seviyorum Morgan. Yatağın örtüsünü değiştirmemişsin. Ne iyi.»

«Öyle ince işlenmiş ki, köylü kadınların yırtık bazı yer-Jeri tamir etmesi tam bir ay sürdü.»

«Bu odayı eskiden de severdim. Her tarafı halıyla kap-Janınca daha da güzel olmuş.»

Jacinda odanın tam ortasında duruyordu. Birden Mor-gan'ın kendisine dikkatle baktığını fark etti. Yatak odasında yalnızdılar. Pembe gece lambaları odanın içine tatlı bir renk veriyordu. Tuvaletin üzerindeki vazoda iç açıcı çiçekler vardı.

Tam bir aşk yuvasıydı burası. Jacinda birden heyecanlandı. Kalbi deli gibi atıyordu. Elini göğsüne bastırarak heyecanını gidermeğe çalıştı.

Morgan boğuk bir sesle, «Jacinda,» diye fısıldadı ve »öne doğru bir adım attı.

Jacinda'yı kollarına almak üzereyken kapı vuruldu. Bir an ikisi de cevap veremediler. Bir rüyadan uyanır gibiydiler. Jacinda güçlükle kendisini toparladı:

«Evet,»

«Sizi telefondan istiyorlar Madam. Londra arıyor.»

Jacinda isteksiz, yatağın baş ucundaki telefona yürüdü. Biraz önce neden o kaddr heyecanlanmıştı anlamıyor-du. Ahizeyi eline aldı:

«Alo?»

«Selam Jacinda, sen misin? Ben Fleur.»

Jacinda şaşırmıştı. «Selam,» diye mırıldandı.

«Geçen gece seni Puccadilly caddesinde gördüm. Önce tanıyamamıştım fakat sonra gazetelerde resmini görün--ce sen olduğunu anladım. Tebrikler Jacinda.»

«Teşekkür ederim.»

«Mutlu bir evlilik yapıyorsun. Bana şatodan söz etsene. Kocan bir sürü yenilik yapmış, doğru mu?»

«Evet, Morgan şatoyu daha da güzelleştirmiş. Eski «günlerden daha rahat şimdi.»

«Ne güzel! Bir gün gelip görmek isterdim.»

Jacinda bir an cevap veremedi. Sonra, «Tabii, istediğin zaman gelip görebilirsin,» dedi.

Londra'da tek basımdı kaldım Jacinda. Bir sürü işim var. Biraz önce bizimkilere telefon ettim. Beni babam iyileşene kadar yanlarında istemiyorlar. Gelecek hafta sana gelip bir kaç gün kalabilir miyim? Daha yeni evlisin, biraz acele olacak ama.»

«Yoo, hayır, ben öyle düşünmüyorum. Bir dakika Mor-gan'a sorayım.»

Jacinda dönüp «Morgan'a baktı fakat kocası odada yoktu. Bitişik odaya doğru bağırdı: .

«Morgan biraz gelir misin?»

«Ne oldu Jacinda?»

«Telefondaki Fleur. Bir kaç günlüğüne bize gelip kalmak istiyor. Annem babam iyileşmeden malikaneye gelmesini istememiş. O da bize gelip" kalmak istiyor.»

«Tabii, ne zaman isterse gelebilir.»

«Sence bir sakıncası yok ya?» diye sorarken Jacinda daha çok kendi duygularından emin olmak istiyordu. Şu sırada Fleur'un şatoya gelmesi kadar saçma bir şey olamazdı.

«Tabii,» dedi Morgan. Jacinda'nın neden kendisinden izin aldığını anlıyamıyordu. «Sen istediğine göre bence bir sakıncası yok.»

Jacinda telefonun başına döndü. «Fleur, orada mısın? Morgan memnun olacağını söylüyor, bekliyoruz.»

«O halde salı günü benim için çok uygun.»

Jacinda acı acı gülümsedi. Hep ayni Fleur'du. Hiç değişmemişti. Hep kendi arzularına göre hareket ederdi. Başkalarının işi varmış yokmuş onun için bir değeri yoktu.

«Geleceğim saati daha sonra bildiririm,» diyordu Fle-

¦ur. «Worchester'e bir araba1 gönderirsiniz değil mi?»

«Tabii... İyi geceler Fleur, bekliyoruz.»

Telefon kapandı.

Jacinda giyinirken karmakarışık duygular altındaydı. Fleur'un şatoya gelmesini istemiyor gibiydi. Fakat ona hayır diyemezdi. Annesiyle babası yeniden birleştiğine göre, o da kızkardeşiyle yaklaşmalıydı.

Artık Morgan'ın karısı olarak Fleur'un şıklığından ve çekiciliğinden korkmasına neden yoktu. İstese kızkardeşin-den de şık olurdu.

Banyo hazırdı, Jacinda hemen yıkanmağa başladı. Bir yandan da soyunuyordu. Fleur telefon etmeseydi Morgan ona sarılmak üzereydi. Kocasının bakışlarını üzerinde hissedince nasıl da heyecanlanıp kalbi çarpmıştı! Belki de öpüşeceklerdi. Jacinda o anda neler hissedeceğini merak ediyordu. Morgan'ın ısrarlı bakışları onu fazlasıyla duygu-landırmıştı, kendisine şaşıyordu.

Fakat ya Terry? Onu unutmalıydı! Başka birini seven bir erkeğe aşık olmanın ne anlamı vardı ki. Morgan onu seviyordu. Geçen akşam bunu açıklarken Jacinda kocasının kendisini gerçekten

sevdiğin© inanmıştı. Terry'i bir yana itip Morgan'ı sevmesini öğrenmeliydi.

Jacinda banyodan çıkıp kurulandıktan sonra saçlarını güzelce taradı ve giyindi. Vazonun içindeki orkidelerden bir tanesini alıp elbisesinin göğsüne iliştirdi. Aynada yakışıp yakışmadığına baktı.

Sevilmek, güzel olmak ne hoş bir şeydi! Uzun zamandan beri bir erkeğin kendisine Morgan gibi arzu dolu bakışlarla baktığını görmemişti. Son bir defa daha aynaya baktıktan sonra aşağıya, kütüphaneye indi. Morgan şöminenin önünde ayakta duruyordu. Karısının girdiğini görünce ona doğru geldi.

«Ne kadar güzelsin Jacinda! Bu renk gözlerine çok

yakışmış.» Bara doğru giderek içki hazırlamağa başladı. «Biraz önce Worchester'e birini yolladım, akşam gazetelerini aldırmak için. Olan bitenden haberimiz olsun değil mi?» «Daha sabah gazetelerine bile bakmağa vakit bulamadım.»

«Gazetede resmin var görmedin mi?»

«Yoo, nasıl çıkmışım.»

«Berbat! Yüzünü öyle asmışsın ki gören evlenme değil de, cenaze töreninde sanır seni.»

Gülüştüler. Morgan Daily Express'i okuması için ona uzattı. Jacinda resminin olduğu sayfayı açarak baktı.

«Sen de berbat çıkmışsın Morgan. Neden böyle kötü resimleri basarlar anlamıyorum.»

«Dur, daha bitmedi, daha kötüleri var.» Jacinda'ya diğer gazeteleri uzattı. «Al bak hepsi de evlendiğimiz gün çekilen resimler.»

Jacinda resimlere bir göz gezdirdi. «İçlerinde bir tane bile iyisi yok, ne şanssızlık.»

«Hepsini kesip albüme koyacağım.»

«Bu resimleri albüme koymana izin vermem Morgan »

«Benim için çok değerli onlar. En mutlu günümde çekilen resimleri yırtıp atamam.»

«Ne kadar düşünceli ve hassassın.»

Bu sırada kapı vuruldu ve uşak içeri girdi. Akşam gazeteleri gelmişti.

«Üç akşam gazetesi bulabilmişler efendim, başka yokmuş.»

«Teşekkür ederim Oakley, zarar yok.»

Jacinda uzanıp kocasının elindeki gazetelerden bir tanesini aldı ve bir koltuğa gömülerek sayfalarını çevirdi. Fakat gözlerine inanamıyordu. Okuduğu satırlar doğru olamazdı. Sayfanın tam ortasında şöyle yazıyordu:

— 116 —

Plain Beach'de Facia Bir İngiliz gencinin cesareti.

Palm Beach'e gezmeğe gelen Terry O'Brien, içinde sadece kadınların bulunduğu bir uçağı yere düşmekten kurtararak mecburi iniş yaptı. Uçak yere değer değmez ateş aldı. Mr. O'Brien uçaktaki kadınlardan üçünü sağ salim alevlerin arasından kurtardı fakat kendisi fena halde yandı. Derhal hastaneye kaldırılan genain durumu ağırdır. Uçaktaki kurtarılamıyan diğer iki kadın öldüler. İki kişi de ağır yaralı ölümle kalım arasında savaşmaktadır.

Özel uçak Palm Beach'li zenginlerden Mr. Henry Sher-torook'a aitti.

Jacinda bir çığlık attı. «Terry! Doğru olamaz bu, olamaz!» Morgan'a döndü.» «Yalvarırım bir şeyler yap Morgan. Tery ölmemeli, ölmemeli!»

Morgan ne olduğunu anlamamıştı. Karısına doğru koştu. Jacinda bu sırada bir çığlık atarak kendisini kaybetti ve yere, Morgan'ın ayakları dibine düştü.

ALTINCI BÖLÜM

Doktor Kennedy Jacinda'yı. «Bir şey yok yavrum, kendine gel,» diye yatıştırırken genç kız gözlerini açtı. Yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

«Terry ölecek, Terry ölecek,» diye hıçkırmağa başladı

gene.

Doktor yatağın uouna oturarak Jacindq'nin ellerini

avuçlarını aldı:

«Beni dinle Jacinda. Mantıklı davranmalısın yoksa kendini hasta edeceksin. Kocan biraz önce telefonla Amerika' yi aradı. Olayın ne derece gerçek olduğunu öğrenip buraya gelecek. Sana bir yatıştırıcı vermek istiyorum.»

Jacinda başını öteki tarafa çevirerek yüzünü yastığa gömdü. Hiç bir şey hatırlamıyordu. O yazıyı okuduktan sonra birisi onu kucağında taşıyarak yatağına getirmişti. Sonra da doktoru çağırmış olacaklardı.

Doktor Kennedy, «Şok geçirdin,» dedi. «Gazetelerin yazdıklarına nasıl inanabildin şaşıyorum sana. Her olayı böyle büyütürler zaten. Terry sapasağlam çıkacak göreceksin. Birazdan öğreneceğiz. Şimdi cici bir kız ol ve soyunup yatağın içine gir. Hizmetçilerden birini sana yardım

etmesi için yollıyacağım.»

«Terry ölmemeli,» diye fısıldadı Jacinda. -«Dayanamam

buna.»

Doktor Kennedy sert bir sesle, «Lütfen şimdi bunu bırakıp söylediklerimi yaparmısın?» diye çıkıştı.

— 118 —

«Peki doktor.»

Doktor Kennedy odadan çıkarak hizmetçilerden birini buldu ve Jacinda'yı soyarak yatağa yatırmasını söyledi. «Sonra bana gelip haber verin, olmaz m»?» «Peki efendim,» dedi hizmetçi.

Doktor Kennedy kütüphaneye, Morgan'ır» yanına gittiğinde genç adamın bir ileri bir geri gezindiğini gördü. Morgan onu görür görmez yanına yaklaştı:

«Karım nasıl oldu doktor?»

«Şok geçiriyor fakat iyileşecek. Ona uyku ilacı vereceğim, sinirlerine iyi gelir. Jacinda bu kadar çabuk kendisini bırakan bir insan değildir, şaşıyorum.»

Morgan merakla doktora baktı. «Gerçeği bilmek isterdim doktor. Bu Terry denen genç adam Jacinda'nın nesi oluyor?»

Doktor biraz düşündükten sonra, «Akraba oluyorlar,» dedi. «Aralarındaki ilişkinin derecesini bilmiyorum. Çocukça bir heves olabilir. Arada bir gezmeğe gittiklerini biliyorum. Terry'nin annesi bu gizli buluşmaları duyunca oğlunu Amerika'ya gönderdi. Margaret Jacinda'nın halası olur. Çok katı bir kadındır.»

«Ne biçim bir insan bu Terry?»

«Oldukça çekici ve yakışıklı. İriandanın bütün özellik-ferini taşıyor kanında. Biraz maymun işttıhlı fakat çok sevimli bir çocuktur. Hayatını düzene sokamadı pek. Bu da annesinin kabahati. Çocuğun üzerine çok düşüyor.»

«Ya Jacinda'ya karşı tutumu ne oldu halasının?»

«Aralarındaki eski bir zaman Jacindayla evlenmesine izin vermezdi, bunu hepimiz biliyorduk. Evlenseler bile o kadın yüzünden mutlu olamazdılar. Yalnız bir noktayı iyice belirtmek isterim Morgan, Jacinda'nın pek erkek arkadaşf olmadı. Gördüğü erkekler hep babasının arkadaşlarıydı. Terry karşısına çıkınca aşık olmuş olabilir... bu normaldir.»

—119 —

Doktor Kennedy Morgan'ın yüzüne baktı. Genç adamın ne düşündüğü dışardan pek belli olmuyordu.

«Biliyor musun Morgan. Jacinda'nın seninle evlendiğine çok memnunum. Ona karşı biraz anlayışlı olursan iyi olur. Biliyorsun evlilikte bu şarttır.»

Morgan cevap vermeden önce odada bir kaç adım gezindi.

Jacinda'nın hayatında başka bir erkek olduğunu bilmiyordum Doktor. Bilseydim benimle evlenmesini istemezdim.»

«Terry'le aralarındaki ilişkinin ciddi olduğunu sanmıyorum.»

Morgan canı sıkılmış bir halde susuyordu.

«Giddi değil mi dediniz doktor? Kaza haberini okuduğu zaman halini görecektiniz. Durmadan Terry diye sayıklayıp

duruyor.»

«Bak Wright, beni dinle...» diye çıkıştı doktor fakat sözünü bitiremedi, kapı vuruluyordu.

Gelen hizmetçiydi. Jacindayı soyarak yatağa yatırdığını haber veriyordu.

Doktor Kennedy ayağa kalktı. «Jacinda'nın ilacını vereyim, şimdi geliyorum Morgan, beni bekle.»

Jacinda sırt üstü uzanmış, hareketsiz yatıyordu. Yüzü bembeyazdı. Ellerinin titremesi hâlâ geçmemişti. Doktor yatağın kenarına oturup nabzına baktı. Gereğinden hızlı

atıyordu.

«Jacinda bana bak yavrum, haydi biraz gülümse. Göreceksin her şey gazetede okuduğun kadar kötü çıkmıya-cak, inan bana. Bu konuda seninle iddiaya bile girerim'.»

Jacinda boğuk bir sesle sordu:

«Daha bir haber yok değil mi?»

«Bir iki saate kadar Palm Beach'le telefon bağlantısı kurulacak. Şimdi şu ilacı iç bakayım, Artık üzülmeyi do bırak.»

«Böyle söylemesi kolay doktor.» «Biliyorum yavrum, fakat kocan çok üzülüyor. Beni de fazlasıyla endişelendirdin.»

Jacinda birden kocasını hatırladı. «Morgan ne diyor benim bu halime?»

«Bu olayın seni bu kadar sarsmasına çok şaşırdı.»

«Ondan benim için özür dileyin doktor. Ona Terry'ie aramızda geçenlerden hiç söz etmemiştim. Bana o kadar iyi davranıyordu ki onu üzmek istememiştim.»

«Olan oldu artık, üzülme.»

Doktor Jacinda'nın ilacını verdikten sonra aşağıya, Morgan'ın yanına indi. Artık gitmesi gerekiyordu, başka hastalan vardı.

«Doktor, benimle yemeğe kalın lütfen, bir dert ortağı* na öyle ihtiyacım var ki.»

Doktor Kennedy bir an düşündü. Hastalan ağır durumda değildi, bir saat sonra da gidebilirdi. Morgan'ı bu durumda yalnız bırakmağa gönlü razı olmuyordu.

«Peki Morgan, kalıyorum. Yalnız yemekten sonra hemen gitmem gerek.»

«Nasıl isterseniz doktor.» Yemek hazırdı. Birlikte salona geçtiler. «Şatoda bu kadar çok yenilik yaptığınızı bilmiyordum,» dedi doktor. «Jacinda da beğenmiştir her halde, çok güzef olmuş.»

«O da beğendi tabii, fakat bu değişikliği babasının yapmadığına kızıp duruyor.»

«Buck'a kızma Morgan. Yakında ne iyi bir kayınpeder olduğunu göreceksin. Seni sevecektir.»

Morgan gülümsedi.

«Bu gün Buck bana ne dedi biliyor musun Morgan?» 'Jacinda o adamla evlendiğine göre iyi bir insan olmalı, iyileşir iyileşmez şatoya, onları ziyarete gideceğim.'»

\

«Sanırım Lady Coombe onu yumuşatıyor.» «Helen çok iyi bir kadındır Morgan. Her zaman kocasına yardımcı olmağa çalışır.»

«Neden daha önce evine dönmemiş?» «İkisi de bunu gurur meselesi yaptılar. İlk hareketi hep birbirlerinden beklemişler. Bu kaza Buck'u tam üç ay yatakta mıhladı fakat bir bakıma hayırlı oldu denebilir. Karı kocanın daha barışacakları yoktu.»

«Ne tuhaf değil mi doktor. Birbirlerini seviyorlardı fakat tam on yıl ayrı yaşıyarak günlerini ziyan ettiler.»

«Öyle Morgan. Bir kaza yüzünden birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini anladılar.»

«Bir daha da hiç ayrılmazlar artık.» «Bir söz vardır, hatırlar mısın? Der ki: Kadınlar acınacak bir erkeğe daha çok yaklaşır ve severler. Böylece er-koğin karşısında kendilerini daha güçlü hissederler. Zaten kadınların çoğu bir erkeğe bebek gibi bakmaktan hoşlanır.»

«Zavallı Jacinda,» dedi Morgan, «annesini kıskanıyor.» «Bu çok normal bir şey. Yıllardır Buck'a Jacinda baktı. Şimdi annesi de olsa başka bir kadının gelip onu elinden almasına kızıyor. Haksız da değil. Jacinda çok iyi bir kızdır Morgan.»

«Biliyorum doktor, ben de öyle düşünüyorum.» Yemekten sonra Morgan ve doktor Kenndy salona geçtiler. Bu sırada uçak Palm Beach'le telefon bağlantısının kurulduğunu haber verdi. Morgan fırlayıp telefonun başına gitti. Terry'nin yattığı hastanenin bir görevlisi Morgan'ın sorularına cevap vermeğe başladı.

«Terry O'Brien kendisine geldi efendim. Doktorun söylediğine göre tehlikeyi atlattı. Bir bacağı fena halde yanık. Gerekirse estetik ameliyat yapılacak. Gazetelerin yazUığı gibi bacağının kesilmesi söz konusu değil.»

«Teşekkür ederim,» dedi Morgan. «Hastanın durumu

ağırlaşırsa lütfen bana haber verin.» Telefon numarasını verdi. «Yarın akşam bu saatlerde tekrar arıyacağım.»

«Peki efendim.»

Morgan telefonu kapattı. Terry iyi sayılırdı Jacinda'ya hemen haber vermeliydi. Bunu doktorun yapması daha uygun düşecekti. Kendisine hastaneden söylenenleri doktora anlattı.

«Sanırım Jacinda daha uyumamıştır Morgan, gidip haber versen iyi olur. Ben de kaçayım, hastalarım beni bekliyor.»

«Peki doktor, ben söylerim, iyi geceler.» Morgan sessizce yukarı çıkarak Jacinda'nın kapısı önünde durdu. İçeri girip girmeme konusunda kararsızdı. Fakat haberi vermesi gerekiyordu. Kapıyı yavaşça açarak içeri girdi. Şöminenin alevleri Jacinda'nın yüzünü aydınlatmıştı. Morgan onun uyuduğunu sanarak yavaş yavaş yaklaştı. Karanlık odada karısının yüzünü iyice seçemiyordu. Jacinda'nın gözleri yarı aralıktı, Morgan'ın geldiğini görmüştü. İlâç etkisini göstermek üzereydi.

«Haber aldın mı Morgan?»

Morgan ona telefon konuşmasını bir bir anlattı.

«Merak etme iyiymiş Terry..»

«Bacağı kesilmediği iyi oldu. Terry ata binemezse hayatî kararır,» dedi Jacinda

«Artık üzülme olur mu?»

«Teşekkür ederim Morgan. Çok iyisin.»

«Şimdi uyumağa bak Jacinda, seninle sabah konuşuruz.»

«Peki Morgan, iyi geceler.»

«İyi geceler Jacinda.»

Morgan odadan çıkarken karısının aklında şu anda Terry'den başka bir şey olmadığını biliyordu. Kapıyı kapatmadan Jacinda'nın yüzüne bir kez daha baktı. Jacinda'nın onun varlığından bile haberi yoktu. Genç adam üzüntü için-

efe kapıyı kapatarak aşağıya indi.

Çok geçmeden Jacinda, Morgan'ın verdiği iyi haber ve ilacın etkisiyle derin bir uykuya daldı. Saatler sonra uyandığında sabah olmuştu. Her tarafı kırılıyordu, bitikti. Önce akşam olanları hatırlıyamadı, sonra yavaş yavaş kendisine gelmeğe başladı.

Terry kurtulmuştu, yaşıyordu!

Ya Mary Sherbrook? Gazete ondan hiç söz etmiyordu. Saatine baktı. ıMorgan bu gece Palm Beach'i tekrar arıyacağım söylemişti. Akşama kadar çok vakit vardı. Nasıl bek-liyecekti bu kadar uzun?

.Yataktan kalkıp arkasına sabahlığını aldı. Perdeleri açtı, yağmur yağıyordu. Gündüz olmasına rağmen hava gece gibi karanlıktı. Dün yağan kar erimeğe başlamış, her tarafı çamurlu sular kaplamıştı.

Saçlarını alnından geriye çekti. Mutlaka birisiyle konuşup dertleşmesi gerekti. Morgan'ın kapısına baktı. Gidip onunla konuşsa iyi olacaktı. Morgan iyi ve anlayışlı bir insandı, onunla hiç çekinmeden dertleşebilirdi.

Jacinda kocasının oda kapısını hafifçe tıklattı. İçerden hiç ses gelmedi. Bir daha vurdu. Tokmağı çevirip başını {çeri uzattı. Morgan'ın odası darmadağındı. Nereye gitmiş olabilirdi? Jacinda'nın içini gene yalnızlık duygusu kapladı. Morgan onu burada yapayalnız bırakıp nereye gitmiş olabilirdi?

«Şato ne güzel olmuş, büyülenmiş gibiyim!» Fleur salonda Jacinda'nın yanına oturmuş, şatoyla ilgili fikirlerini açıklıyordu. Biraz önce Morgan'la beraber şatoyu gezmişlerdi. Jacinda onlarla beraber gitmemişti. Salondaki rahat koltuklardan birine oturmuş, şöminedeki alevleri seyrederek beklemişti onları.

ne.

 «Şatoyu beğendiğine memnun oldum,» dedi kardeşi-

«Tarihi kısımlara dokunulmadan daha bir sürü değişiklik yapılabilir burada,» dedi Fleur.

Jacinda akşam üzeri Morgan gelmeden önce Fleur'la yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Fleur, «Bu kadar hassas olma,» demişti. Terry'nin yaralandığına ben de üzüldüm ama senin gibi kendimi bırakmıyorum. Ah, Terry... küçükken saçımı nasıl çekerdi. Margaret hâlâ ne korkunç bir kadındı hatırlıyor muşun? Gene öyle mi acaba?»

«Daha beter.»

«Jacinda, bana Terry'den söz etsene, Neden evlenmediniz onunla.»

«Bu konuyu kapatalım Fleur, konuşmak istemiyorum.» Terry'nin adını bile duymak Jacinda'yı sarsıyordu. «Jacinda, biraz anlayışlı ol,» diye çıkıştı Fleur. «Bunca yıl evden uzak kaldıktan sonra biraz havadis toplamak isterim herhalde. Biraz dedikodu yapmanın ne zararı var? Bu gün eski arkadaşlardan biriyle karşılaştım, beni tanımadı bile.»

«Fleur, bu günlerde pek iyi değilim. Şu anda da başım ağrıyor.»

«Sen bana sırlarını söylemek istemiyorsun anlaşılan. Ne yapalım zarar yok. Biliyor musun çok şanslı bir kızsın Jacinda. Morgan'ı çok sevdim. Cok kibar ve güzel giyiniyor. Üstelik zengin. İnsan evleneceği adamdan başka ne istiye-bilir?»

«Onu doğru dürüst tanımıyorum bile. Cok tuhaf ama Morgan'la neden evlendim biliyor musun?»

«Biliyorum, söylemene gerek yok, annemin yüzünden. Haksız da değilsin. Bunca yıl babama sen baktın. Annemin böyle birden bire ortaya çıkışı seni sarsmış olabilir.»

«Yalnız o değil. Terry de beni istemiyordu. O Amerikalı kızla evlenecekti.»

«Sahi mi?»

«Fakat kız uçakta yanarak öldü,» dedi Jacinda. «Ben •de sonradan öğrendim öldüğünü.»

«Ne kötü! Tabii, Terry için demek istedim. Terry onu 'kurtarmağa çalışmıştır herhalde. Desene Amerika'da Ter-»ry'e kahraman gözüyle bakacaklar bundan sonra.»

«Bu onun umurunda bile değildir şu anda çünkü has-tqnede yatıyor.»

«Terry buraya dönünce ne yapacaksın Jacinda»

«Ne mi yapacağım?»

«Onu çok seviyorsun değil mi?»

«Ona tapıyordum bir zamanlar! Margaret onu Amerika'ya gönderince deliye dönmüştüm. Fakat Terry'nin beni sevdiğine inanmıştım ve onu beklıyecektim. Gelince -de evlenecektik. Fakat yanılmışım. Böyle bir mutluluk benim hakkım değilmiş.»

«Terry'le evlenseydin mutlu olur muydun acaba Jacin--da? Parası yoktu ki.»

«Para her şey dernek değildir. İnsan içinden mutlu değilse paranın ne önemi var?»

«Öyle deme. Para insanı rahatlatır ve gerçeklere başka bir gözle bakmana sebep olur.»

Jacinda başını ©İllerinin arasına aldı. «Ben deliyim her-tıalde.»

«Bana kalırsa Morgan'la evlenmekle akıllılık ettin. Ben ¦aşık olduğum insanla küçücük bir kulübede oturup peynir -ekmek yiyecek bir insan değilim. Aklımı sokakta bulma-

¦dım.»

«Gerçekten aşık olunca böyle düşünmezsin Fleur. Pa-Tası varmış yokmuş seni ilgilendirmez. Sadece onunla beraber olmayı istersin o kadar.»

«Ben senin gibi düşünmüyorum. Rahat bir yaşantım

olsun kocamı sevmeğe çalışırım.» Jacinda'ya baktı, ağladığını gördü. «Jacinda ne olur artık Terry için üzülme.»

«Elimde değil Fleur. Onu hasta yatağında acı içinde kıvranırken düşünüyorum.»

«Ben Morgan'ın yerinde olsam alınırdım.»

Jacinda paniğe kapılarak kızkardeşine baktı. «Alındı mı dersin?»

«Bilmiyorum fakat hiçte iyi bir eş değilsin Jacinda.» «Duygularımı gizliyemedim. Bundan sonra dikkat ederim.»

Fleur güldü. Kızkardeşini iyi tanıyordu. Ne kadar rot yaparsa yapsın duygularını kimseden gizliyemezdi. Halinden hemen anlaşılırdı.

Morgan o gün eve döndüğünde karısına bir kutu çikolata getirmişti. Genç adam salona girdiğinde iki kardeşi konuşurken buldu. Jacinda'nın yataktan çıkarak, salona geldiğine

sevinmişti.

Jacinda'ya yaklaşarak kutuyu uzattı. «Çikolata sevip sevmediğini bilmiyorum hoşuna gider diye aldım. Şişmanlatır diye düşünmezsin herhalde.» Fleur'a döndü. «Sizin böyle bir derdiniz yok herhalde?»

«Yoo, yalnız yediklerine dikkat ederim. Jacinda benim gibi değildir... istediğini yer. Çocukken onunla sıska diye alay ederdim.»

«Bu gün ikiniz başbaşa ne eğlenmişsinizdir kimbilir.»

«Eğlendik,» dedi Fleur. «Bu soğuk havada odalar öyle rahat ve sıcaktı ki canımız dışarı çıkmak bile istemedi. Bizim zamanımızda geceleri uyuyabilmek için yorgan üstüne yorgan örterdim.»

Morgan gülümsüyordu. Fleur'un çenesi açılmıştı.

«Jacindayla benim odama hiç dokunmamışsın Morgan, teşekkür ederim. Her şeyi eskisi gibi görünce anıla-

rım tazelendi. Benim odam ne güzel çocuk odası olur değil mi?»

Fleur son sözlerini maksatsız söylemişti fakat Morgan hafifçe kızardı. Ayni anda Jacinda ayağa kalktı:

«İzin verirseniz yukarı, odama çıkmak istiyorum. Biraz

başım ağrıyor.»

Morgan karışma kapıyı açtı. «Doktor Kennedy gelecek,

onunla görüşmek istemiyor musun?»

«Hayır, hiçkimseyle görüşmek istemiyorum.» Jacinda yukarı daha yeni çıkmıştı ki Fleur koşa koşa

koşa geldi.

«Jacinda... Jacinda sana bir haberim var. Margaret

halayla konuştum biraz önce.»

«Margaret halayla mı? O mu aradı seni.» «Hayır ben aradım. Terry'nin başına gelenleri duyduğumu söyliyerek geçmiş olsun dedim. Ne dese beğenirsin? Biraz önce Amerikayla telefon görüşmesi yapmış. Yarın Terry'e estetik ameliyat yapılıyormuş. On güne kadar da hastaneden çıkıp buraya gelecekmiş. Haydi neşelen artık!»

«Sahi mi? Demek Terry geliyor.» Jacinda duyduklarına

inanamiyordu. Margaret halaya telefon edişin iyi oldu Fleur. Benimle arası bozuk biliyorsun. Dünyada telefon edemezdim ona.»

«Benimle çok normal konuştu. Belki bu kaza biraz burnunu düşürmüştür de eski katılığı kalmamıştır.»

«Aklınla bin yaşa Fleur, neden bu daha önce aklımıza gelmedi? Bu gün Terry'den haber alamadığım için çok sinirliydim. Seni terslediğim için kusura bakma.»

«Zarar yok Jacinda. Şimdi neşelen biraz. Morgan'ın yerine üzülüyorum. Zavallı o kadar iyi bir insan ki... Onu unutmuş gibisin. Sen ilgilenmezsen ben ilgileneceğim onunla haberin olsun. Öyle ideal bir erkek ki. Nasıl bir insanla •evlendiğinin farkında değilsin sen.»

«Onunla hiç evlenmemeliydim!» «Artık bunun için üzülmemelisin. olan olmuş.» «Evet artık çok geç,» dedi Jacinda ve sesi hıçkırıklara boğuldu.

*

Yarın Terry Amerika'dan dönüyordu.

Son iki gün içinde Jacinda evin içinde bir hayalet gibi dolaşmış, Morgan ona ne kadar yaklaşmağa çalıştıysa başarılı olamamıştı. Jacinda sanki kendi dünyasında yaşıyordu. Hiç kimseyle fazla konuşmuyor, yemeklere bile bazen inmiyordu.

Morgan öte yandan, karmakarışık duygularla bocalıyordu. Karısının başkasını sevdiğini bilmek onu yıkmıştı. Bir şeyler yapmalıydı, bu böyle sürüp gidemezdi.

Ayrılsalar iyi olacaktı. Fakat o mu Jacinda'yı, Jacinda mı onu terk etmeliydi bilemiyordu. Kararlıydı, karısından ayrılacaktı! Artık onun için her şey bitmiş, bütün hayalleri yıkılmıştı.

Jacinda ile bu gece konuşacaktı.

O olaydan sonra karısıyla başbaşa kaldığı anlar olmuştu fakat konuyu açmağa cesaret edememişti. Jacinda'yı bu haliyle daha fazla üzmek istemiyordu. Karısını her şeye rağmen seviyordu ve daha mutsuz olmasına gönlü-razı olmuyordu.

Fakat ne olursa olsun bu gece artık onunla konuşmalıydı!

*

Jacinda'nin sinirleri o kadar bozuktu ki bütün gün bomboş oturup durdu. Canı hiç bir şey yapmak istemiyordu. Morgan sabah işe gittikten sonra atına atlayıp biraz gezin-

ti yapmıştı. Kırlarda atını dört nala koştururken herkesten, herşeyden kaçıp kurtulmak istiyordu sanki.

Evde hiç bir iş tutturahnıyordu. Cam da sıkılmağa başlamıştı. Kendisi bütün gün Terry'i düşünüp dururken, Fleur da Morgan'a aşırı bir ilgi göstermeğe başlamıştı.

Kocasıyla arasında sanki bir duvar kurulmuştu. Aslında bu duvarı yıkmak elindeydi fakat buna yanaşmıyordu Jacinda.

Morgan'a hiç bir zaman Terry'den söz etmek istememişti fakat olan olmuştu. Kocası ona çok kırgın olmalıydı. Aslında haklıydı!

Fleur'un şu sıralarda şatoda kalışı işleri daha da kötü yapıyordu. Jacinda yaradılış olarak karşısındakiyle hemen samimi olan bir tip değildi. Fleur ise tam aksiydi. Morgan'a ikide bir 'hayatım' deyip duruyordu. Tabii bu sözcüğün kötü bir anlamı yoktu fakat Jacinda yadırgıyordu. Fleur Morgan'a bu kadar yakınlık göstermemeliydi.

Fleur cok kararlı bir insandı. Hayatta ne istediğini bilir ona göre davranırdı Jacinda ise olayları günü gününe yaşar, yarın ne olacağını düşünmezdi.

Jacinda Terry'i yakında göreceği için seviniyordu. Artık üzülmesi için bir neden yoktu. Mary Sherbrook ölmüştü. Şimdi Terry'le birbirlerine daha yakındılar. Eskiden aralarında sadece Margeret halâ vardı, şimdi ise Morgan da eklenmişti buna.

Jacinda son bir kaç gün içinde Morgan'a dikkatle bakarak kendisi için ne düşündüğünü anlamağa çalışmıştı. Morgan ilk günlerdeki gibi artık onunla şakalaşmıyor, ilgilenmiyordu. Sadece işiyle evi arasında gidip geliyordu.

Fleur'un şu günlerde şatoda bulunuşu hiçte iyi olmamıştı onlar için. Jacinda bazen kocasıyla onu bilhassa

yalnız bırakıyor, Fleur'un Morgan'a karşı neler hissettiklerini anlamağa çalışıyordu.

Bir kez üçü beraber gezintiye çıkacakken Jacinda son anda vazgeçmişti. Fleur hiç bir şey olmamış gibi Morgan'-la beraber gitmişti. Oysa kendisiyle beraber kalması gerekirdi. Jaoinda yalnızlıktan hoşlanıyordu. Fazla konuşmasa bile evde birilerinin olmasından hoşlanırdı.

Bu gün bir ara Fleur Jacinda'ya bazı komşulara ziyarete gitmeyi teklif etmişti. Fakat Jacinda istemiyordu. Annesiyle babasına gitmeyi düşünüyordu. Yürümeyi düşünüyordu fakat bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru görünce arabayı aldı. Köyde bir kaç işini yaptıktan sonra geç vakit

malikaneye geldi. Helen onu karşısında görünce şaşırdı:

«Jacinda, hoşgeldin! Seni öğle yemeğinden sonra bekliyorduk, neden geç kaldın?»

«Köyde işim vardı biraz anne.» Şöminenin önündeki kanepede uzanmış yatan babasına yaklaşarak öptü. «Nasılsın tatlım?»

«Fena değil. Sen nasılsın? Çok şıksın.»

«Yeni aldım. Kıyafet insanı nasıl da değiştiriyor değil mi?»

«Öyle,» dedi Helen. «Buck'ın gözünden bir şey kaçmaz.»

«Babama çekmişim değil mi anne. O da çok şık giyinmeyi sever.»

«Şu halimle ne kadar da şık bir görünüşün var,» diye şakalaştı Buck. «Doktor daha giyinmeme izin vermiyor. Günde iki saat şöminenin önünde yatıp gene yatağa gire-cekmişim. Ne hayat!»

Jacinda annesine bakarak gülümsedi. Babasının hiç bir iş yapmadan oturmaktan nefret ettiğini biliyordu.

Bu günlerde "annesiyle arası iyiydi. Artık annesiyle çe-

kişmiyordu. Helen de anlayışlı davranarak kızına kollarını açmıştı.

«Ne zaman gidiyorsunuz?» diye sordu Jacinda.

«Sanıyorum üç hafta sonra yavrum.»

«İyileşir iyileşmez gideceğiz,» dedi Buck. «Şu havaya bak, güneş yüzü görmedik günlerdir.»

«Bu sabah atla gezinti yaptım,» dedi Jacinda.

«Sen de tam havasını bulmuşsun kızım.»

«Islak karga gibi döndüm eve baba.»

«Palm Beach'in güneşi babana çok yarıyaaak Jacinda.»

«Hey, unutuyordum. Terry yarın eve dönüyormuş değil mi Jacinda?» diye sordu Buck.

Jacinda'mn yanakları kızardı. «Evet, öyleymiş.»

«Annen Margaret'e telefon ederek yıllarca süren dargınlığı ortadan kaldırdı. Bizi bir gün ziyarete gelecekmiş, buna ne dersin Jacinda.»

«Çok anlayışlısın baba fakat o kadın için değer mi bu? Buraya gel ipte ne olacak?»

«Jacinda yavrum,» diye çıkıştı Helen, «her şeyi bozma gene. Buck'un hayatta bir tek kardeşi var. Onunla dargın yaşamamalı. Üstelik şu anda yardıma muhtaç. Terry için aklını oynatacak.»

«Terry buraya gelince ne iş yapacak bakalım?» dedi Buck. «İyi ata biniyor ama başka bir becerdiği şey yok. Daldan dula konacak gene.»

«Haksızlık ediyorsun baba. Terry dediğin kadar avare değildir.»

«Onun tarafını tutacağını biliyordu.»

Helen kocasına işaret ederek konuyu derinleştirme-mesi için uyardı. Buçk kendisine gelerek konuyu değiştirdi.

«Yeni atlarımızı gördün mü Jaçinda?»

«Hayır. Yaşlı Mayıs Çiçeğini görmek isterdim.»

«Gidip baksana. Yeni atımı iyi incele. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Abbey oradadır ,seni gezdirir.»

«Peki gidiyorum baba. Hemen gelirim.»

Helen, «Ben de seninle geleyim,» dedi.

«Gel tabii. Fakat arkana bir şeyler al, bardaktan boşa-nırcasına yağmur yağıyor.»

İki kadın Buck'u salonda bırakarak çıktılar, Jacinda da annesiyle birlikte yukarı çıktı. Helen ayakkabılarını değiştirirken Jacinda'ya sordu:

«Fleur sizinle çok kalacak mı Jacinda?»

«Bilmiyorum. Şatoda kalmaktan çok memnun. Londra' ya döneceği de yok.»

«Ondan bıkmadın mı Jacinda? Yeni evlisiniz. Fleur'un her zaman yanınızda bulunması doğru değil.»

«Morgan ondan hoşlanıyor. Ben de tabii.»

Helen hiç sesini çıkartmadı. Ayakkabılarının bağlarını bağlamak için eğildiğinde Jacinda ile göz göze gelmemeğe çalışarak, «Jacinda,» diye fısıldadı, «Terry için üzülüyorum. Nişanlısının ölümü çok kötü oldu onun için.»

Jacinda birden irkildi. «Nişanlanmışlar mıydı, bilmiyordum. Ben onları sözlü sanıyordum.»

«Resmen nişanlanmışlar, Margaret söyledi. Kaza ol-masaymış, bir gün sonra ilan edeceklermiş. Büyük bir nişan töreni yapılacakmış Amerikada.»

Jacinda dudaklarının kuruduğunu hissetti. Konuşamı-yordu. Söyliyecek bir şey de yoktu zaten. Demek duyguları onu yanıltmamıştı. Terry'nin son mektubundaki soğuk sözlerden bir şeyler olduğunu, sevgilisinin kendisini bırakacağını hissetmişti. Terry'nin mektubunun içine o resmi bilhassa koyan Mary Sherbrook da ölmüştü. O kızla nasıl nişanlanmıştı Terry anlıyamıyordu. Tabii, herşey para içindi. Nasıl yapardı bunu? Jacinda üzgün, pencereye yürüdü.

«Yağmur biraz dinmiş anne, acele edelim.» Gözlerin-

deki yaşları annesinin görmemesi için önden yürüyerek odadan çıktı.

Jacinda şatoya döndüğünde Fleur'un çoktan geldiğini gördü. Biraz çanı sıkılmıştı. Nedense yalnız kalmak istemişti. Fleur Jacinda'yı görünce gene durmadan konuşmağa ona komşularından aldığı haberleri vermeğe başladı. Jaçin-da'nın hiç konuşacak hali yoktu. Hiç bir şey söylemeden Fleur'u dinliyordu.

O akşam Morgan eve döndüğünde Jacinda'nın yüzüne ilk bakışta iyi olmadığını hissetti. Bazı akşamlar doktor Kennedy yemeğe kalırdı ve dördü uzun uzun yer, içerlerdi. Bu akşam yemekte üçü yalnızdılar. Jacinda konuşmalara hiç katılmıyordu. Ancak Morgan ona bir şey sorunca cevap veriyordu. Önüne konan yemeklerin bile tadına bakmamıştı.

O akşam yemekte bir ara Jacinda'nın gözü Fleur'a takıldı. Kız kardeşi kocasına bir şaka yapmış, hemen arkasından elini tutmuştu. Jacinda bir tuhaf oldu. Fleur erkeklerle flört etmekte ustaydı. Helen doğru söylemişti. Baiay-larında kızkardeşinin şatoda onlarla beraber kalışı iyi olmamıştı. Fakat neden bozuluyordu sanki... Jacinda benliğini saran kötü düşüncelerden sıyrılmağa çalışarak umursamaz bir tavır takındı.

Yemekten sonra Morgan'la Fleur bezik oynamağa başladılar. Jacinda şöminenin önündeki koltukta oturmuş kitap okur gibi yapıyordu. Morgan'la Fleur'un gülüşerek konuşmaları ve şakalaşmaları sinirine dokunmuştu. Saat tam onu çalarken ayağa kalktı.

«Ook yorgunum, ben yatmağa gidiyorum. Siz oyununuzu bozmayın,» dedi.

Ve kapıyı arkasından yavaşça kapatarak salondan çıktı. Morgan ve Fleur ne olduğunu anlıyamamış bir halde arkasından bakıyorlardı. Jaeinda yatak odasına gelince rahat

bir nefes aldı. Burası tam istediği gibiydi... sessiz ve sakin. Bu odada insan huzura kavuşuyordu.

Üzerindekileri çıkartmadan yere, halının üzerine oturdu. Bacaklarını karnına çekerek başını elleri

arasına aldı. Tam karşısındaki şöminenin alevleri saçlarını ışıl ışıl aydınlatıyordu.

Jacinda'nın içini sevinçle karışık bir duygu kapladı. Terry yarın dönüyordu. Terry evine geliyordu, onu görebilecekti artık. Kalbi hızlı hızlı çarpmağa başladı. Aylardır sevdiği adamın yüzünü görmemiş, sesini işitmemişti. Ter-ry'nin alev alev yanan dudaklarını hatırladı, ürperdi.

Jacinda şöminenin karşısında ne kadar oturduğunun farkında değilmi, birden kapı vuruldu. Genç kız dalgındı, kapının gerçekten vurulup vurulmadığından emin değildi. Bekledi. Kapı gene vuruldu. Bu kez Jacinda cevap verdi:

«Girin.»

Jacinda Fleur geldi sanmıştı, başını kaldırdı. Fakat yanılmıştı, karşısında Morgan duruyordu. Kocası kapıyı arkasından kapatarak odaya girdi. Yaklaştıkça Jacinda onun çok sinirli ve gergin olduğunu fark etti. Daha önce onu hiç böyle görmemişti. Jacinda ayağa kalktı. Bacakları uyuştu.

«Ne oldu Morgan, bir şey mi var?»

«Yukarı çıktıktan sonra hemen yatmıyacağını biliyordum. Aslında yorgun falan değilsin, canın sakılıyor. Benim varlığıma tahammül edemiyorsun.»

Jacinda bir an kocasının sarhoş olduğunu düşündü. Fakat olamazdı, yemekte bir kadeh bile içmemişti. Nedense çok tuhaf bir hali vardı Morgan'ın.

Jacinda, «Yorgundum Morgan, yatmak istiyordum gerçekten,» diye inandırmağa çalıştı onu.

«Yalan söyleme! Bunu bana daha önce de yaptın, hoşuma gitmiyor!»

«Morgan!»

Jacinda'nın karşısında şimdiye kadar hiç girmediği tir adam vardı sanki. Kocasını tanıyamıyordu. O neşeli, güler yüzlü insan gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti.

«Söyle bakalım,» dedi Morgan, «yarın sevdiğin adam geliyor, ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Ne söylemek istediğini anlıyamıyorum. Benimle nasıl konuşuyorsun böyle?»

«Artık dayanamıyacağım. Beni ne sandın, taş mı? Son günlerde cehennemde yaşadım sanki. Senin başka bir erkek için üzüldüğünü, ağladığını görmek hoşuma mı gitti sanıyordun? Terry yaralandı diye deliye döndün. Şimdi de gözlerimin önünde sevdiğin adamın kollarına atılmağa hazırlanıyorsun. Yeter artık! Bundan sonra ben yokum!»

«Morgan ben ne olacağım?»

Jacinda çaresiz kalan bir zavallı gibiydi. Ellerini yardım istercesine Morgan'a uzattı. Bu davranış

Morgan'a kendisini kaybettirdi. Genç adam inliyerek Jacinda'ya yaklaştı ve onu kollarına aldı.

Jacinda ne olduğunu anlıyamamıştı. Önce paniğe kapılır gibi oldu, sonra kendisini bıraktı. Morgan ona o kadar sıkı sarılmıştı ki nefes alamıyordu. Kocası yüzünü, gözünü dudaklarını öpmeğe başladı. Jacinda'nın şifon elbisesinin omuzlan aşağıya kaymış göğüsleri ortaya çıkmıştı. Morgan bembeyaz tenini öpüyor, sımsıcak dudakları Jacinda'nın bedenine dayanılmaz bir zevk dalgası yayıyordu. Genç kızın her yanı titriyordu. Morgan'ın kollarında bir çocuk gibi kalmıştı. Kocasının gözlerine bakmağa çalıştı. Bu gözler arzu doluydu ve baktığı yeri yakıyordu. Morgan büyük bir coşku içindeydi. Jacinda'nın elbisesini parçalarcasına çıkartmağa çalışıyordu. Genç kız ondan kaçıp kurtulmak için hiç bir çaba göstermiyordu. Bayılmak üzereydi. Birden Morgan'ın kendisini bıraktığını hissetti. Düşmemek için şöminenin kenarına tutundu. Kendisini saran kollar yoktu artık

Morgan gözlerinde o arzu dolu bakışlar deli gibi bağırıyordu:

«Seni bir daha görmek istemiyorum! Senden nefret edebilmeyi ne kadar çok isterdim.» Odanın kapısını açarak çıktı ve hızla arkasından vurdu.

Jacinda, bütün çıplaklığıyla ortaya çıkan nefis göğüslerinin üzerine ellerini kapatmış, titriyordu.

Fleur öğleye doğru Jacinda'nın odasına girdi.

«Bu sabah tembelsin bakıyorum.»

«Saat kaç oldu?»

«On ikiyi geçiyor. Hastalandın sandım. Hizmetçi geceyi kötü geçirdiğini ve rahatsız edilmek istemediğini söyleyince gelmedim.»

Jacinda sırtını yastıklara dayayarak oturdu ve saçlarını gözünün önünden çekti. Sabaha karşı, gün ağarırken dalabilmişti ancak. Her saat başı koridorda çalan saati sayıp durmuştu. Morgan'ın odasından hiç ses gelmiyordu, herhalde dışarı çıkmıştı. Sabah saat dokuzda hizmetçi kahvaltı getirdiğinde Jacinda, «Ne olur bırak uyuyayım,» demişti, «Geceyi çok kötü geçirdim.»

«Sana haberim var Jacinda,» dedi Fleur. Yatağın kenarına oturdu. «Önce Morgan Londra'ya gitti. Akşam önemli bir haber almış telefonla ve bu gece dönmiyecekmiş.»

Jacinda hiç sesini çıkartmadı.

«Sonra belki inanmıyacaksın ama Margaret hâlâ bizi bu gün çaya çağırıyor. Bu mutlaka Terry'nin işidir. Bu daveti ikimiz adına kabul ettim, ne dersin?»

«Ne zaman gelmiş Terry? Bu gün gelmiyecek miydi?»

«Dün Plymouth'a gidip almışlar onu. Deniz yolculuğu yaramış diyorlar, çok iyiymiş. Hey

Jacinda, sevinmedin mi?»

— 137 —

«Bilmem!»

«Hay Allah, ben seninle ne yapacağım bilmem. O kadar karamsarsın ki.»

«O halde beni yalnız bırak Fleur.»

Fleur yatağın üzerinden kalkarak hizmetçinin zilini çaldı. «Kahvaltıda ne istersin. Biraz bir şeyier yesen daha iyi olacaksın. Terry'lere hangi elbiseni giyeceksin?»

Jacinda yatağın üzerinde doğruldu.

«Bak Fleur, böyle davranmaktan vazgeç. Unutuyorsun ki ben...»

«Sen evli bir kadınsın! Bunu ben de biliyorum. Fakat sen unutmuş görünüyorsun. Son günlerdeki davranışın hiç te evli bir kadına yakışacak gibi değildi. Terry'e aşık olduğunu biliyorum, onun için yapıyorum bunu Jacinda.»

Jacinda sırt üstü yatarak düşündü. Şimdi Fleur'la tartışmamalıydı. Nedense Terry'i eskisi gibi görmek istemiyordu canı. Mary Sherbrook'la nişanlandığı için çok kızmıştı ona. Oysa o kızla arafarında geçenleri basit bir macera sanıyordu. Gerçi kız ölmüştü fakat Jacinda'nın gururu yaralanmıştı. Terry'i bunca zaman sonra görünce ne yapacak, nasıl davranacaktı merak ediyordu.

Daha bir kaç ay önce Terry Amerika'ya giderken, birbirlerinden hiç ayrHmıyacaklarına yemin etmişlerdi. O zamandan beri her şey nasıl da değişmişti!

«Dinle Fleur. Senin herhalde Terry'nin Amerika'da nişanlandığından haberin yok.»

«Biliyorum. Annem söylemişti, ne var bunda? O kızla parası için evleniyordu. Sen de öyle yapmadın mı?»

Jacinda tokat yemiş gibi oldu. Doğruydu bu... doğruydu. Morgan'la zengin olduğu için ve annesinden intikam almak için evlenmişti. Titremeğe başladı. Dün geceyi hatırladı. Morgan'ın alev gibi yanan dudaklarının sıcaklığı hâlâ omuzlarında.. Yanaklarmdaydı. Dudakları öpülmekten acıyordu.

— 138 —

«Sen benim yerimde olsaydın ne yapardın Fleur? Söyle bakalım, maden bu işin üzerinde bu kadar duruyorsun.»

«Bu seninle Terry'i ilgilendiren bir şey Jacinda. Birbirinizi gerçekten seviniyorsanız birlikte kaçabilirsiniz. Mor-gan'dan da iyi bir para koparabilirsin. Kocan çok iyi bir insan. Sana cömert davranacağından kuşkum yok.»

«Bu ne biçim konuşma Fleur, beni şaşırtıyorsun!»

«Seni şaşırtmak hoşuma gidiyor.»

«Ben senin gibi düşünmüyorum Terry konusunda. Evliliğimi de yıkmağa niyetim yok.»

«Dün gece Morgan'la aranızda ne geçti söylesene? Sen odana çıktıktan sonra oyunu bırakıp arkandan gelmek için bana çeşitli bahaneler uydurdu. Sabah da yüzü çok asıktı.»

«Morgan'la hiç bir şey geçmedi aramızda,» dedi Jacinda. Fleur'un özel yaşantısına bu kadar karışması artık sinirini bozmağa başlamıştı. «Beni rahat bırak Fleur. Başım çok ağrıyor, fazla konuşmak istemiyorum.»

«Peki, peki gidiyorum. Ararsan aşağıdayım.» Kapıyı-açarken durup Jacinda'ya baktı. «Bana kızmadın değil mi. Sadece sana yardım etmeğe çalışıyordum. Biraz fazla ko-rıştıysam özür dilerim.»

«Sana kızmadım.»

Jacinda bunun gerçek olmadığını biliyordu. Fleur onu hem rahatsız etmeğe, hem de kızdırmağa başlamıştı. Mor-gan'ın bu gün Londra'da olduğuna seviniyordu. Fakat neden gece eve dönmüyordu? Belki de Jacinda'nm karar verebilmesi için onu yalnız bırakmak istemişti.

Jacinda'nm bütün sinirleri gergindi gene. Karar vermek zorundaydı. Kocası yanında olduğu zaman yakın ilgisiyle onu rahatlatıyor, destek oluyordu. Dün gece kocasının bir huyunu daha öğrenmişti Jacinda. Morgan göründüğü kadar sakin bir insan değildi. Bunu elbisesini yırtar-

casına çıkartmak isteyişinden anlamıştı. Başka zamanlarda son derece yumuşak ve kibar bir insandı.

Jacinda bütün gün Morgan'ı düşüncelerinden silip atamadı. Öğleden sonra Fleur'la beraber Terry'lere giderken bile gene Morgan'i düşünüyordu. Ona telefon büe etmeği düşünüyordu fakat ne söyliyecekti? Kocasının sesini duysa morali düzelecekti biliyordu. Belki karar vermesi daha kolay olacaktı. ^

Terry'lerin evine gelmişlerdi. Dışarda Jacinda birden heyecana kapılarak Fleur'a, «İçeri giremiyeceğim galiba,» dedi.

«Saçmalama, beraber giriyoruz içeri, korkacak hiç bir şey yok. Yüzüne biraz daha pudra sür o kadar. Çok güzelsin.»

Mrs. O'Brien'lerin evinde Fleur ve Jacinda büyük bir salona alındılar. Görünürde hiç kimseler yoktu. Bir kaç dakika geçmeden halaları göründü. Jacinda Margaret halayı yıllardır görmediği için çekingendi. Fleur kadını görür görmez ayağa fırladı ve içten bir davranışla yanaklarından

öptü.

«Margaret hâlâ sizi gördüğüme sevindim, nasılsınız? Terry geldiğine göre çok mutlu olmalısınız.»

«Öyle yavrum.» Jacinda'ya baktı. «Nasılsın kızım?» Yaklaşıp yanağından öptü. «Haydi gelip oğlumu görün. Evine dönmekten çok memnun. Eski arkadaşlarını görmek için can atıyor. Kocasının gelemediğine üzgünüm Jacinda. Fleur bu sabah Londra'ya gittiğini söyledi.»

«Evet,» diye mırıldandı Jacinda, «İşi vardı.»

Terry'nin annesinin artık Jacinda'dan korkmadığı belliydi. Genç kız evlendiği için rahatlamış bir hali vardı.»

Hep beraber, yukarı kata Terry'nin odasına çıktılar. Terasa bakan büyük pencereli odaya girdiler. Terry yatağında yatıyordu. Oda çiçek bahçesine dönmüştü. Bir sürü gazete ve dergi oraya buraya atılmıştı. Terry onları görün-

ce sevinçle yatağında doğrulmağa çalıştı.

«Vay, vay, kimleri görüyorum. Ne iyi ettiniz de geldiniz. Yalnızlıktan patlıyordum. Jaeinda seni gördüğüme sevindim.»

Terry'i görünce Jacinda'nın bütün çekingenliği üzerinden gitmişti. Genç adam iki elini d© yakalamış yanaklarından öpüyordu. Jaeinda bir tuhaf oldu.

«Nasılsın Terry, iyi misin?»

Terry ona cevap vermedi. Gülümsiyerek Fleur'a bakıyordu:

«Doğru olamaz bu, sen gerçekten Fleur musun? Ne kadar güzelleşmişsin.»

Fleur gülerek ona yaklaştı. «Saçımı çektiğin günleri hatırlıyor musun? Birbirimizi görmiyeli tam on yıl oldu. Sen de büyümüşsün Terry. Ne kadar yaramaz bir çocuktun?»

«Hiçte değil, çok usluydum.»

Mrs. O'Brien gençlere yaklaştı. «Çocuklar sizi başba-şa bırakayım da rahat konuşun. Doktor ilk gün Terry'nin heyecanlanmamasını söyledi, unutmayın.»

«Artık çok geç anne. Baksana heyecandan kalbim deli gibi çarpıyor. Gelin, bana havadisleri anlatın çocuklar.» Jacinda'ya baktı. «Haydi çabuk anlat yoksa meraktan çat-lıyaeağım Jaeinda.»

«Anlatacak fazla bir şey yok Terry,» diye fısıldadı Jaeinda.

«Yok mu? Nasıl olmaz? Bir milyonerle evlenmişsin, bu ,sabah duydum.»

«Desene halam hemen yetiştirdi.»

Terry güldü. «Jacinda, beni nasıl bırakıp evlenebildin?»

Jaeinda Fleur'un önünde ona cevap vermek istemiyor-, du fakat aldırmadı.

«Bu uzun bir hikaye Terry.»

«Öyle olmalı. Desene gene şato senin oldu.»

«Şatoyu bir görsen ne kadar güzel olmuş,» dedi Fleur. Sonra birden aklına gelmiş gibi, «Hey çocuklar,» dedi, «siz konuşa durun, ben gidip halamla biraz çene yapayım.»

«Gitme Fleur, burada kal,» diye çıkıştı Jacinda.

«Saçmalama Jacinda, Terryre başbaşa konuşacaklarınız vardır. Bana kalırsa halam buraya gelmeden acele edin. Haydi çocuklar tanrı sizi halamın şerrinden korusun, ben gidiyorum.»

Fleur odadan giderken Terry arkasından uzun uzun bakıyordu. «Ne güzel bir kız değil mi?»

«Evet.»

«Sen de değişmişsin Jacinda, evlilik yaramış.»

«Terry sana bir şey sormak istiyorum. Mary Sherbrook öldüğü için üzgün müsün?»

«O kötü günleri hatırlatma bana Jacinda. Korkunç bir rüyaydı herşey.»

«Kazadan söz etmiyorum ben. Nişanlılığı seviyor muydun?»

Jacinda bu sorusunun cevabını vermek için dünyaları vermeğe hazırdı. Terry rahatsız olmuş gibi kıpırdandı.

«Marry iyi bir kızdı fakat sonumuz gelmedi. Kazada onu kurtarmak için çok çalıştım fakat her tarafı yanmıştı, çok yaşamadı.»

«Çok üzgünüm Terry.»

Jacinda onu teselli etmek istercesine ellerini öne uzattı. Terry bir zamanlar aşık olduğu kızın ellerini dudaklarına götürerek öptü:

«Bana kendinden söz et Jacinda.»

«Bunu neden istiyorsun, seni ilgilendiyor mu?»

«Neden olmasın? Mutlu musun Jacinda? Wright'i hatırlıyorum. Baban pek sevmezdi. Onunla evlendiğine göre iyi bir insan olmalı.»

«Evet, Morgan çok iyi bir insan.»

«Çok iyi. Senin mutlu olmanı istiyorum. Geçen yaz ne güzel eğlenmiştik değil mi? Aslında yaptığımız delilikti biliyorum.»

Söylenecek bir şey yoktu. Jacinda sessizce oturup Terry'i dinliyordu. Bir zamanlar delicesine sevdiği erkeğin sesini çok uzaklardan duyuyor gibiydi. Bir ara Terry, «Aî-ların nasıl?» dediğini duydu. Ona cevap verecek hali yoktu Jacinda'nın. Tam bu sırada Fleur içeri girdi. Jacinda rahat bir nefes aldı.

«Şişşşt çocuklar, halam geliyor.»

Bir kaç dakika geçmeden kadın elinde çay tepsisiyle göründü. Çaylarını yudumlarlarken Terry çok neşeliydi. Amerika'da gezip gördüğü yerlerden söz edip duruyordu.

Mrs. O'Brien oğlunu gururla seyrediyordu. Fleur Ter-ry'le koyu bir sohbete dalmıştı.

Jacinda'ya aldıran yoktu. Gitme zamanı gelince iki kardeş kalktılar. Terry Jacinda'nın elini sıkarken bakışları Fleur'un üzerindeydi:

«Gene gelin olur mu çocuklar.»

YEDİNCİ BÖLÜM

«Hey, Jacinda, neden günlerdir beni görmeğe geimi-yorsun?»

Telefonda konuşan Terry'di.

Jacinda ne cevap vereceğini şaşırmıştı biran. Terry"-lere gideli tam dört gün olmuştu. Bu ara Morgan da Londra'dan dönmemişti daha.

Evde yapılacak hiç bir iş yoktu, Jacinda bomboş oturup duruyordu. İstese Fleur'la beraber Terry'lere gidebilirdi. Biraz önce Fleur halasına telefon edip geleceğini bildirmişti.

Jacinda, «Çok işim vardı Terry.» diye yalan söyledi. «Onun için arayamadım seni.»

«Ne işler yapıyorsun bakayım? Sakın temizlik yapıp hizmetçilere yardım ediyorum diye yalan söyleme, inanmam. Artık zengin bir kadınsın. Bir sürü yardımcın var. Hatırlıyor musun küçücük

bir kızken odanı tek başına bada-ne etmeğe kalkışmıştın.»

Jacinda güldü. Gerçekten de Terry bir gün odasına oynamak için geldiğinde boya kutusunu Jacinda'nın başına geçmiş bulmuştu. Her yanı yemyeşil olmuştu küçük Jacinda'nın.

«Jacinda, bu gün Fleur bize geliyor. Sen de gelsene, Hayır deme lütfen.»

Jacinda sözcüklerin üzerine basa basa, «sana hiç hayır dedim mi Terry?» dedi.

«O halde geliyorsun. Bak beni üzme doktorum bunun sakıncalı olacağını söylüyor.»

«Peki Terry, geliyorum.»

Jacinda telefonu kapattıktan sonra Fleur'un odasına gitti-

«Şimdi Terry ile konuştum telefonda. Bu gün benim de gelmemi istiyor.»

«Biliyorum,» dedi Fleur. «Hafta sonu Chris Whitley adında bir arkadaşı onlarda kalacakmış. Çok yakışıklı bir genç, beğeneceksin. Onunla geçen kış St. Moritz'de kayak yaparken tanıştık.»

Jacinda'nın birden canı sıkıldı. Demek Terry'nin onu is-rarla çağırışının nedeni buydu. Dörtlü bir grup yapmak istemişti. Oysa Jacinda Terry'nin kendisini özlediği için çağırdığını sanıyordu. Genç kız acı acı güldü. Böyle düşünmekle ne büyük bir aptallık etmişti. Kızkardeşine döndü:

«Halam bu işe ne diyecek?»

«Hiç bir şey. Nasıl olsa sen evlendin, bir tehlike kalmadı oğlu için. Bana gelince çok hoşlanıyor çünkü zenginim.»

«Fleur nasıl konuşuyorsun? Hiç te...»

«Doğru söylüyorum Jacinda. Halamı ikimiz de iyi tanırız. Nasıl bir kadın olduğunu biliyorsun. Terry onun sözünden dışarı çıkmaz.»

«Ne kötü bir kadın.»

«Pek o kadar değil. Senin de bir oğlun olsaydı ayni şeyi yapardın.»

«Her anne halam gibi değildir Fleur. Buok'la Helen kız olduğumuz halde hiç bir zaman bize fazla karışmadılar.»

«Babam sana hiç karışmazdı. Nedeni de; kendinden başka bir kimseyi düşünmezdi, ondan,» dedi Fieur. «Annem beni istediği yere tatlı tatlı itmesini bilmiştir.»

«Daha başından büyük bir aşk serüveni geçmedi. O

zaman annemin tutumu ne olacak bilemezsin Fteur.»

«Geçen yaz beni çok zengin biriyle evlefrairmek istedi.»

«Neden evlenmedin öyleyse?»

«Adam sinirime dokunuyordu. İkide bir, 'sizi öpebilir miyim?' diye sorup duruyordu. Böyle bir soru soran erkeğe hemen 'hayır'ı yapıştıracaksın.»

«Hiç aşık oldun mu Fleur.»

«Pek sayılmaz. Bir kaç kez aşık oldum sandım fakat yakınlaştıkça bu duygu kaybolup gitti. Her halde ben soğuk bir kadınım Jacinda. Aslına bakarsan aşk öyle tatlı bir şey değil.»

«Sanırım haklısın. Ben de aşkın tatlı bir şey olmadığını düşünüyorum.»

«Jacinda, sana bir şey sormak istiyorum, izin verir misin? Bana gerçeği söyliyeceğine söz ver.»

«Sor bakalım.»

Fleur artık gülümsemiyordu. «Terry'i hâlâ seviyor musun Jacinda?»

«Bilmiyorum! Gerçekten bilmiyorum... Aşık olduğumu, onu deliler gibi sevdiğimi sanıyordum. Fakat geçen gün onunla karşılaşınca...»

«Evet...»

«Duygularımdan artık emin değilim. Neden bu kadar öğrenmek istedin bunu?»

«Benim için çok önemli Jacinda.» Kızkardeşine dikkatle baktı. «Seni üzmek istemem. Belki yıllardır ayrı yaşıyoruz fakat aramızdaki bağ çok güçlü. Çocukken annem, 'Ja-cinda'ya iyi bak,' derdi. Senden sadece bir yaş büyüktüm ama elimden geldiği kadar ablalık etmeğe çalışırdım. Çocukluğumdaki alışkanlıktan olacak senin üzülmeni istemi yorum nedense.»

«Bana ne söylemek istiyorsun Fleur?»

«Jacinda, lütfen bana gerçeği söyle. Terryl senin elinden alırsam bana kızar mısın?»

«Elimden almak mı? Terry benim değil ki.»

«Onu demek istemiyorum. Terry'i beğeniyorum. O da beni beğeniyor. Halamlara ilk gidişimizde onunla aramızda tuhaf bir çekicilik başladı. Senin başından bir aşk geçti, bilirsin. Terry'le birbirimize bakarken elektrik akımına kapılmış gibi oluyoruz. Önceleri bunu sadece benim hissettiğimi sandım, fakat sonradan Terry'nin de aynı şeyi hissettiğini anladım.»

Jacinda konuşmadan kardeşinin anlattıklarını dinliyordu.

«Terry duygularını bana belli etmiyor tabii,» dedi Fleur. «Fakat onu iyi tanıyorum seksen yaşındaki bir kadınla bile flört eder. Beğenilmekten hoşlanır.»

«Biliyorum.»

«Biliyor musun bu sabah ne kadar aldım? Az kalsın buradan kaçıp gidecektim. Sana açıldığım iyi oldu.»

Jacinda gülümseyerek kız kardeşine bakıyordu. Çok tuhaf bir şeydi bu. Fleur'a birden çok büyük bir yakınlık duymağa başlamıştı. Üzerindeki bütün ağırlık kalkmıştı sanki. Kızkardeşi böyle dürüst davranmakla karar vermesini kolaylaştırmıştı. Artık kuşkusu yoktu, Terry'i sevmiyordu. Yerinden kalkarak Fleur'u öptü:

«Çok tatlısın Fleur. Benimle açık konuştuğun için teşekkür ederim. Bundan sonra birbirimize daha da yakın olacağız. Gel sana Terry'le aramızda geçenleri anlatayım. Daha önce sana güvenemediğim için anlatmamıştım.»

İki kardeş el ele oturarak derin bir sohbete daldılar.

*

Jacinda hikayesinin sonuna gelmişti. Fleur'a geçen gece Morgan'la odasında geçenlerden söz etti ve kocası-

nın nasıl deli gibi odadan çıkıp gittiğini ahlattı.

«O günden beri seni hiç aramadı mı?» diye sordu Jacinda.

«Hayır. Arada bir eve telefon edip Oakley ile konuşuyor ve bana da haber yollıyarak işinin çok olduğunu, gele-miyeceğini bildiriyor.»

«Yalan da değil Jacinda, adamın işi çok fazla. Kocan seni seviyor. Günün birinde geri dönecektir, göreceksin. Önemli olan onu senin istemen.»

«Şu anda ona dönmekten başka çarem yok. Geçen gün fark ettin herhalde, Terry benden çok seninle ilgilendi. Artık onunla aramızda her şey bitti. Bundan sonra kollarını açıp çağırsa bile ona gitmem.»

«Haklısın Jacinda.»

«Ben sevdiğim insana inancımı kolay kolay kaybetmem Fleur. Fakat Terry beni artık sevmiyor, bunu biliyorum. Geçen yaz çok mutluyduk ve o günleri yaşadığıma seviniyorum. Kısa da olsa mutluluğun ne demek olduğunu öğrendim.»

«Jacinda, her hangi bir nedenle söylediğimi sanma fakat Terry'le birbirinize hiç yakışmıyordunuz.»

«Ne bakımdan?»

«Karakterleriniz o kadar ayrıydı ki. Sen ağırbaşlı bir kızsın. Terry ise tam tersi, çocuk gibi ve şımarık. Üstelik ince düşünemiyor. Ben ona daha çok benziyorum.»

«Terry'le evlenmek istiyor musun Fleur?»

Fleur güldü. «Önce flört etmek isterim. Onu bir kaç kez gördüm ama beni tuhaf bir şekilde etkiledi. Ondan çok hoşlanıyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştı.»

Kızkardeşinin sözleri Jacinda'ya eskiyi hatırlattı. Bir zamanlar o da böyle düşünüyordu.

«Zengin olduğum iyi oldu,» dedi Fleur. «Hiç olmazsa Terry benimle evlenmek isterse halam engel olmıyacak.»

«Zenginliğine fazla güveniyorsun Fleur.»

«Sen böyle konuştuğuma bakma. İçimden bir güçlük çıkmaması için dua edip duruyorum. Umarım Terry bana evlenme teklif eder.»

Jacinda bir ara odasına gitmek için kalktı. Koridordan geçerken uşak koşarak yanına geldi ve bir mektup uzattı:

«Sizi arıyordum efendim.»

«Ne oldu Wade?»

«Biraz görüşebilir miyiz?»

«Tabii, Wade, gel kütüphaneye gidelim.»

Birlikte kütüphaneye gittiler. Jaeında rahat koltuklardan birine oturdu, Wade'e oturmasını işaret etti.

«Mr. Morgan'dan bir mektup aldım efendim.»

«Ne zaman dönüyormuş?»

«Korkarım hiç dönmiyecekmiş. Mektupta hoşunuza git-miyecek bazı şeyler var.»

«Çabuk söyle Wade, beni meraktan öldüreceksin. Ver o mektubu bana.»

Wade mektubu Jacinda'ya uzattı. Sonra üzgün bir sesle ekledi:

«Mr. Morgan şatoyu satışa çıkarmış efendim!»

*

Fleur Jacinda'yı Worchester tren istasyonuna geçirmeğe gelmişti. Tren gelmek üzereydi.

«Güle güle Jaainda, iyi şanslar!» Kardeşine sarılarak öptü. «Yalnız dönersen haber ver olur mu hemen yanına gelirim.»

«Olur Fleur. Aoaba doğru mu yapıyorum dersin?»

«Tabii, daha ne düşünüyorsun. Beni merak etme, halamlarda kalacağım. Ona senin Londra'ya doktora gideceğini söyledim.»

Tren uzakta göründü. Simsiyah dumanlar çıkara çıkara yaklaşıyordu.

«Göreceksin her şey düzelecek Jacinda. Senin için dua edeceğim. Hoşça kal tatlım.»

Jacinda trene biner binmez haraket etti. Fleur uzakta yavaş yavaş kayboluyordu. Genç kız pencerenin önünden ayrılarak yerine oturdu. Bu aklı ona Fleur vermişti, doğru yapıp yapmadığından hâlâ emin değildi. Dün gece Morgan'dan gelen mektubu okur okumaz hemen Fleur'a akıl danışmağa koşmuştu. Morgan kendi el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Sevgili Wade,

Yarın üç kişi gelip, şatoyu gezecekler. Onlara gereken yardımı yaparsan memnun olurum. Adamların geleceğini ve şatoya karar verdiğimi Mrs. Fright'a bildir.

Fleur Morgan'm yazdıklarını duyar duymaz paniğe kapılmıştı. Bu Morgan'ın Jacindaylo arasında her şeyin bittiğine işaretti. Jacinda da bunun farkındaydı. Fleur bir şeyler yapmak için çırpınıyor, bir çare bulmağa çalışıyordu. Jacinda kocasından ayrılmamalıydı.

«Beni dinle Jacinda, hemen git Londra'ya onu bul.»

«Artık çok geç.»

«Neden geç olsun?»

«Ya beni görmek istemezse.»

«Sen de zorla götürürsün.»

«Peki ona ne söyliyeceğim?»

«Gerçeği tabii. Terry'e olan aşkının öldüğünü söyle ona, geri çağır. Gene kendisiyle birlikte yaşamak istediğini söyle.»

«Yapamam Fleur, yapamam.»

«Yapacaksın! Artık Terry olmadığına göre mutiu olabilirsiniz.»

«Bilmem ki.»

Jacinda Morgan'ın kendisine geçen akşam nasıl sarılıp öptüğünü hatırladı.

«Git onu bul Jacinda, neden korkuyorsun?»

«Morgan'dan korkmuyorum.»

«Peki ne düşünüyorsun daha? Morgan kocan senin.»

«Şatoyu o kadar çok severdi ki neden satmağa karar verdiğini anlıyamıyorum. Bana kızdığı için yapıyor bunu. Böylece hem şatodan, hem benden kurtulmuş olacak.»

«Morgan seni seviyor Jacinda, bundan eminim.»

«Nereden biliyorsun?»

«Jacinda bırak şimdi nereden bildiğimi, bir şeyler yap, omu buraya geri getir, Tam mutluluğu bulduğun bir anda elinden kaçırma.»

Fleur Jacinda'yı zorluyarak yerinden kaldırdı ve zorla giydirerek saat birdeki trene yetiştirdi. Her şeyi en ufak ayrıntısına kadar düşünmüştü. «Bak Jacinda,» dedi, «seni yolcu ettikten sonra Morgan'a geleceğini bildiren bir telgraf çekip altına senin imzanı atacağım, tamam mı?»

«Ya beni kovarsa?»

«Kovmaz, söz veriyorum sona, Öyle bir şey yaparsa sen de merdivenlere oturup oradan gitmezsin.»

«Sen de benimle gelsene Feur.»

«Doğru olmaz bu. Hem hafta sonunu halamlarda geçireceğim. Bu gece Morgan'ı razı et ve şatoya getir.»

Fleur her şeyi düşünmüştü, Jacinda fazla karşı çıkmadı ona. Tren Worchester istasyonundan

uzaklaşırken Jacinda kendisini çok yorgun hissediyordu. Son bir saati heyecan içinde geçmişti.

Tren Londra'ya vardığında saat üçtü. Jacinda Morgan' m mağazasına gitmek için Paddington'dan bir taksiye bindi. Araba kalabalık sokaklarda ilerlerken zavallı kızın elleri heyecandan buz kesmişti.

Morgan kendisini görmek istemezse ne yapardı? Artık gidebileceği hiç bir yer yoktu. Babasının yanına bile

¦dönemezdi. O evde Helen varken yapamazdı bunu.

Elleri titriyerek çantasından tarağını çıkartıp saçlarını düzene soktu. Bu sırada taksi mağazanın önünde durdu. Jacinda parayı ödeyip indi. Mağazanın önündeki üniformalı kapıcı onu görür görmez tanımıştı.

«Hoşgeldiniz Mrs. Wright.»

«Hoşbulduk.»

«Sizi bekliyorduk. Lütfen müdür odasına gelin.»

Birlikte asansöre binerek üçüncü kata çıktılar. Orada bir sekreter karşıladı onları.

Mr. Wright telgrafınızı bir saat önce aidi. Şehirde toplantıya gitti. Beklerseniz birazdan gelir.»

Jacinda'yı Morgan'ın odasına aldılar. Genç kız bir koltuğa oturarak beklemeğe başladı. Masanın üzerindeki telefon çaldı, sekreter koşup açtı:

«Morgan Wright şirkete buyrun. Ah, evet Mr. Wright, geldiler efendim. Bir dakika buradalar, çağırayım.»

Sekreter telefonu Jacinda'ya uzattı:

«Mr. Wright sizinle görüşmek istiyor efendim.» Odadan

çıkıp gitti.

«Selam Morgan,» dedi Jacinda. Sesi titriyordu.

«Sen misin Jacinda, kusura bakma seni karşılıyama-dım. Önemli bir toplantım vardı, hemen geliyorum. İstediğin bir şey varsa sekreterime söyle.»

Jacinda kısık bir sesle, «Teşekkür ederim,» diyebildi sadece.

Ve telefon kapandı.

Morgan'ın odası .çok güzel döşenmişti. Jacinda çevresine göz gezdirirken geleceğinin on dakika sonra belirleneceğini düşünüyordu. Morgan ona dönecek miydi merak ediyordu. Ya fazlasıyla kırıldıyso.

Kocasını bir kaç gündür görmemişti. Geçen gece zorla sarılıp öptüğü zaman çok büyük bir zevk almıştı Jacin-

da. Buna şaşırmamış da değildi. Kendisini sadece Terry'nin karşısında heyecanlanıp duygulanır sanmıştı. Oysa Mor-gan'ın öpüşlerini günlerdir unutamamıştı.

Kocasıyla karşılaşmaktan nedense çekiniyordu. Bütün sinirleri ayaktaydı . Kapının birden açılışıyla sıçradı. Gelen sekreterdi.

«Mr. Wright bir kaç dakikaya kadar burada olacak efendim. Daha çabuk gelebilmek için metroya binmiş. Bu saatlerde Londra'da trafik çok sıkışıktır. Bir arzunuz var mı Mrs. Wright?»

«Bir sakıncası yoksa mağazayı gezmek isterdim,» dedi Jacinda. Bunu ne zamandan beri istiyordu.

«Tabii, efendim, size eşlik etmesi için menejeri yolii-yayım.»

«Memnun olurum.» «Rica ederim, bizim için bir zevk bu.» Biraz sonra menejer gelip Jaeinda'ya mağazayı gezdirdi.

«Sanırım Mr. Wright da size mağazayı gezdirmek isti-yecektir. Bu nedenle her tarafı gezdirmiyorum.» Saatine baktı. «Mr. Wright gelmiştir sanırım, odasına gidelim.»

Jacinda üzüldü. Kendisini suçlu hissediyordu. Mağazayı gezmek istemenin sırası mıydı şimdi? Morgan çoktan gelmiş olmalıydı. Onu bekletmekle doğru yapmamıştı.

Menejerle beraber Morgan'ın odasına girdiklerinden sekreter yerinden fırladı. Yüzü çok endişeliydi. «iMr. Wright daha gelmedi mi?» dedi Menejer. «Daha gelmedi efendim. Merak edilecek bir şey yok fakat metroda bir olay varmış.»

«Bir olay mı?» diye sordu Jacinda. «Bir bomba patlatmışlar. Merak etmeyin, Mr. Wright bir kaç dakikaya kadar burda olur.»

Jacinda heyecanlanmıştı. «Bir şeyler yapamaz mıyız? Ya ona bir şey olduysa?»

«Kapıcıyı olay yerine gönderdik efendim. Birazdan haber gelir.»

Jacinda kapıya yürüdü. «Burada oturup bekliyemern, kendim gideceğim.»

Sekreter ve menejer bakıştılar.

«Mrs. Wright,» dedi sekreter. «Ben de sizinle beraber geleceğim, yalnız gitmeniz doğru olmaz.»

«Teşekkür ederim, hemen gidelim o halde.»

Jacinda sekreterle beraber asansöre binip aşağı indi. Heyecandan yerinde duramıyordır, Morgan ölürse ne yapardı? Geçte olsa onu sevmişti. Dışarı çıkar çıkmaz Piccadilly Meydanına yürüdüler. Biraz sağa dönünce metronun inişinde büyük bir kalabalıkla karşılaştılar. Polisler her yanı sarmış, kimseyi metroya yaklaştırmıyordu.

Jacinda deli gibiydi, kalabalıktan ürkmüştü. Kimbilir kaç kişi ölmüştü aşağıda. «Morgan, Morgan,» diye inledi. Sonra sekretere döndü. «Ne yapacağız şimdi?»

«Durun bakalım, bir yolunu bulabiliriz belki. Siz beni burada bekleyin Mrs. Wright ben gidip bir şeyler öğrenmeğe çalışayım. İkimizin birden kalabalığa girmesine gerek

yok.»

Jacinda bir mağazanın kapısında beklemeğe başladı. Kalbi çarpıyor, kulakları uğulduyordu.

Sekreter çok geçmeden geri döndü.

«Bir kaç bomba patlamış efendim, Zararın ne olduğunu şu anda hiç kimse bilmiyor. En iyisi mağazaya gidip beklemek.»

Jacinda sesini çıkartmadı. Heyecandan bacakları titremeğe başlamıştı. Ağır ağır yürüyerek mağazaya döndüler. Morgan'ın odasında Jacinda başından şapkasını çıkarttı. Bayılacak gibiydi. Sekreter durumu fark etmişti. Ona küçük bir kadehle konyak getirdi.

«Bunu için iyi gelir Mrs. Wright. Çok heyecanlandınız.»

Jaeinda konyaktan bir kaç yudum aldı, boğazı yanıyordu. Bir kaç dakika geçmeden konyak etkisini gösterdi ve Jacinda sakınlaşti. Herkes Morgan'ın odasına girip çıkıyor bir haber olup olmadığını soruyordu. Dakikalar, saatler geçmek bilmiyordu. Sonunda kapıcı haberlerle geldi. Bir vagon bütünüyle parçalanmış, biri de raydan çıkmıştı. Jacinda duyduklarına inanamıyordu, Morgan'a mutlaka bir şey olmuştu. İçinden dua etmeğe başladı:

«Tanrım Morgan'ı kurtar, onu bana bağışla.»

Dakikalar ilerliyor, Morgan'dan hiç bir haber çıkmıyordu. Bütün sinirler gerilmişti. Saat beşi vurduktan biraz sonra dışardan sevinç çığlıkları duyuldu. Jacinda ayağa fırladı. Çok geçmeden Morgan oda kapısının önünde görüldü. Jacinda yerinden bile kıpırdıyamıyordu, sanki yere mıh-lanmıştı. Gördüğü kadarıyla kocası sağlamdı, yaralanma-mıstı. Morgan karısına yaklaşıp elini

sıktı. O anda Jacinda Morgan'ın boynuna sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı. Gözyaşlarını saklamak için hiç bir çaba göstermiyordu.

«Yaralandığını sanmıştım Morgan.»

«Görüyorsun çok iyiyim. Haydi gidelim buradan Jacinda.»

Morgan'ın odası ana baba gününe dönmüştü. Bütün memurlar koşup gelmiş, sevinçle bağırıp çağırıyorlardı.

«Mr. Wright bizi çok korkuttunuz efendim.»

«Bomba neden patlatılmış Mr. Wright.»

«Ne yapacağımızı şaşırdık efendim.»

Sekreter ve menejer Morgan'ın yanında yardımcı olmağa çalışıyor, herkesin ona yönelttiği soruları cevaplandırıyorlardı.

Morgan, «Görüyorsunuz bir şeyim yok,» diye inandırmağa çalışıyordu herkesi. «Bulunduğum vagonun ön tarafında bir kaç bomba patladı. Duyduğuma göre üç kişi öl-

müş ve bir sürü de yaralı varmış. Bana bir şey olmadı nedense. Tabii, çok korktum.»

«Fakat neden bu kadar geciktiniz efendim?» diye sordu memurlardan biri.

«Tren yoluna devam edemedi tabii. Hepimiz inip yürümek zorunda kaldık. Karanlıkta hiçte kolay olmadı.»

Morgan'ın arabası kapının önünde bekliyordu. Genç kız başını öne eğmişti.

«Haydi gidelim Jacinda.»

Morgan'ın arabası kapının önünde bekliyordu. Genç adam karısının binmesine yardım ettikten sonra kendisini de arabaya bindi. Şoföre Piccadilly'deki eve gideceklerini

söylediler.

Jacinda'nm yüzü bembeyazdı ve hâlâ titriyordu. Morgan'ı sapasağlam karşısında görmek onu biraz olsun rahatlatmıştı fakat gözyaşları nedense dinmek bilmiyorûu.

Morgan, «Korkacak bir şey yok artık Jacinda ağlama»,

diye fısıldadı.

Jacinda Morgan'ın elini sıkıca kavramış susuyordu.

«Eve gidince rahat rahat konuşuruz,» dedi Morgar. «Her halde buraya benimle görüşmeğe geldin.»

«Morgan, senden bir ricam var. Şatoya gitmek istiyorum ben... orada daha rahat konuşuruz.»

«Fakat burada da konuşabilirdik.»

«Şatoya... gitmek istiyorum Morgan.»

«Peki Jacinda, nasıl istersen.»

Morgan Jacinda'nın ne kadar sinirli ve gergin olduğu nun farkındaydı. Şoförüne doğru uzandı. «Henry, vazgeçtik, bizi Goambe'ye götür lütfen.»

«Peki efendim.»

Londra'nın kalabalık sokaklarından geçerken ikisi tic konuşmuyordu. Sessizliği ilk bozan Jacinda oldu.

«Çok üzgünüm Morgan, senden özür dilemeğe gelmiştim.»

\

«Önemi yok Jacinda.» «Seni çok üzdüğümün farkındayım.» «Bu durumda beraber yaşamamıza imkân yok Jacinda. Şatoyu da satmağa karar verdim. Onu ilk gördüğüm günü unutamıyorum, fakat neye yarar. Mutlu olamadıktan sonra... Şato bana mutluluk yerine üzüntü getirdi. Bu nedenle satıp her şeyi unutmak istiyorum.» Jacinda sessizce dinliyordu.

«Şu anda İngiltere'nin en büyük mağazalarından birine sahibim. Bankada, bana bir ömür boyu yetecek kadar param var. İngiltere'nin en köklü ailelerinden birinin kızıyla evliyim ve şahane bir şatom var. Ya mutluluk denen şey? Ona sahip değilim işte. Şimdi anlıyorum. Zengin olmak, bu kadar çabalamak boşunaymış. Para mutluluk getirmiyor. Bu bana iyi bir ders oldu. Şatoyu neden satın aldım sanki. Orada peri masallarındaki gibi bir aşk yaşıyacağımı hayal etmiştim hep. Sen de bana iyi bir ders verdin Jacinda. Bana parayla saadet alınamıyacağını öğrettin. Zenginliğimi ikide bir yüzüme vurup durdun. Seni mutlu edemediğim için bu işi burada bitirmeğe ve özür dilemeğe hazırım.»

Jacinda Morgan'dan bu sözleri beklemiyordu, şaşırmıştı. Gözlerini iri iri açarak, «Morgan,» diye çıkıştı, «anlamıyorum.»

«Çok iyi anlıyorsun. Buraya benimle konuşmağa gelmen iyi oldu. Senden bir kaç gün ayrı yaşamakla aklım başıma geldi. Öyle üzgünüm ki Jacinda, gülmesini bile unuttum. Belki günün birinde gene gülebilirim. Sen hiç olmazsa sevdiğin erkeğe gitmekle saadeti tadacaksın, buna sevin.»

Morgan birden gerilerek şoförüne seslendi. «Henry, arabayı durdur, ben kullanacağım.»

, «Morgan yanımda kal lütfen seninle konuşmak istiyo-

rum.»

«Konuşacak bir şey kalmadı Jacinda. Başını arkaya

daya ve uyumağa çalış. Eve gelince sana haber veririm.»

«Fakat beni dinle Morgan, lütfen.»

«Peki Jacinda fakat şu anda çok sinirliyim, eve gelince dinlerim seni.» Özür dilercesine gülümsedi. Şoförle yer değiştirerek arabayı kullanmağa başladı.

Jacinda arabanın arkasında yalnız kalmıştı. Morgan'ın biraz önceki sözlerini düşünüyordu. Kocasını bu güne kadar çok üzmüştü, kendisinden utanıyordu. Büyük bir mutluluğun eşiğindeyken onu kaçırmıştı. Artık duygularından emindi, Terry'i sevmiyordu. Şu anda yapılacak bir tek şey vardı, o da Morgan'ın sevgisini kazanmaktı. Kocasının anlayışlı, kibar davranışlarına karşı şımarıklık edip onu üzdüğü için kendisini affedemiyordu.

Şatoya vardıklarında hava kararmıştı. Jacinda çok yorgun ve gergindi. Morgan arabadan iner inmez Jacinda'ya yardım etti. Bütün uşaklar hizmetçiler kapıya onları karşılamağa koşmuştu. Şatoda bayram vardı sanki. Jacinda doğru odasına çıktı. Morgan bir içki içmek için aşağıda

kaldı.

Jacinda yukarda, odanın ortasında öylece kalmış düşünüyordu. Biliyordu, birazdan 'Morgan yanına gelecekti. İşte o zaman ona ne söyleyecekti?

Perdeler açıktı. Genç kız pencereye doğru yürüdü. Gökyüzü gri- mavi bir renk almıştı. Batı tarafında, güneşin tam battığı yerde hafif bir kızıllık vardı. Jacinda yüzünü pencerenin demirine dayadı. Uzaktaki uçsuz bucaksız tepeler, ağaçlar ona çocukluğunu hatırlatıyordu. Orada

öylece kaldı.

Ne kcUar zaman geçti hatırlamıyordu, birden üşüdüğünü hissetti. Her yanı buz gibi olmuştu. Morgan aşağıda ne yapıyordu acaba? Birden damarlarını ılık bir şeyin kapladığını fark etti. İçi arzuyla doldu. Yanakları pembeleşrnişti. Morgan'ı seviyordu! Evet, onu seviyor ve arzuiuyordu. Kocasına aşıktı!

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şatonun, yemek saatini bildiren gongu yankılar yaparak vuruyordu. Jacinda hâlâ hangi elbisesini giyeceğini bir türlü karar verememişti.

Morgan'ın onu kollarına alıp öptüğü gece üzerinde olan ince şifon elbisesini eline aldı. Gene onu giyse iyi olacaktı. Oldukça tahrik edici bir elbiseydi. Fakat hemen vazgeçti. Morgan onu baştan çıkarmak istediğini düşünebilirdi. Yanakları pembeleşti. Elbiseyi gene yerine astı.

Dolaptan bu kez beyaz ipekli bir elbise çıkartı. Fazla düşünmeden sırtına geçiriverdi. Aynaya baktı, çok yakış-mıştı.

Saçlarını taradıktan sonra parmağına Morgan'ın hediye ettiği yüzüğü taktı. Geç kalmıştı, hemen aşağıya inmesi gerekiyordu. Fakat ayakları bir türlü hareket etmiyordu, aşağıya inmeğe çekiniyordu nedense. Bu sırada kapı vuruldu.

«Evet?»

Gelen uşaktı.

«Mr. Wright sizi yemeğe bekliyor efendim.»

«Şimdi geliyorum Wade.»

Jacinda kendisini toparlamağa çalıştı. Her yanı titriyordu. Tuvalet masasının gözünü açtı. Kocasının hediye ettiği bilezik karşısında duruyordu. Alıp bileğine geçirdi. Belki de bu yüzük ve bilezik onlara mutluluk getirirdi. Ay-

nada kendisine son bir defa daha baktıktan sonra koşa koşa merdivenlerden indi.

Morgan yemek salonunun kapısında bekliyordu onu. «Özür dilerim, geç kaldım,» diye kekeledi Jacinda. Morgan ona dikkatle bakıyordu. «Seni acele ettirmek istememiştim Jacinda. Yemeği odanda yemek istiyeceği-ni düşünmüştüm.»

«Birlikte yemeği tercih ederim Morgan.» «O halde hemerı salona geçelim.» Jacinda önden ^ürürken Morgan'ın kendisini hayranlıkla incelediğinin farkındaydı. Kocası da en az kendisi gibi heyecanlı ve ürkekti.

Masaya oturur oturmaz Jacinda sessizliği bozdu. «Fle-ur Buick arabanı bir kaç günlüğüne emanet aldı. Hafta sonunu halamlarda geçirecek. Sana haber vermemi istedi » «Araba onda istediği kadar kalabilir. Burada iki araba daha var, gerekirse onları kullanırız.» «Sen hangisini kullanacaksın?» «Ben yarın trenle gideceğim Fleur burada seni yalnız mı bırakacak? Neden gitti Margaret halalara?»

«Bu sabah karar verdi. Ben Londra'ya seni görmeğe gidince, o da halamlarda kalmayı uygun gördü.»

«Anlıyorum. Yarın sen de gideceksin oraya herhalde.» «Sanmıyorum. Ne Fleur, ne de Terry böyle bir şeyi istemez herhalde.»

Morgan birden başını kaldırıp ona baktı. «Ne demek

istiyorsun?»

«Sözlerimi duydun, bunda anlaşılmıyacak bir şey yok. Şu anda Fleur'la Terry'nin gözü kendilerinden başka kimseyi görmüyor. Birbirlerine aşık olmak üzereler.»

«İnanmam... bunu maksatlı olarak söylüyorsun...» Sustu. «Beni... neyse başka bir konuya geçelim.»

«Morgan lütfen beni dinler misin?»

Jacinda tam her şeyi açıklıyacakken yemek servisi

başladı. Susmaktan başka çare yoktu. Jacinda hizmetçilerin yanında konuşmak istemiyordu.

Yemek biterken Jacinda seviniyordu. Birazdan kütüphanede Morgan'la yalnız kalıp onu ne kadar çok sevdiğini açıklıyacaktı. Birlikte yemekten kalkarak kahvelerini içmek için kütüphaneye gittiler.

Morgan Jacinda'nın karşısındaki rahat koltuklardan birine oturdu.

«Jacinda, ne yapmak istediğini biliyorum, Sanıyorum bu aklı sana Fleur verdi. Beni Terry'le aranızda bir şey kalmadığına inandırmak için çalışıyorsunuz. Bu oyunlara bir son ver artık, Ben kararı verdim, senden ayrılmak istiyorum.»

Jacinda'nın gururu kocasına yalvarmasına engel oluyordu. Yapacak bir şey yoktu, Morgan ona inanmak istemiyordu. Kahve fincanını masanın üzerine koyarak ayağa kalktı. Artık Morgan'la aralarında herşey bitmişti. Onu bir daha göremiyecekti. Buradan hemen gitmeliydi!

Bu sırada kütüphanenin kapısı açıldı. Uşak Jacinda'-ya döndü:

«Sizi görmek istiyen biri var efendim.»

«Kimmiş Wade?»

«Bir çocuk efendim, malikaneden gelmiş. Adı Alfred'-miş.»

«Alfred mi, hemen buraya getir.»

Uşak çok geçmeden çocukla beraber döndü. Alfred Jacinda'yı görünce heyecanla yaklaştı. Yüzü bembeyazdı.

«Ne oldu Alfred?» dedi Jacinda, «bir şey mi oldu?»

«Atınız... Mayıs Çiçeği çok hasta efendim, ölmek üzere.»

«Kimseye göstermediniz mi?»

«Veteriner burada yok, kente gitmiş. Hiç kimse ne yapılacağını bilmiyor.»

«Peki, hemen geliyorum,» dedi Jacinda. Morgan'a döndü. «Ben malikaneye kadar gidiyorum.»

«Ben de seninle geliyorum. Arabayı hazırlatayım, sen de üzerine bir şey al.»

Jacinda koşa kcğb odasına çıktı. Mayıs Çiçeğini bütün atlardan daha çok severdi. Ona yıllarca hizmet etmişti, ihtiyar atının ölmesini istemiyordu. Sırtına paltosunu giyecek aşağı indi. Araba hazır onu bekliyordu. Morgan direksiyona geçti.

«Barclay orada değil mi Jacinda, neden bir şey yapmamış?»

«Bilmiyorum, daha yeni geldi. Atlar hastalanınca veterineri çağırdık. Kentte oluşu çok kötü.»

«Mayıs Çiçeği zaten çok yaşlıydı değil mi?»

«Evet, bana o kadar çok hizmet etti ki zavallı. Onu hiç bir ata değişmem.»

«İşte geldik,» dedi Morgan ve fırlıyarak ahıra doğru koşmağa başladı. Jacinda arkasından yetişmeğe çalışıyordu.

«Morgan babam duymamalı, çok üzülür.»

«Gürültü yapmamağa çalışalım o halde.»

Tatlı tatlı saman kokan ahıra girdiler. Tavanda asılı fener hafif bir ışık veriyordu. Bazı köşeler kapkaranlıktı.

Alfred onları Mayıs Çiçeğinin bulunduğu köşeye götürdü. Hayvan ayakta duruyordu. Jacinda'yı görünce kiş-nedi. Fakat bunu bile güçlükle yaptığı belliydi. Fena halde üşütmüştü ve öksürüyordu. Basit bir soğukalginlığı değildi bu.

«Bir iki saattir ağırlaştı,» dedi Alfred.

Morgan hayvana yaklaşarak ensesini tuttu.

«Nesi var Morgan?»

«Sanıyorum zatürre olmuş, Baksana nefes alırken na-

sil güçlük çekiyor. Battaniye ve sıcak su lazım. Burada soba var mı?»

«Bakıcının odasında bir tane olacak.»

«Hemen yak,» dedi Morgan Alfred'e. «Üzerinde büyük bir kovayla su ısıt, çabuk.»

«Peki efendim.»

Jacinda kapıya yürüdü. «Ben gidip evden battaniye getireyim.»

«Biraz da sıcak su getir Jacinda. Alfred'in sobayı yakması uzun sürebilir.»

Mayıs Çiçeği zorlanarak öksürdü, ve arkasından kendisini yere attı. Jacinda hıçkırmağa başladı.

«Jacinda, ağlamayı bırakta battaniyeleri getir, çabuk

ol.»

Jacinda koşa koşa avluyu geçti. Mutfak kapısı aralıktı, gizlice içeri süzüldü. Ahçı kadın mutfağı temizliyordu, yatmak üzereydi. Jacinda'yı görünce gözleri faltaşı gibi

açıldı:

«Aman, Tanrım, yüreğim ağzıma geldi. Burada ne işiniz var bu saatte?»

«Annie, çabuk bana biraz su ısıt.»

«Tanrım, neler oluyor burada? Ne oldu bir şey mi var?»

«Mayıs Çiçeği çok hasta, babamın duymasını istemiyorum. Biraz fazlaca sıcak suya ihtiyacımız var.»

«Peki efendim, kazanla ısıtırım.»

Annie suyu ısıtırken Jacinda mutfaktan çıkarak alt kattaki dolapları karıştırmağa başladı. Buralarda bir yerde battaniye olacaktı. Tekrar tekrar dolapları açtı. İki tane bulmuştu. Koşarak alt kattaki odalardan birinin kapısını açıp içeri girdi. Burada iki battaniye bulmuştu. Hepsini sırtına yükliyerek ahıra koştu.

Morgan paltosunu çıkartarak kollarını sıvamıştı. Battaniyeleri Jacinda'nın elinden alarak Mayıs Çiçeğinin bölmesine girdi. Zavallı hayvan gene ayağa kalkmış sağa so-

la sallanıp duruyordu. Morgan Mayıs Çiçeğinin derecesini almıştı, Jacinda'ya uzattı. Genç kız karanlıkta yazıları seçebilmek için dikkatle baktı. Kırk dereceyi gösteriyordu.

ğuk.

Morgan, «Kapıyı^apat Jacinda,» dedi burctei çok so-

Jacinda hiç sesini çıkartmadan bölmenin Kapısını kapattı. Annie bu sırada elinde sıcak su kazanı afnra geliyordu. Morgan atın bölmesinden çıktı, yaşlı kadının elinden kazanı aldı. Alfred bu sırada sobayı yakmış suyu üzerine koymuştu.

«Alfred ceketini çıkart,» dedi Morgan, «bana yardım etmeni istiyorum. Atı sarıp sarmalıyacağız.»

Morgan küçük battaniyelerden birini kazanın içindeki sıcak suya daldırıp çıkarttı ve bir ucunu Alfred'e uzattı. Birlikte sıkarak fazla suyu akıttılar. İkisinin de elleri yanıyordu. Sıcak battaniyeyi atın göğsüne yerleştirdiler. Üşümesin diye de geri kalan kuru battaniyeleri halanın sırtına örttüler.

«Bu işi her yarım saatte bir tekrarlıyacağız Jacinda. Biraz sonra hayvanın gene derecesini alacağım.»

Yarım saat sonra Mayıs Çiçeğinin derecesi kırk bire çıkmıştı.

Jacinda, «daha da kötüleşti,» diye fısıldadı,

At yerinde kıpırdanıp duruyordu. Üzerindeki battaniyelerle bir hayalete benzemişti. Jacinda korkuyordu. Bir zamanlar kırlarda koşturduğu atı ölmek üzereydi, dayanamazdı buna. Onu son zamanlarda çok ihmal etmişti. Kendisini suçlu hissediyordu.

Ahçı kadın yaşlıydı. Jacinda onu yatmağa gönderdi. Burada Morgan'la beraber atın başında bekiiyebilirdi. Üzerindeki ipek elbiseye baktı. Orası burası takılıp yırtılmıştı. Morgan her yarım saatte bir Alfred'le birlikte sıcak battaniyeyi değiştiriyordu. Dakikalar geçiyor hatta hiç bir ra-

hatlama görülmüyordu. Güçlükle nefes alıp veriyordu hayvan. Gitgide de daha fenalaşıyor gibiydi.

Jacinda, «Morgan atım ölecek,» diye hıçkırmağa başladı.

(Morgan elini karısının omuzuna koydu. «Elimizden ge-ieni yapıyoruz, haydi sil gözyaşlarını.»

Mayıs Ciceği bu sırada ani bir hareket yaptı. Jacinda Morgan'ın gerilerek ata baktığını farketmişti. Mayıs Çiçeği üzerindeki battaniyeleri yana savura savura ayağa kalktı. Nefesi çabuklaşmıştı. Jacinda bir çığlık attı.

«Ölüyor, Morgan!»

«Bacakları sertleşti. Zavallı at, korkarım...»

Jacinda birden hıçkırarak yüzünü Morgan'ın göğsüne sakladı. Morgan sert bir hareketle onu uzaklaştırdı.

«Dur Jacinda, onu böyle bırakamayız. Sıcak battaniyeyi koyalım gene, belki faydası otur.»

Alfred'in elleri sıcak sudan mos mor olmuştu. Jacinda sıcak suya batırılan battaniyeyi çocuğun elinden alarak Morgan'la beraber sıkmağa başladı. Kaynar su ellerini yakıyor fakat Jacinda aldırmıyordu. Üstü başı su içinde kalmıştı. Bu sırada Morgan'ın başşeyisi Ashford çıkageldi. Haberi alınca yatağından fırlayıp koşmuştu.

Ashford ata şöyle bir baktı, derecesini aldı. Kırk bir buçuktu.

Artık hayvanın ölümünü beklemekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı. Jacinda ihtiyar atının bölmesinin tam karşısında yığılmış samanların üzerine oturdu. Bitkindi. Morgan'ın fısıltı halinde mırıldandığını duyuyordu. Ellerine baktı, yanmıştı. Bedeninin ıslanan yerleri üşümeğe başlamıştı. Beyni uyuşuyordu. Bir ayak sesi duydu, başını kaldırıp baktı. Morgan atının öldüğünü haber vermeğe gelmişti herhalde.

«Mayıs Çiçeğinin ateşi düştü Jacinda,» dedi Morgan.

Jacinda anlamamış gibi ona baktı. İnanamıyordu. Yerinden fırlayıp Morgan'ın ellerine sarıldı.

«Yaşayacak mı?»

«Sanıyorum.»

Morgan Jacinda'yı çok şaşırtan bir davranışla uzanıp alnından öptü. Sonra tekrar atın yanına gitti.

Jacinda sevinç gözyaşları döküyordu. Morgan atını kurtarmıştı!

Bu sırada Alfred, «veteriner geldi efendim,» dedi. Zavallı çocuk bitkin görünüyordu.

Morgan veterineri dışarda karşıladı. Birlikte atın yanına gittiler. Veteriner hayvanı muayene ederken Morgan'da neler yaptıklarını anlatıyordu. Yeterince atın muayenesi bittikten sonra gülümseyerek Morgan'a döndü:

«Eğer günün birinde işsiz kalırsanız, bana gelin. Sizin gibi bir yardımcıya ihtiyacım var. Benim yapacağımdan da fazlasını yapmışsınız. Tehlikeyi atlatmış fakat bakım ister tabii.» Morgan'ın seyisine baktı. «Ashford'un ona iyi bakacağından eminim.» Dönüp seyise bazı tavsiyelerde bulundu.

Jacinda yaşlı gözlerle Morgan'a baktı. O anda aralarında bir elektrik akımı geçti. İkisi soluk

almaktan çekiniyor gibiydi. Jaoinda yorgundu fakat mutluydu. Her şeyi unutarak Morgan'a yaklaştı, kollarını boynuna dolayarak yüzünü kocasının göğsüne sakladı. Morgan da ona sarılmış saçlarını okşuyordu.

«Atın kurtuldu Jacinda.»

«Sen olmasaydın... çoktan ölmüştü.»

Morgan karısına daha sıkı sarıldı. Boğuk bir sesle, «Şatomuza dönelim Jacinda,» diye fısıldadı.

Arabada giderlerken Jacinda sessiz ama mutluydu.

«Biliyor musun Jacinda,» dedi Morgan. «Hayatta iki şeye sahip olabilmeyi çok arzu ettim. Biri şatoydu, öteki de sen!»

Jacinda kalbinin çarpıntısından bir an konuşamadı. «Morgan... eğer istersen... ikisi de senin.»

«İkisi de mi?»

«Evet, ikisi de! İzin verirsen yanında kalacağım.»

«Benimle gene oyun oynamıyorsun ya?»

«Hayır (Morgan. Sana söylemeğe çalışıyordum fakat beni dinlemiyordun. Morgan... seni... çok... seviyorum!»

Morgan elini uzatarak karısının omuzunu okşadı. Jacinda'nın söylediklerine inanmıyor gibiydi. «Bir daha söyle

Jacinda.»

«Seni... seviyorum Morgan. Daha önce anlıyamamış-tım bunu. Lütfen... beni affet, seni kaybetmek istemiyorum.»

Morgan hiç bir şey söylemiyordu. Jacinda bir an kocasının kendisini istemediğini düşündü. Fakat yanılmıştı. Morgan onu hafifçe kendisine çekerek dudaklarından öptü.

Bu çok hafif bir öpücüktü fakat Jacinda şimşek çarpmış gibi oldu. Kollarını Morgan'ın boynuna sararak kendisine çekti. Bu sırada Morgan arabayı durdurup yolun kenarına çekmişti.

Birbirlerine sarılarak gene öpüştüler. Bu kez daha ateşli, daha arzuluydu ikisi de. Ay ışığı yolu hafifçe aydınlatıyordu. Jacinda alev alev yanan dudaklarını kocasından ayıramıyordu. Artık dünyada Morgan'dan başka hiç kimse yoktu onun için.

Morgan, «Sevgilim, sevgilim,» diye fısıldıyordu durmadan. Bir ara eliyle Jacinda'nın çenesinden

tutup kaldırdı. «Beni sevdiğin doğru mu?»

«Evet, Morgan seni seviyorum... inan bana.»

«Sana inanmak mı? Sana tapıyorum Jacinda. Ne olursa olsun senden vazgeçemiyeceğimi anlamıştım. Sen beni mdin!»

«Yalnız seninim Morgan.»

«Sevgili Jacindam benim!»

ii —167 —

Morgan karısının gözlerini, dudaklarını öpmeğe başladı. Başı duyduğu arzudan arkaya düşen Jacinda'ya gururla bakıyordu. Artık hiç bir kuşkusu kalmamıştı. Jacinda seviyordu onu. Bu öpüşler sahte olamazdı. Arzudan kıvranan bir sesle:

«Haydi yavrum, evimize gidelim,» dedi.

«Evet,» diye fısıldadı Jacinda. «Evimize gidelim Morgan. Göreceksin seni ne kadar mutlu edeceğim.»

Jacinda'nın son sözcükleri Morgan'ın öpücükleri arasında boğulup gitti.

SON

YALNIZ KIZ

Çeviren ; Derin Çizer

BİRİNCİ BÖLÜM

Yağışlı bir Ekim ikindisiydi; oturmuş geçen ayın hesaplarını büyük defterden kopya ediyordum. İki yıldır Dublin'in kuzeyindeki bu bakkal dükkânında çalışıyordum.

Patronumla karısı da benim gibi taşralıydılar. Nazik insanlardı ama, çok çalışmamı istiyorlardı. Yeni yıl için de ücretimi arttırmaya söz vermişlerdi. O zamanlar, bugünkünden bambaşka bir hayata dalacağımı düşünemiyordum bile.

Yağmur yüzünden pek az müşteri gelip gidiyordu dükkana. Ben de, faturaları çabucacık yazıp bitirerek, okumama devam ettim. Büyük defterin içine bir kitap saklamıştım ve yakalanmaktan korkmadan okuyabiliyordum.

Güzel bir kitaptı ama, acıklıydı. Geceler Güzeldir adında bir kitap. Çarçabuk okumak için kelimelerin yansını atlıyordum; adamın, kadını terkedip etmiyeceğini merak ediyordum çünkü. Bütün kusursuz adamlar da kitaplardaydı - garip, karmaşık, romantik adamlar - benim de en çok beğendiklerim.

Mr. Gentleman dışında böyle biriyle hiç karşılaşmamıştım, onu da iki yıldır görmemiştim zaten. O şimdi bir gölgeydi benim için. Onu, insanın, artık küçüldüğü için giyemediği güzel bir elbiseyi hatırlaması gibi hatırlıyordum.

Dört buçukta ışıkları yaktım. Dükkan bu sunî ışık altında daha da külüstür görünüyordu. Raflar toz içindey-

di, tavan geldiğimdenberi boyanmamıştı. Çatlaklarla doluydu. Saçlarımı düzeltmek için aynaya baktım. O gece arkadaşım Barbara ile bir yere gidecektik. Yüzüm aynada yuvarlak ve dümdüz görünüyordu. Yanaklarımı içeri çektim, daha ince görüneyim diye. Barbara gibi ince olmak isterdim.

Geçen gece, geceliğimi giydiğimde, 'Yakında doğuracak kadınlara benziyorsun,' demişti Barbara.

'Saçmalıyorsun,' dedim. Bunu düşünmek bile canımı sıkmağa yetmişti. Barbara alay ediyordu benimle, Mr. Gentleman'ı öpmekten ileri gitmediğimi bildiği halde.

'Senin gibi taşradan gelmiş şaşkınlar, biriyle yalnızca dans etseler bile olur bu iş,' dedi Barbara, bir yandan da hayali bir adamın kollarında vals yapıyordu. Sonra çılgın gülme krizlerinden birine yakalanarak, baş ucundaki saydam plastik bardaklara cin doldurdu.

Barbara, son zamanlarda, çantasında küçük bir şişe cin taşımaya başlamıştı. Cinin tadını pek sevmiyorduk, ama, o mavimsi serinletici görünüşü hoşumuza gidiyordu. Sert yataklarımıza yayılıp içerken, hızlı yaşama nu-maras; yapıyorduk.

Barbara, kaldığı sanatoryumdan Joanna'nın pansiyonuna geri gelmişti. Eski günlerdekinden tek farkımız, ikimizin de şu sıra sevgilimiz olmayışıydı. Flörtlerimiz vardı elbet, ama flörtler tehlikelidir.

Daha geçen Pazar, Barbûra'nın, güzellik müstahzarları satan bir adamla randevusu vardı. Barbara'yı almaya, üzeri baştan başa 'Ona Pembe saten hediye edin', "O okullu kıza güzel pembe Saten' gibi sloganlarla boyalı bir arabayla geldi. Mavi, göz alıcı bir arabaydı. Üzerindeki yazılar da gümüş rengiydi. Barbara, klakson sesini duyunca, ne biçim bir araba olduğunu görmek için pencereye koştu.

'Aman allahım! Bu sirk arabasına dünyada binmem! Git aşağıya, hemoriç olduğumu söyle.'

Nefret ediyordum bu hemoric kelimesinden. Barbara'-nın, hızlı görünmek için kullandığı yeni kelimelerden biriydi bu. Aşağıya indim, adama, başı ağrıdığını söyledim.

'Onun yerine siz gelmek ister miydiniz?'

Kabul etmedim.

Arka koltukta, reklam afişleri, küçük eşantiyon şişelerde 'Pembe Saten Losyonu' paketleri vardı. Bana da bir şişe verir belki, diye düşündüm ama vermedi.

'Benimle bir show'a gitmek istemediğinize emin misiniz?'

İstemediğimi söyledim.

Başka hiç birşey söylemedi, arabayı işletti, geri geri bahçeden çıktı.

'Büyük hayal kırıklığına uğradı,' dedim, yukarı çıkınca.

'Bu ona ders olur. Eşantiyon alabildin mi bari? Bacaklarım için biraz güneş - yağı yapardım.'

'Nasıl yanına oturup eşantiyon alabilirdim canım?'

'Aklını çelerek; vücudunla, güneşin batışıyla ya da başka birşeyle ilgilendirerek.'

Barbara mantıksızdır hep böyle. Herkesi, olduğundan daha aptal sanır. Herhalde dükkan sahibi olan bu adamlar da toplama çıkarma bilirler.

'İki kelime bile konuşmadı,' dedim.

'Haa, sessiz tiplerden,' dedi Barbara, suratını asarak. 'Onun gibi biriyle nasıl bir gece geçirilir sen düşürt artık! Haydi, mink'ini giy, dan.sa gidiyoruz.' Üzerime hafif bir elbise giydim. Şehire inip bir Pazar - dansına gittik. 'O, kafası türbanlı Hintlilerden sakın sigara alma, esrarlı olabilir,' dedi Barbara.

Bir hafta önce, iki kızın esrar içirilip, Dublin dağlarına kaçırıldığı söylentileri dolaşıyordu ortalıkta.

Esrarlı sigaralar! Kimse bizi bir kere olsun dansa kaldırmadı. Yeterince erkek yoktu. Birbirimizle dans edebilirdik ama, Barbara, bunun, herşeyirı sonu olacağını söyledi. Biz de orada, soğuktan ürperen kollarımızı oğuştu-rup, salonun öteki ucunda taburelerde oturup bekleşen kızları dansa kaldıran erkekleri çekiştirmeğe başladık. Bu erkekler, müzik başlamadan kızların yanına gelmiyor, ancak neden sonra, yakınlarındu oturan kızları dansa kaldırıyorlardı. Biz de o yöne doğru ilerledik, ama orada da şansımız yaver gitmedi.

Barbara, bir daha böyle danslara asla gitmemek gerektiğini söyledi. Yeni insanlarla; diplomatlar, ya da onlara benzer kişilerle tanışmanın bir yolunu bulmalıydık

artık.

Bu benim de bitmeyen arzumdu. Bazı sabahlar, o gün yeni, harikulade biriyle tanışacağıma inanarak uyanırdım. Yüzümü dikkatle boyar, kısa nefesler alarak, kendimi günün heyecanına hazırlardım. Ama, müşterilerden, ya da Barbara'nın tanıdığı öğrencilerden başkası çıkmazdı karşıma.

Bütün bunları, dükkanda, üç ayı doldurmuş faturalara kırmızı
şeritler yapıştırırken düşünüyordum. Çabucak adreslerini yazdım. Faturaları hiçbir zaman postalamaz-dık. Çünkü Mrs. Burns, bu iş için çırağı Willie'yi kullanmanın daha uauzageldiğini söylüyordu. Tam bu sırada Willie, vağmurluğundaki suları silkeleyerekten geldi. 'Nerelerdeydin?' 'Hiç bir yerde.'

Her günkü gibi, dükkan kalabalıklaşmadan kahvaltımızı yaptık. Kırık bisküiler, üzümler, kuru erik ve kiraz yedik. Willie'nin elleri soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

'Beğendin mi bunları, Will?' dedim, gözleri yeni, beyaz ayakkabılarıma dikilince. Öyle sivri burunları vardı W, merdivenleri yan yan çıkıyordum. O gece, Barbara ile

bir kabul törenine gidecektik, onun için giymiştim onları. Kabul törenini gazetelerde okuyup gitmeye karar vermiştik.

Saat beşte, işlerinden dönen müşteriler doluşmağa başladılar, altıda da Mrs. Bums, benim yerimi almaya geldi.

'Havası çok ağırlaşmış buranın,' dedi Willie'ye. Gaz sobasını yakmamıza taş atıyor aklınca. Havasızmış! Oysa, döşemeyle doğramalar arasında öyle geniş bir çatlak vardı ki, cereyandan durulmuyordu dükkanda.

Yüzümü boyadım; allık, far ve 'Gül Külleri' parfümünden süründüm. Bu parfümün adı bile sarhoş ediyordu beni. Willie, ayakkabılarımı koymak için gizlice bir şeker torbası ayarladı. Ben de çizmelerimi giydim. Dışardaki oluklar taşmış, yağmur, yukardaki pencereyi dövüyordu.

'Benim yapamıyacağımı sen de yapma,' dedi Willie dış kapıya kadar benimle gelerek, ben durağa koşarken arkamdan ıslık çaldı. Yağmur çılgınca yağıyordu.

Otobüs boştu, gecenin o saatinde şehrin merkezine giden pek az kişi vardı. Sinemalar için de çok erkendi. Yerler şeker kağıtları, sigara kutularıyla doluydu, ter kokusu sinmişti otobüsün içine. Fakir bir semtti burası.

Yanımda bulduğum gazeteyi \ okumağa başladım. Uzun bir makalede, bir papaz, Çin'de gördüğü işkenceleri anlatıyordu. Bu çeşitten yazıları iyi bilirdim. Gittiğim manastır okulunda, rahibe, Cumartesi akşamları hep böyle hikayeler okurdu bize. Sözüm ona ikram olsun diye okuduğu o The Standard gazetesi, hep böyle, tırnaklan sökülen papazlar, ya da farelerle dolu karanlık odalara kapatılan rahibelerin hikayeleriyle doluydu.

Bu uzun makaleye daldığım için, az daha ineceğim durağı kaçırıyordum.

Barbara, beni otelin önünde bekliyordu. Noel ağacın-

dan çıkmış gibi bir haii vardı. Eline, yeni kürk manşonunu almış, saçlarını sprayie düzeltmişti.

'Allahın cezası, bu çizmelerle nereye gidiyorsun,' diye

bağırdı.

Ayaklarıma baktım ve umutsuzlukla, ayakkabılarımı

otobüste unuttuğumu anladım.

Karşıya geçip, otobüsün dönüşünü beklemekten başka çare yoktu. Üstü açık bir duraktı, Barbara'nın saçları yamyassı oldu. İşin daha da kötüsü, ayakkabılarım otobüste yoktu, biletçi de değişmişti. Şimdiki biletçi bize, öbür arkadaşının, ayakkabıları kayıp eşya bürosuna götürmüş olabileceğini söyledi.

'Sabahleyin saat ondan sonra uğrayın oraya,' dedi. Canımız iyice sıkkın, otele koştuk.

Barbara, giriş kapısındaki kıza gazeteci olduğumuzu bildirdiği halde ziyafet salonuna girmekte zorluk çektik. Çantasında davetiyeleri aradı, sonra, kıza unutmuş olduğunu söyledi. Pembe, altın yaldızlı kartlar... Kapıdaki kızın elinde bir tomar görmüştü bunlardan da ordan biliyordu. Çantasını karıştırırken Barbara'nın eüeri titriyor, yanakları kızarıyordu. Sürdüğü allık, yağmurdan yol yol

akmıştı.

'Hangi gazeteden geliyorsunuz?' diye sordu kapıdaki kız. Arkamızda ufak bir kuyruk belirmişti.

'Kadın Haftası,' dedi Barbara. Daha önceden kararlaştırmıştı. Böyle bir dergi yoktu aslında.

'Girin öyleyse,' dedi kız istemiye istemiye. Böylece

girdik.

Cilalı parkeler üzerinde yürürken, lastik çizmelerim kötü sesler çıkarıyordu. Herkesin bana baktığını sandım. Çok zengin bir salondu burası. Avizeler yanmış, mavi kadife perdeler çekilmiş, hafif hafif dans. müziği çalıyordu.

Barbara, arkadaşımız Tom Mead'ı görünce yanına gitti. Tom Mead, büyük bir yün şirketinin reklamcısıydı;

onunla, birkaç hafta önce bir defilede tanışmıştık. Bizi çaya filan götürmüş, Barbara'ya asılmaya çalışmıştı. Dünyadan bıkmış gibi tavırlar takınıyordu ama, reçelli ekmekleri peşpeşe atıştırmayı da ihmal etmiyordu. Evli olduğundan haberimiz vardı ya, karısıyla karşılaşmamıştık hiç.

Barbara, 'Tod!' diye seslenerek, yüksek topukları üzerinde seke seke yaklaştı. Tod, onun elini öperek bizi yanındaki, iki kişiyle tanıştırdı. Biri, kocaman siyah şapkalr1 bir gazeteci kadın, öbürü soluk yüzlü, garip biriydi. Adı, Eugene Gaillard'dı. Tanıştığımıza memnun oldum,' dedi, ama, pek memnun görünmüyordu. Yüzünde hüzünlü bir ha! vardı. Tod, film direktörü olduğunu söyledi onun. Barbara, birden sırıtmaya, gamzelerini ve altın dişini bir arada göstermeye başladı.

'Şu... şu filmleri yaptı,' diye, asla duymadığım birtakım film adları sıraladı Tod.

'Klasik bir dokümanter,' dedi, gazeteci olan kadın.

Mr. Gaillard, ona ciddiyetle bakarak, 'Evet, gerçekten harika, sarsıcı, gerçek fakirlik,', dedi. Konuştuğu zaman, yüzünde garip bir nefret ifadesi beliriyordu.

'Şimdi ne yapıyorsunuz?' diye sordu kadın.

'Çiftçi oldum,' dedi.

Toprak ağası,' diye düzeltti, Tod.

Gazeteci kadın, birgün orada, bir röportaj yapmayı teklif etti onunla. Güzel giyinmişti, buram buram parfüm: kokuyordu, ama ellisinin üstündeydi.

Barbara, 'Biz de bir şeyler yudumlasak,' dedi bana. Adamların hiçbiri içki teklif etmeyince de hayal kırıklığına uğradı. Birlikte, salon boyunca uç uca eklenmiş masalara doğru yürüdük. Masalara beyaz örtüler örtülmüştü, her

masanın arkasında bir garson, kadehlere durmadan kırmızı ve beyaz şarap dolduruyordu.

'Pek dostça davranmıyorlar,' dedi Barbara.

Konuşmaları bana kadar ulaşıyordu. Tod'un, 'İşte, şu sana bahsettiğim edebiyat sever şişko kız,' dediğini duydum.

'Hangisi?1 dedi Gaillard, -ilgisizce.

Tod, 'Uzun saçlı, lastik çizmelisi,' derken hafifçe gülüyordu.

Kendime bir içki almaya koştum. Biskü tabaklarına yetişemiyordum. Oysa kamım açtı, çay bile içmemiştim.

'Edebiyat sever şişko kız.' İçime işlemişti bu laf.

'Giyinişiniz pek orijinal - lastik çizmeler ve tüylü şapka!' dedi Eugene arkamda. Yumuşak sesinden tanımıştım. Boyu uzundu, aşağı yukarı babam kadardı.

'Bunda gülecek birşey yok, ayakkabılarımı otobüste kaybettim,' dedim

'Ama lastik çizmelerle buraya gelmek, öyle orjinal bir fikir ki, yeni bir moda çıkarabilirsiniz. Sadece plastik yağmurluklu kızlarla sevişebilen adamlardan söz edildiğini duydunuz mu hiç?'

'Duymadım,' dedim, bukadar az şey bilmekten utanarak.

'Bana kendinizden söz edin biraz,' dedi. Birden ona karşı bir yakınlık duydum, neden bilmem. Tanıdığım kimseye benzemiyordu. Uzun, kül rengi bir yüzü vardı. Kili-' selerden birinde gördüğüm, taşa oyulmuş bir azizi andırıyordu.

'Kimsiniz, ne yapıyorsunuz?' diye sordu, ama, ürkekliğimi görünoe, kendisi konuşmağa başladı. Grafton So-kağı'nda Tod'a rastladığını, onu buraya Tod'un sürüklediğini söyledi. Duvarlardaki parlak apliklere, kadife perdelere ve tek başına duran uzun boylu bir kadının siyah küpelerine bakarak, 'Seyretmeye geldim - şaPap içmeye de-

ğH,' dedi. Ben de ona ilgi çekici birşeyler söyliyebilrneyi isterdim.

'Kırmızı ve beyaz şarap arasında ne fark var?' diye sordum.

Gülerek, 'Biri kırmızı, öteki beyazdır,' dedi.

Barbara, elinde beyaz manşonu ve bir yığın cipsle yanımıza geldi. Beni kastederek, 'Çileli Meryem size korkunç çocukluğundan masallar mı anlatıyor acaba?' dedi.

'Evet,' dedi Eugene Gaillard, 'hem de en başından başlayarak.'

Barbara, çatınır gibi oldu, sonra kof bir kahkaha attı. Eugene Gaillard'a. 'Kadın Haftası'nın Yalnız Kalpler sütununu hazırladığını, harika mektuplar aldığını söyledi.

'Daha dün, Ballinsloe'lu zavallı bir kadından bir mektup aldım. «Sayın bayan, kocam benimle Pazar akşamlan sevişir, oysa ben de Pazartesileri büyük çamaşır yıkarım, ölesiye yorgun oluyorum. Kocamın duygularını incitmeden ne yapabilirim?» diye soruyordu.'

'Ne cevap verdiniz?'

'Ben de Ballinsloe'lu hanıma, çamaşırını Salı günleri yıkamasını yazdım,' dedi Barbara.

Hayatın problemlerini nasıl kolayca çözdüğünü belirtmek için ellerini iki yana açmıştı. Eugene Gaillard gülmek zorunda kaldı.

'Komik bir kız şu Barbara,' dedi bana. Ben de bu yargısına katılmak zorundaymışım gibi.

Bu aslında benim esprimdi. Dişimi doldurtmak için beklerken, hastanedeki bir gazetede okumuş, sonra da Barbara'ya anlatmıştım. O da, ondan sonra herkese anlatmaya başladı bunu. Bir yıldır çok züppeleşmişti zaten. Şarap çeşitlerinden anlıyor, eskrim dersleri alıyordu.

Tam o sırada Tom Mead, boş bir kadehi sallayarak yaklaştı.

'İçtiler suyunu çekti, neden hep birlikte bir yerlere, gitmiyoruz?' diye sordu, Eugene .

Eugene, 'Ne tatlı kızlar bulmuşsun böyle,' diye karşılık verdi ona. Barbara da, 'tatlı, kibar ama beş parasız kızlar,' diye mırıldanmaya başladı.

'Pek âlâ, yemeğe gidelim,' dedi Eugene.

Çıkarken, Barbara, ev sahibemiz Joanna tarafından ödenmek üzere, on iki şişe ren şarabı ısmarladı. Şarabı tadınca, ısmarlamak gerektiği fikrindeydi. Şarapları' görünce Joanna'nın kriz geçireceğini biliyordu.

'Joanna da kim?" diye sordu Eugene, kapıya giderken. Gazeteci kadın'a ve başka bir iki kişiye daha el salladık.

Barbara, 'Size ondan yemekte söz ederim,' dedi. ,

Dirseğim Eugene'ninkine değdi, Mr, Gentleman'dan ayrılalı beri duymadığım o titremeyi duydum bacaklarımda.

İKÎNC! BÖLÜM

Yemeği otelde yedik.Çorba, şiş ve kızarmış patates İstedik. Eugene çok yemiyordu. Kollarını, bileklerinden aşağı çekiştirmek gibi bir tiki vardı. Bilekleri ve elleri tüylüydü. Kara, sık tüylü. Barbara'nın çenesi hiç durmadı. Ben pek konuşmadım, aynı anda hem onu seyredip, hern konuşmak elimden gelmiyordu. Bana, yüzümün, İrlanda banknotlarındaki kıza benzediğini söyledi.

'Şimdiye kadar hiç bir banknot, üzerindeki resime bakacak kadar elimizde kalmadı ki,' dedi Barbara.

'Gelecek sefer bakın öyleyse.'

Garson kadehlerimize yeniden şarap koydu. Mutluydum, yemekler güzeldi.

'Mister Gaillard, mister Gaillard,' diye seslendi garson. Kalbim acıdan duracak gibi oldu.

Ona, 'Size, size' dedim. Barbara, heyecanla bağırıp kendimi maskara etmemi önlemek için ayağıma bir tekme attı. Eugene özür diledi ve ağır ağır uzaklaştı. 'Müthiş bir âdâm,' dedi Barbara. 'Zengin de...' diye ekledi Tod ve garip garip gülümsedi. Bir şeyi kıskandığını hissettim. 'İyi bir av,' dedi Barbara.

'Öyle, öyle' dedi Tod, ama, mavi gözlerinin bakışlarından birşey gizlediğini anladım. Belki de Eugene nişanlıydı, hatta belki de evliydi.

Geri döndüğü zaman, ondan bahsetmiyormuşuz gibi davrandık.

'Cok özür dilerim ama, sizlerden ayrılmak zorundayım. Hava alanına gidip birisini geçirmem gerekiyor. Önemii olmasa gitmezdim.' dedi gelinee.

Yüreğime indi, Barbara da dondurma do!u kaşığını tabağa düşürdü. Tod, büyük bir endişeyle ayağa kalktı. Sanırım hesabın başına yıkılmasından korkmuştu.

"Aslında benim de gitmem gerekiyor Eugene. Küçük Sally beni çaya bekliyor.' Konuşurken, yakasının çevresin-, de, boynu kıpkırmızı kesilmişti. 'Seni hava alanına bırakabilirim, yolumun üzerinde zaten.'

Barbara ile benim, ödemek için on, on bir yıl bulaşık yıkamaya kalacağımızı düşündükçe, ölecek gibi oluyordum. Neyse ki Eugene gitmeden hesabı ödedi.

Ellerimizi sıkarak özür diledi ve bizi kahvelerimizle başbaşa bırakarak çıktı gitti. Garsonlar şaşkına dönmüşlerdi, erkeklerin gidişi, benim lastik çizmelerim, bizim hayli garip kimseler olduğumuz sanısın! uyandırmış olmalıydı.

Barbara, 'Hey allahım, şu talihe bak,' dedi.

"Herhaide onun uğrunda bir hayli kadın ölmüştür,' dedim.

'Sıradan biri olmadığı belli,' dedi, 'onunla arkadaş olmak isterdim.'

Acaba bir daha görebilecek miydik?

Barbara, 'Ona yazabiliriz, sen bir mektup karalarsın, ben de imzalarım,' dedi.

'Ne yazacağız peki?'

Omuzunu silkti, 'Bilmiyorum.' Yemek üstesinin altında, müşterilerin, isterlerse mutfağı gözden

geçirebilecekleri yazılıydı. 'Haydi, hava olsun diye yapalım,' dedi Barbara.

'Yok, olmaz,' dedim. Canım, kahvemi yudumlamaktan başka birşey yapmak istemiyordu. Acaba onu tekrar görebilecek miydik?

En sonunda Barbara, 'Sıkı dur, fevkalade birşey geldi aklıma,' dedi ve bir dans için bilet alıp onu da çağırmamızı teklif etti. Biletler bize piyangodan çıkmış ya da havadan gelmiş gibi davranacaktık.

'Sana da bir kavalye buluruz; Tod, Body ya da başka birini.'

Body, Barbara'nın bîr arkadaşıydı, Blanchardstown*-da tazflar yetiştirmekle uğraşırdı. Asıl adı Bertie Counî-han'dı, ama, biz ona Body adını takmıştık, çünkü hiç yı-kanmazdı. Yıkanmanın cildini bozduğunu söylerdi. İri geniş omuzlu, kara kıvırcık saçlı, memnun kırmızı yüzlü bir gençti.

Barbara'nın planını uyguladık. Hafta sonunda, bir bakkallar dansı için dört bilet satın aldık. Parasını ben ödedim. Dans, Cleary'nin salonunda olacaktı. Sonra, Tod'-dan Eugene'nin adresini alıp davet ettik. Hiç birimiz Jo-anna'nın kirasını vermedik o hafta.

Eugene'nin cevabını endişeyle bekliyorduk. Geldiği zaman az daha ağlayacaktım. Barbara'ya, yıllardır dans etmediğini, böjle neşeli bir yer için tatsız bir arkadaş olacağını yazarak kibarca reddetmişti.

Barbara, mektubu bana uzatırken, 'İşte şimdi hapı yuttuk,' dedi. Eugene'nin el yazısı güç okunuyordu.

'Ah allahım' Sandığımdan daha çok üzülmüştüm. Bütün umutlarımı bu dansa, onu tekrar görmeğe bağlamıştım. 'Ne hayat!' dedim, biletlerimiz vardı ama, kavalyelerimiz yoktu, paramız, dansta giyecek elbiselerimiz yoktu.

'Herhalde gitmek zorundayız, bu biletleri ziyan edemeyiz ya,' dedi Barbara.

'Ama kürkümüz yok ki,' dedim.

'Elbiseleri, Dame Sokağı'ndaki dükkandan kiralarız, diye cevap verdi o.

'Aman ne dehşet verici şey!'

'Bu kümeste oturup, dört bileti ziyan etmek daha dehşet verici.'

'Elbise kiralıyacak paramız yok ki,' dedim, meseleye bu kadar kesin bir çözüm bulmaktan memnun bir sesle. Gitmek umurumda değildi şimdi.

Barbara, 'Vücutlarımızı, Cerrahlar Koleji'ne satarız,' dedi, 'ölünce, gelir seni alırlar, çırılçıplak bir

masaya uzatıp, parçalarlar.'

Sululuk etmemesini söyledim.

'Çalıştığın dükkanı soyabilirsin, zaten sana az ücret veriyorlar.' v

'Ama, günah bu.'

'Hiç de değil. Thomas Aquinas, bizi sömüren işvereni soyabileceğimizi söylüyor.'

'Aquinas da kim?'

'Bilmem, galiba kilise ulularından biri."

Sonunda başardık bu işi. Sağdan soldan beş - on

şilin borç toplayarak uzun tuvaletler ve lame ayakkabılar kiraladık. Barbara'nınki beyaz file dantelden, benimki ise ssıriGi bir eflatundan. Üzerime uyan tek tuvaletti bu.

Dans akşamı oldukça heyecanlanmıştık. Yarım kilo kokulu banyo kristali alıp, aynı suda yıkandık. Sivilceleri örtmek için, birbirimizin sırtına pudra sürdük. Sonra, Barbara tuvaletimin arkasını kapadı, öyle dardı ki, zorlukla nefes alabiliyordum.

"Bi-biip, bi-biip'. Body, arabası -ile dokuzda geldi. Eteklerimizi, kirlenmesin diye tutup kaldırarak aşağı indik. Tazıları baytara götürdüğü mavi kamyonetle gelmişti. Bunu hatırlatan bir koku vardı arabanın içinde.

Sonra, bir eczacı kalfası olan Eamonn White'i uğrayıp aldık. Eamonn benim kavalyem olacaktı. İyi çocuktu ama, durmadan 'muazzam havalı', 'muazzam stil', 'muazzam komik', 'muazzam kamyonet' deyip duruyordu.

Yolda, Frederick Sokağı'ndaki bir meyhaneye uğra-ysp, bir iki kadeh içtik. Müşteriler, Barbara ile bana dik dik bakıyorlardı. Uzun tuvaletlerimizin üstüne, twit ceketlerimizi almak zorunda kalmıştık. Kürk kiralayacak paramız kalmamıştı.

'Ne zıkkımlanacaksan söyle,' dedi Body, Eamonn'a.

Eamonn yeşilaycı idi, rozetini de kiralık smokininin yakasına takmıştı. Yalnız, domates suyu alacağını söyledi. Body, bu duruma çok bozuldu ama, Barbara, bizim daha çok içerek bu açığı kapatabileceğimizi ileri sürdü.

Bütün gece, kavalyem olduğu için, Eamonn'la dans ettim. 'Muazzam hava' 'Muazzam...' deyip durdu. İlk defa kıyafet mecburiyeti olan bir baloya geliyordu. Yerin kayganlığı, pembe ışıklar, iki orkestra, tavandaki kağıt güller, yemek dolu masalar hayran bırakmıştı onu. Tuvaletim askısızdı. Sıcak, pembe elleri, sırtımda gezindi bütün gece.

Sarı saçlı, sarı kirpikliydi, cildinin pembeliği, bana, hep köydeki domuzları hatırlatıyordu.

Body başkaydı: Daha sonra, birlikte dans ederken, "Sen soylu bir kadınsın' dedi bana. Ben ise, acaba Eugene Gaillard'la dans edebilecek miyim diye düşünüyordum. Gelmediği bir bakıma iyi olmuştu. Beni bu saçma, tozlu elbisenin içinde, çevremdekileri güldürmek için zırva şey ler söylerken görmemişti hiç olmazsa.

Yemekte şarap içtik ve Body, her zamanki gibi çok içip, ipin ucunu kaçırdı, bağırmaya başladı. Yemek üstesini boru gibi yapıp, 'Cumhuriyet şerefine, Noel Browne. Castro şerefine, benim şerefime!' diye uludu.

Eamonn, korkup kaçtı. Ömründe ağzına alkol koymadığı için, içkinin vereceği tatlı keyfi anlayamazdı elbette!

Saat ikide, herkes gittikten sonra, Barbara ile birlikte, bir taksiye atıp Body'yi eve getirdik. Öyle sarhoştu ki, bu halde araba kullanmasî imkansızdı. Nerede oturduğunu da bilmiyorduk. Gittiği meyhaneyi biliyorduk yalnızca. Dublin, böyle garip bir yerdi işte.

Body'yi, Joanna'nın oturma odasına, koltuğun üzerine uzattık. Kendini hâlâ dansta sanıp, 'Garson, garson' diye bağırıyordu. Barbara ışığı söndürür söndürmez sesi yavaşladı ve birden horlamaya başladı. Ertesi sabah yedide, Joanna kalkmadan davranıp, onu evden çıkarmak zorundaydık.

'Üç saat uyuyabiliriz,' dedi Barbara, tuvaletimin arkasını açarken. Yeni balinalı sutyenim, derin kırmızı çizgiler yapmıştı cildimde.

Yüzümüzü temizlemeden yattık. Uyandığım zaman, fon-dö-ten yüzüme çamur gibi sıvaşmıştı. Body'nin aşağıda bağırdığını işitince dehşete düştüm. 'Kızlar, hey kızlar, bu allanın belası yerde Boylar kısmı yok mu, nereye gideceğim?' diye haykırıyordu.

Onu susturmaya koştuk ama, Johanna bizden önce kalkmıştı. Kırmızı geceliği ve örgülü saçlarıyla Body'nin üstüne yürüyordu. 'Hırsız, hırsız!' diye bağırdı. Yangın söndürme aletinin düğmesine basarak beyaz köpüklere buladı Body'yi. Bir yandan da, 'Polis, polisi istiyorum!' diye haykırıyordu. Barbara aşağı koşarak, 'Sus. allanın belası, o bizim arkadaşımız,' dedi.

Body, şampuana benzer bir sıvıyla sırılsıklam olmuş, saçları, yağlı bukleler halinde yüzüne dökülmüştü.

Barbara, 'O bizim arkadaşımız,' diye ekledi hüzünle.' Aüahım, bizi böyle arkadaşlardan koru!'

'Siz buna arkadaş diyorsunuz ha!' dedi Joanna. Body, yukarı çıkmağa çabaladı, ama, Joanna yolunu kesti. Body, yüzünü mendille silerek, 'Bir adamla köpeği için görüşeceğim,' dedi.

Joanna bağırdı, 'Ne köpeği, benim köpeğim yok, diyorum size!' Ama, Body onu kenara itmişti

bile. 'Gustav, Gustav" diye haykırdı, ama, korkak Gustav'ın gelmeyeceğini biliyordum.

Barbara ile, onu banyoya taşıdık, temizlenmesine yardım ettik.

'Kim bu dışardaki inek?' diye sordu. Aynada yüzünü görünce sırıttı. 'Ben film yıldızı ya da boksör olmalıymı-şım, Movita ile oynamalıymışım. Ah Movita Movita, esrarlı kadın... bu dışardaki inek de kim?'

Joanna kapıda belirdi: 'Evimden çıkın, hemen. Ben iyi bir Avusturya ailesine mensubum, ailemde doktorlar, memurlar var.'

'Haydi, sokakta dans edelim,' diye, Barbara, güç bela Body'yi otobüs durağına götürebildi. Ama saat de 7,30'a gelmişti.

Tek isteğim, yeniden uyumaktı, ama sabah olmuştu bile, giyinip yeni güne başlamaktan başka çare yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Neyse ki, o gün Çarşamba'ydı, dükkan öğleden sonra kapalıydı.

Tuvaletleri ve ayakkabıları, kira ile aldığımız dükkana geri götürdüm. Sonra, geçen Çarşamba çektirdiğim fotoğrafları aldım. Yetersiz uyku ve karmakarışık içtiğim içkiler yüzünden, yorgun ve sinirli hissediyordum kendimi. Zengin olup, bütün öğleden 'sonra kahve içmeyi, neşelenmek için yeni elbiseler satın alabilmeyi isterdim.

Her zamanki gibi Dowson Sokağı'nın sonundaki kitapçıya gittim. Her hafta, orada kitap okurdum. Hizmetçi Kadının Kızı romanından, rahatsız edilmeden, şöyle bir yirmi sekiz sayfa okudum, sonra çıktım. Barbara ile O'-Çonnell Sokağı'nda buluşacaktık.

Kitapçının taş merdiveninden inerken Eugene'e rastladım. Ben onu daha önce görmüştüm, öyle şaşırdım ki, bir an kaçmak istedim.

'Aa, siz,' dedi şaşırarak. Adımı unutmuş olmalıydı.

'Merhaba, Mr. Gaillard,' dedim, heyecanımı gizlemeğe çalışarak.

'O zamandanberi, danslar dışında ne yaptınız bakalım?' diye sordu.

'Evet, dün, akşam harika bir dansa gittik, yemekler, orkestra, herşey harikaydı.' Ah allahım, diye düşündüm, ben neden bukadar can sıkıcıyım! Neden ona daha ilgi çekici bir şeyler söylemiyorum, neden ona karşı duyduklarımı anlatamıyorum!

'Yağmur, esmer kaldırımda çakıyor," dedim, sahte bir incelikle.

'Çakıyor mu?' dedi, tuhaf tuhaf gülümseyerek.

'Evet, güzel bir sözcük.'

'Orası öyle.' Başını salladı. Sıkıldığını hissettim ve büyük bir selin, bizi burada edediyyen hapsetmesini diledim. Suyun, santim santim yükselip, vücutlarımızı, rüyada gibi sürüklemesini, bizi çevremizden uzaklaştırmasını düşledim.

'Yağmur daha da kötüleşiyor,' dedim, Dublin'in kuzeyindeki kara bulutları gösterecek.

'Sadece bir sağnak,' dedi, bütün çılgın umutlarımı yıkarak. Sonra ekledi, 'Bir fincan çaya ne dersiniz?1

'Çok iyi olur.'

Yağmurun altında, karşıdaki kahvelerden birine koştuk.

'Söyleyin bana, neler okursunuz?' diye sordu. Ne zaman bakışlarımız karşılaşsa gülümsüyordu; gözlerindeki hüzne rağmen, gülümsemesi hoştu.

'Çehov, James Joyce, James Stephens ve...' Birden, gösteriş yaptığımı sanır diye durdum.

'Bir gün size bir kitap vermeliyim.' dedi.

Bir gün? Hangi bir gün? Fincanımdaki çay yapraklarını seyrediyordum. Ona, ince süzgeci kullanarak, ikinci bir çay koydum. Çay süzgeçten çok ağır akıyordu.

'Of, bu oyuncak da!' dedi, süzgeci bir kenara bıraktık.

'Hep merak ederim, sizin gibi genç kızlar neler düşünür diye. Ne düşünürsünüz siz?' diye sordu, birkaç saniye beni dikkatle süzerek.

Seni düşünüyorum, diye düşündüm ve kızardım. Aptal, donuk bir sesle, 'Pek uzun boylu düşünmem, yeni elbiseler, tatili nasıl geçireceğimi, ya da öğleyin ne yiyeceğimi düşünürüm,' dedim.

Tatilde nereye gidersiniz?' diye sordu.

'Eve giderim.'

'Nerde eviniz?'

Anlattım.

Saatine baktı, gidecekti.

'Özür dilerim, dörtte birisiyle görüşmem gerek.'

'Sizi tuttuğum için özür dilerim.' dedim kalkarken. Hesabı ödedi, kadife kasketini portmantodan aldı.

'Teşekkür ederim. Hoş bir rastlantıydı,' dedi taş basamakta. Ben de teşekkür ettim, kasketini kaldırdı ve gitti.

Otobüsler, saat beşi geçtiği için kalabalıktı. Barbara, bir saat geç kaldığım için küplere binmişti.

'Baş belası seni!' dedi. Onunla buluştuğumu söylemedim Barbara'ya.

Kahve içtik. Body geldi. Olanlar için özür diledi, masrafları için de beş pound verdi bize. Sonra, arabayla Harold's Oross'a, köpek yarışlarına götürdü bizi.

Öbür Çarşamba, Dawson Sokağı'ndaki kitapçıda iki saat bekledim ama Eugene Gaillard gelmedi, ne sonraki, ne de daha sonraki Çarşamba.

Onu bekliyor, mutlaka buluşacağımıza inanıyordum. Çılgınca bir umut bütün sinirlerimi germişti. Neredeyse onun kokusunu duyuyor, ellerindeki kara tüyleri, mağrur yürüyüşünü görüyordum. Ama, bütün ay boyunca rastlamadım ona. Bir keresinde, arabasını Molesworth Soka-ğı'na parkedilmiş gördüm. Yün satan bir dükkanın önünde asırlarca bekledim, sonunda açlık, beni eve dönmeye zorladı. Ertesi gün, onu, gelecek Çarşamba birlikte çay içmeye davet ettim.

Hafta geçti ve lokantaya ölü gibi geldim. Oradaydı, kapının yanındaki bir masada, gazete okuyordu.

'Oaithîeen,' dedi, ben içeri girerken. İlk defa adımı söylemişti.

'Merhaba,' dedim, titreyerek. Bir yandan da, rahatsız ettiğim için özür dilemem gerekip gerekmediğini düşü-

nüyordum. Eski paltom ve yeni mavi şifon eşarbımı çıkarmadan oturdum.

'Çıkarın paltonuzu,' dedi. Ben de çıkarıp sandalyemin

arkalığına astım.

'Ne kadar güzel olduğunuzu, sizi yeniden görene kadar unutuyorum,' dedi, yüzüme dikkatle bakarken, 'sizdeki bu gençlik, bu lunapark pembesi yanaklar hoşuma gidiyor.'

Yanaklarım, ne kadar pudralasam, hep pespembe idi. 'Evet?' dedi, bana gülümsiyerek, 'buluştuk işte." Çenesinde traştan kalma bir damla kan vardı. 'Umarım, sizi rahatsız etmedim,' dedim. 'Hayır, etmediniz. Aksine mutlu oldum, son haftalarda sizi sık sık düşündüm.' 'Beş' dedim, aoeleyle. 'Beş ne?'

'Beş hafta. Tam beş hafta oldu.' Güldü, hatıra defteri tutup tutmadığımı sordu. Ben de kendi kendime, kurnaz biriymiş, diye düşündüm.

'Yaşayışınızdan söz edin bana,' dedi; ben, yağlı bir dilimi yutmuş, dudaklarımı yalıyordum.

'Sizi yeniden görmeyi düşündüm,' dedim açıkça. 'Biliyorum, ama...' durdu, şeker maşasıyla oynamaya başladı. 'Görüyorsunuz, çok güç. Dürüst olacağım, bağ1-lanmak istemiyorum. Benim doğal, ya da muhafazakar ihtiyatlılığım. Sizler, Barbara ve sen, iyi kızlarsınız, ben yaşlıyım, sizlerden daha iyi düşünmem gerekir.'

Barbara'yı karıştırma bu işe diye düşündüm, ona sorarken.

'Bağlanmak sözüyle ne kastediyorsunuz?" sesim titriyor, kalbim çarpıyordu.

'Sen hoş bir kızsın,' dedi, elini uzattı, bileğimi okşadı. Ben de ona, arada sırada birlikte çay içmemiz mümkün mü diye sordum.

riz.'

— 191 — 'Şimdi çay içiyoruz işte,' dedi, 'yemek bile yiyebili-

'Yemek mi?'

'Yemek mi,' dedi, benim nefes nefese, şaşkın sesimi taklit ederek.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ondan sonra, haftada üç geçe buluşmaya başladık. Arada, bana kartlar gönderiyordu. Bir zaman sonra mektuba döndü iş. 'Kate' diyordu bana, 'Caithleen' fazla aristokrat bir admış ona göre.

Her Pazartesi, Çarşamba, Cumartesi, dükkanın önünde beni arabayla bekliyordu. Ben her seferinde, yanına otururken mutluluktan titriyordum. Derken, bir gece Har-court Çaddesi'deki bir otelde kaldı. Orda çay içerken, ertesi gün bana yeni bir palto almayı kararlaştırmış. Noel yaklaşıyordu, benim yeşil paltom da iyice dökülüyordu. Bana, kırmızı, kadife yakalı gri bir astragan ve bir eteklik aldı.

Annemin ne kadar hoşuna gideceğini düşündüm. Eğer Shannon Gölü'ndeki soğuk mezarından geri gelebilse, bu alışveriş hoşuna giderdi. Ben on iki yaşımdayken boğulmuştu. Zaman zaman kendimi suçlu hissediyordum, çünkü Eugene ile çok mutluydum. Halbuki annemin mutlu olduğunu, güldüğünü hiç görmemiştim. Bu şık dükkan, bana onu hatırlatmıştı.

'Annem öldü,' dedim, paranın üstünü beklerken.

'Zavallı annen,' dedi, 'iyi bir kadın olmalıymış.'

Bir lokantada yemek yedik. İşe geç kaldım diye iyice telaşlandım.

Arabasını park ettiği çıkmaza giderken, 'Bu paltoyla, tıpkı Anna Karenina'ya benzıyorsun,' dedi. Bir kız arkadaşından, ya da bir aktristten söz ediyor sandım.

Geri dönerken, birden sordum: 'Bu akşam evime gelip bir cay içer misin?' Barbara, onu caya davet edeyim, biraz da o flört etsin diye başımın etini yiyordu. Saat yedide gelmeye söz verdi. Mrs. Burns yokken, Joanna'ya cay için özel bir şeyler hazırlamasını rica eden bir not yazdım. Günlerden cuma idi, her cuma bizde reçelli puding olurdu. Her haftanın her günü aynı şeyler çıkardı bunun dışında. Joanna buna, Yeni Sistematik adını vermişti.

Willie, notu Joanna'ya götürdü. Joanna'nın cevabı i!e döndü. 'Tanrım, bu zengin adam için hiçbir masraf yapamam.'

İki dükkan ötedeki fırından bir pasta aldım. Pahalı, hindistan cevizli bir pastaydı. Bir torba biskü ve bir pa ket jöle ile eve yolladım.

Joanna'nın evi temiz ama, dağınıktı. Teraslı, tuğla bir evdi. Tepeden tırnağa linolyum ile kaplanmıştı. Aşağıda, holde ucuz bir yol halısı vardı. Mobilyalar karanlık ve ağırdı. Ön oda, porselen köpekler ve başka incik boncukla tıka basa doluydu. Piyanonun üstünde, bir kauçuk bitkisi vardı.

Eve gittiğim zaman, Barbara giyinmişti. Joanna, geleceğini söylemiş olmalıydı ona. Ekose pantolonu ile göz ahcı bir hırkanın önünü arkasına giymişti. 'V yaka ve düğmeler, sırtından aşağı iniyordu.

Odaya girerken, Joanna'nın, 'Kızların bu topuklu ayakkabılarla muşambanın üzerinde yürümesi iyi değil,' dediğini duydum. Linolyum kaplı döşeme topuklarımızdan göz göz olmuştu.

'Başka ayakkabım yok,' dedi Barbara; canın cehenneme der gibi.

'Allahım, yukarısı ayakkabı dolu; yatakların, tuvaletin altı ayakkabı dolu.'

İkisi de yeni paltomu gördü. 'Nereden yürüttün bunu?' diye sordu Barbara.

Joanna, 'Yeni bir palto! Hem de astragan.' dedi. Koluma dokundu. 'Zengin, çokzengin bir kızsın. Dokuz yıldır, memleketimden ayrılalı, bir tek yeni paltom olmadı.' Dokuz parmağını, ben sanki sayıdan anlamazmışım gibi kaldırmıştı. 'Eskisini bana ver, olur mu?' dedi sırıtacak.

'Çay için ne var?' diye sordum.

'Sen mi soruyorsun? Ne aldığını biliyorsun cay için.' dedi Joanna.

'Ama Joanna, o değişik, zengin biri. Aktristleri tanıyor, Joan Crawford'la arkadaş olmuş, lütfen Joanna, ne olursun!' Onu etkilemek için mübalağa yapıyordum.

'Zengin!' diye tekrarladı Joanna. Hayatta en cok sevdiği kelime, bildiği tek şiir buydu. 'Bana bak,' dedi, 'ben zengin değilim. Fakir bir kadınım ama, iyi, saygıdeğer bir Avusturya ailesinden geliyorum. Memleketimden sürüldüğüm için...'

'O da oralardan bir yerden,' dedim, yumuşatırım diye.

'Nereden?' diye dikildi; sanki ona hakaret etmiştim.

'Bavyera, ya da Romanya' dan,' dedim.

'Yahudi mi?' dedi, gözlerini kısarak. 'Yahudileri sevmem, biraz âdi olurlar.'

'Ne olduğunu bilmiyorum, ama âdi değil, vallahi.' Neredeyse, paltoyu onun aldığını söyleyiverecektim. Kurcalama meraklısı Barbara, Şapkanı nerede buldum şarkısını, hemen, Paltonu nerede buldun'a çevirerek söylemeğe başladı.

'Babam gönderdi parasını,' dedim.

'Senin peder, Yoksullar Yurdu'nda!' Sutyen giymemiş-

ti. Memelerinin uçları beyaz hırkanın altından farkedili-

yordu.

Tekrar sordum, 'Çayda ne var?' diye.

'Reçelli puding,' dedi Barbara. Birden zilin sesi havada çınladı. Ben, pudra sürmek için yukarı fırladım. Barbara onu içeri aldı.

Soluk mavi bir elbise giydim. Oturma odasının dışında, diken diken olan kollarımı ovaladım, ona ne diyorlar diye içeriye kulak verdim. Onun, alçak sesi duyuluyordu. Barbara, şimdiden küçük adıyla hitap ediyordu. Sıkıla- ' rak içeri girdim.

'Merhaba,' dedi, ayağa kalkıp elimi sıktı.

'Evi kolay buldun mu?' diye sordum, utangaçlığımı saklamağa çalışarak. Sokakta, onunla rahat rahat konuşabilirdim, ama evde, beni utandıran birşey vardı.

Joanna, bir tülbent parçasına sardığı pastayı getirdi. 'Allahım, çok çok sıoak,' dedi. Tabağı, Gustav'ın artan muşambalardan kestiği nihalenin üstüne koydu. Islak tül-benti açtı.

'Sıcak mutfak,' dedi Barbara, Eugene'e göz kırparak. Puding beyaz ve yağlıydı. Bir cesedi hatırlatıyordu insana.

'Benim marifetim,' dedi, Joanna gururla. Pastayı parçalara ayırırken, aralıklardan çilek reçeli akıyor, Joanna da onları kaşıkla yeniden parçaların üzerine sürüyordu. 'Yeni misafirim için,' dedi, ilk tabağı ona uzattı. Eugene hiç hamur yemediğini söyleyerek reddetti.

'Hayır, hayır bu hamur değil,' dedi Joanna, 'Avusturya usulü.'

'Çilek çekirdekleri dişlenme kaçıyor,' dedi Eugene,

yan şaka.

'Dişlerinizi çıkarıyor ha?'

'Yok, benim kendi dişlerim, takma değil,' dedi Eugene, 'yalnız çay içsem olmaz mı?'

'Benim yiyeceklerimi yemiyorsunuz.'

'Midem yüzünden. Şurada kocaman bir delik açıldı.' dedi.

'Hazımsızlık ımı? Yukarda memleketten getirdiğim bir çanta var...' i

'Allahaşkına,' dedi Barbara, 'bırak da çayını içsin önce.'

'Sadece bir ağrı var,' dedi Eugene, 'sıkıntı...'

'Sıkıntı? Zengin bir adam? Ne sıkıntısı olur zengin bir adamın?'

'Dünya kadar.'

Joanna, 'Dünya kadar mı? Siz biraz delisiniz galiba.' dedi. Sonra,- çizmeyi aşmaktan korkarak, 'Vah vah, zavallı adam.'diye'ekledi. Sonra, bütün hayatınca tanıdığı

biriymiş gibi, saç bir dakika içinde, ev makarnası ge

seyrekleşmiş kafasını okşadi. Ve gidip turşu, salam, siyah zeytin, jambon ve irdi.

'Ah canım!' dedi Barbara; siyah, pırıl pırıl bir zeytini parmakları arasınfa alıp kaldırarak öptü.

Joanna, 'Yankılıyorsun,' dedi, zeytini geri aldı, 'bunları, Mr. Eugene bin getirdim yalnız.'

'Haklısın Joanna, yabancılar birbirini desteklemeli.' dedi Eugene. Ama, o çıkar çıkmaz, ikimize de birer jam-bonlu sandviç yaptı. Sonra, 'Nerden de, kızlar nazik nazik yemek yer diyfe kalmış aklımda,' dedi jambon tabağına. Barbara gülme krizine yakalandı yine. Yeni, yüksek bir kahkaha edinmişti son zamanlarda. Eugene'e dönerek, 'Kültürlü adamlara bayılırım.' dedi.

Eugene eğildi ve ona gülümsedi.

Barbara, o akşam pek hoş görünüyordu. Küçük bir yüzü vardır, cildi temiz, esmer renklidir. Gözleri küçük, parlak ve cıvılcıvıldır. Bir kuşunkini andırır. Düşünceleri de ordan oraya atlar. Hep enerji doluymuş gibi gelir insana.

'Sizin gibi bir kız tanırdım vaktiyle,' dedi Eugene. Barbara gülümsüyordu.

'İyi, en iyi çay,' diyerek odaya girdi Joanna. Gümüş demlik ve kalaylı çaydanlığı getirmişti. 'Güzel, değil mi?' diye sordu, daha Eugene fincanı dudağıjna değdirmeden.

'Nefes kesici.' i

Joanna'ya, memleketi, ailesi, dönmek isteyip istemediği hakkında bir sürü soru sordu. Joanna da beşbin kere dinlediğimiz masalı yeni baştan anlattı.

Barbara bana, Eugene'in getirdiği şarabı işaret ederek, 'Aç şunun ağzını,' dedi.

'Duygulanınca Joanna açar,' dedim. Oysa Joanna konuşuyor, bizi işitmiyordu bile.

Barbara, 'Şimdi en duygulu anı; iki

deşinin nasıl peçetesini taktığını anlatıyjor.' dedi.

'Kardeşlerim beni bir gece operaya^

yaşındayken kar-

götürmüşlerdi...'

Barbara dirseği ile dürtünce durdu.

'Adamcağıza biraz içki versene,' dedi Barbara.

Joanna'nın aklı karıştı. 'Çay seversiniz değil mi?' dedi. [

'Evet,' dedi Eugene, 'pek şarap sevmem.'

'Akıllı adam, sevdim seni,' dedi Joahna, Barbara yüksek sesle iç çekti. 'İrlanda'h bir tezgahlar kızla evlenme-melisin,' diye devam etti Joanna, 'memleketinden biriyle, bir kontesle evlen.'

Joanna, benim alınacağımı düşünmüyordu bile. Sigaramla kolundaki tüylere dokundum. 'Allahım, yakıyorsun beni,' diye fırladı.

'Özür dilerim,' derken öbür kiracı Gianni geldi ve tanışma töreni arasında daha fazla özür dilemekten kurtuldum. Barbara, ona fincan getirmeğe gidince, şarabı köpeklerden birinin arkasına sakladı.

'İşte bu kadar!' dedi Barbara, kendine soğuk çay, koydu. :

Gianni, durmadan 'Mi scuzi' diyordu, şeker filan İsterken. Uydurma yüz hareketleri yapıyordu. Sevmiyordum onu. İlk geldiği zaman Ingilizcesine, yardım etmiştim. Birlikte Bisiklet Hırsızları filmini seyretmiştik. Sonra, bana bir kolye hediye etti diye, her şeyi yaparım sanmaya başladı. Bir gece, onu öpmeyi reddedince, kolyenin pahalılığından söz etti. Ben geri vermeyi teklif ettim, sadece parasını istedi. O zamandan beri, aramıza bir soğukluk girmişti.

'İşte, bir kirli yabancı kanı daha,' dedi Eugene, a!ay-!a.

'Ben Milanoluyum," dedi beriki. Hayatımda, şakadan bu kadar anlamayan birine daha rastlamadım.

Eugene bana da bir sigara uzatınca. 'O içine çeke» mez,' dedi Barbara. Yine de aldım. Kibrit uzatırken, 'Gözlerin ne güzel parlıyor,' diye fısıldadı. Yumuşak öpüşleri, yalnızken söylediği güzel sözier aklıma geldi.

'İtalya'yı iyi bilir misiniz?' diye sordu Gianni.

Eugene, kibriti cam tablada söndürdü. 'Bir zaman Sicilya'da çalıştım. Balıkçılar hakkında bir film yapıyorduk, Palermo'da birkaç ay kaldım.'

Gianni, çocuk gibi yüzünü buruşturdu. 'Sicilya iyi değildir.' dedi.

Bencil budala, diye düşünerek, sosisleri yutuşunu seyretmeye başladım. Joanna'nın, erkekleri daha iyi beslemek gibi garip bir düşünüşü vardı. Ben onu seyrederken, birden, sigaram açık yakamdan içeri düştü. Nasıl oldu bilmiyorum, ama parmaklarımdan kaydı, birden, yandığımı duydum. Göğsümden dumanlar çıkarken, bağırmağa başladım. 'Yanıyorum, yanıyorum!' Sigara, sutyene takılmıştı, korkunç acı veriyordu.

'Allahım, söndürün şunu.' Joanna hem bağırıyor, hem de elbisemi çıkarmaya çalışıyordu. Barbara yüksek sesle

gülüyordu. "Birşey yapın,' dedi Joanna.

Eugene gülümsiyerek bana döndü. Barbara. 'Dikkati çekmek için yaptı' diyerek, bir kase sütü üstüme boca etti. Joanna, 'Ah en iyi sütüm,' diye dövüşüyordu. Ama sigara sönmüştü, neyse ki.

'Ben de şaka yapıyorsun sanmıştım," dedi Eugene bana. Darılırım diye gülmesini tutmağa çalışıyordu.

Elbisemi değiştirmeye çıktım.

Yukarda, parfüm ve pudra süründüm, elbisemi değiştirdim. Odaya döndüğümde, Gianni, piyanonun sararmış tuşlarını tıngırdatıyordu. Masa kenara çekilmişti. Barbara, 'Şarkı söyliyeceğiz,' dedi. Sonra bir koluyla rafa yaslanarak, hafif, tüy gibi bir kız sesiyie söylemeye başladı.

Gece, benim için uzun ve haya! kırıcı olmuştu. On bir sularında gittiği zaman, beni ne öptü, ne de birşey söyledi.

Uykumda bile, onu kaybetmek korkusu içindeydim. Uyanır uyanmaz; Barbara'nın Kırınızı Kurdeiaiar şarkısını söylerkenki gülümseyişi geldi aklıma. Hava soğuktu; kalktım giyindim, pencere camına don yüzünden garip beyazlıklar çizilmişti. Cumartesi olduğu için, erkenden işe gittim. Cumartesi, bizim en dolu günümüzdü. Rafların, mallarla iyice dolması gerekiyordu.

'Ah, canım!' dedi Mrs. Burns içeri girdiğimde. Tezgahın ardındaki mermer raftan sosislerle jambon dilimlerini çıkarıyordu. Yeni paltomu giymiştim. Çok beğendiğini söyledi. Eugene Gaillard'ın aldığını söyleyince, dik dik bakarak 'Ne? O mu?' dedi.

Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordum.

O evli bir erkekti, kimbilir kaç masum kız kötü yola böyle düşmüştü.

Masum kızlar yoktur, diye düşündüm. Hepsi Barbara gibi, gözleri hilekârlıkla parıldayan mahluklardır. Sonra gerçekten evli olup olmadığını sordum. Bana, iki yıl önce bir gazetede okuduğunu söyledi. O zaman, damar tedavisi için hastanede yatıyormuş. Yanındaki kadın, onu, fakirlik zamanlarından tanıdığını söylemiş.

Tanrım, ne olur evli olmasın.' Ama faydasız olduğunu biliyordum.

Rafları kutularla doldurdum, yumurtaları ıslak bir bezle sildim. Yarım düzünelik karton kutulara yerleştirdim.

Eugene, saat onbirde telefon etti. 'Yarın gelmeyi istiyor musun?' diye sordu. Bacaklarım

titremeye başladı. Müşterilerin beni dinlediklerinin farkın-daydım. Benimle hep erkekler konusunda şakalaşırlardı. 'Bilmiyorum, belki,... karın orada olacak mı?' 'Hayır,' Sessizlik...' burada değil şimdi." 'Yaa,' birden umutlanmıştım. 'Bir kazaya filan kurban gitmedi ya?' dedim. 'Hayır, Amerika'da'

Arkamda, kasanın açılıp kapandığını duydum, biraz daha konuşsam, Mrs, Burns bütün gün başımın etini yiyecekti.

'Kapaman gerekli, işim var,' dedim, sesim sinirliydi. Beni ertesi sabah dokuzda alacağını söyledi. 'Pekâlâ, dokuzda,' dedim. Telefonu benden önce kapadı. Bütün gün ağladım durdum.

BESİNCİ BÖLÜM

Pazar sabahı erkenden yola çıktım.

Bulvarın köşesinde beklemeğe karar vermiştim onu.

Eugene, on dakika geç kalmıştı. Uykusuz bir suratı vardı. Hoşgeldin yerine; nefesini, geniş kenarlı hasır şapkama üfledi. Gerçekten de yazlık bir şapkaydı, üzerinde yapma gonoalar vardı.

Bana kahvaltı edip etmediğimi sordu. Hayır, dedim. Arabanın arkasından, yumuşacık yün bir eşarp çıkardı, çenemin altında düğümledikten sonra beni öptü, hareket ettik.

Şehri, kenar semtleri geçtik; sonra geniş, ağaçlı bir yolda ilerlemeye başladık. Bazen bir köye, insanlara rastlıyorduk.

Kırlar çok güzeldi. Dallar, koyu renkli çalılar, soğuk gümüş rengi göğün önünde kara bir dantel gibiydi. Aylardır şehirden çıkmamıştım.

Evine on birde vardık. Don henüz çözülmüştü, yeşil çit, koyu bir yosun rengi almıştı. Ev beyazdı, yerlere kadar inen pencereleri vardı. Ağaçlarla çevrilmişti. Büyük bir çoban köpeği bize doğru koştu. Kapıyı Anna açtı. Daha önce, ondan söz etmişti Eugene bana. Eugene'e aklına estiği gibi hizmet ediyor, evin arka tarafında oturuyordu; evliydi, bir de bebeği vardı.

'Hele şükür,' dedi, küstah bir edayla.

'Merhaba, Anna.' Arabadan çıkardığı paketleri ona verdi, sonra benimle tanıştırdı. Pirzola, köpek için bir koyun kafası, bir şişe cin, bir de yeni kahve ibriği almıştı.

Kirloş görünüşlü, yağlı saçlı bir kadındı Anna. Uykulu bir hali vardı.

Kış olduğu halde, mermerleşmiş kayaların arasında, bir mavi çiçek bulutu açmıştı. Evini bana gösterirken, heyecanlandığını hissettim. Taş basamaklardan kapıya çıktık. Sa!on temiz ve aydınlıktı, duvarlar krem rengi, antika mobilyalar siyahtı; porselen bir askıda, bir sürü baston asiliydi.

'Burayı temiz tutmak zor iş,' dedi Anna, mutfağa giderken

'Söyle bakalım, geldiğine memnun musun?' diye sordu Eugene. Kahve pişirmişti.

'Evet, çok hoş,' dedim. Mutfak, iri taşlarla döşenmişti. Bir kenara kurusun diye kütükler sıralanmıştı. Bir çaydanlık tıslayarak kaynıyordu. Güzel bir mutfaktı burası.

Bir iş cekedi giyerek, odun kesmeye gitti.

Eugene bir araba kütükle döndü. Anna, yukarda işi olduğunu öne sürerek çıktı. Eugene, 'İçiyor mu?' diye sordu. Cin şişesi, kesik limonla yanyana duruyordu masada. Şişeyi kaldırdı ve bana yeni bir elektrikli testereyi göstermek istediğinden söz etti. Yeni kesilmiş odunlardan mis gibi bir reçine kokusu yükseliyordu.

Yemeği, çalışma odasındaki yuvarlak masada, hayli geç yedik. Cin yüzünden hafif çakırkeyif olan Anna, sebzeleri ateşe koymayı unutmuştu.

'Sürmek toprağı Bown'da,' diye mırıldanıyordu, tabaklarla içeri girdiği zaman. Erkek şapkası hâlâ başındaydı. Kel mi acaba, diye merak ettim. Tabaklarımıza jambon ve dumanı tüten patatesler doldurmuştu.

'Güzel jambon bu,' diye, Eugene'e göz kırptı. O da gülümsedi. Mor far sürmüştü gözlerine, ama pek değişik olmuş sayılmazdı. Zaten gözlerinin altında kara halkalar vardı. Eugene, onun, hanımının bıraktığı bütün güzellik müstahzarlarını kullandığını söyledi. Laura'dan, nadiren adıyla söz ediyordu.

'Benim katibem olur musun, bu isli adada?' diye şa-

ka etti. Duvarlar soluk mavi, doğramalar krem rengi idi. Yere kadar inen pencerelerde perde yoktu. Pancurlar açılmıştı. Bol ışık altında, Anna'nın mobilyaların tozunu pek üstün körü aldığı belli oluyordu.

'Hangi yiyecekleri seversin?' dedi, lahananın üstüne tereyağı sürerken. Bir tüp de hardal uzattı.

'Herşeyi severim.'

'Herşeyi?' Şaşırmıştı.

Özel birtakım zevklerim varmış gibi davranmadığıma -pişman oldum. Bana işinden söz etti. Dünyadaki aç insanlar hakkındaki bir senaryoyu yeni bitirmişti. Bütün dünyayı, Hindistan'ı, Çin'i, Sicilya'yı dolaşmış, bilgi toplamıştı. Bana, kapı aralıklarında duran aç çocukların fotoğraflarını gösterdi. Bakmak bile beni acıktırmaya yetmişti.

'Bengal, Honolulu, Tanganika.' diye onun ardından tekrarladım. Bu yerlerin nerede oldukları

hakkında en ufak bir fikrim yoktu, 'Çok film yapıyor musun?' diye sordum.

'Hayır, ben garip, küçük filmler yaparım. Bir Maori çocuğunu anlatan bir tanesi vardı ki, herhalde hoşuna giderdi.'

'Adın perdede yazılır mı?' dedim. Halama söylemeye

can atıyordum.

'Çok küçük,' dedi, parmağıyla işaret ederek. 'Kimse okumaz. Holywood'da bir film yaptım - bir aşk filmi - bu evi o parayla aldım.'

'Laura'nın zamanında' diye düşündüm. O, kanalizasyon sistemleri üzerine yaptığı bir başka filmden söz etmeğe başladı.

"Kanalizasyon mu?'

'Evet, bildiğin kanalizasyon. Çok ilgi çekici bir iş.'

Baktım, gayet ciddiydi, artık halama ondan asla bahsedemezdim.

'Güzel filmler hepsi. Hayatımı başarısız, amaçsız sayardım... yaşlanıp birçok şeyin farkına varıncaya kadar. Şimdi hayat probleminin, başarı ya da yenilgi ile çözülemeyeceğini biliyorum: mücadele, hareket, yenilgi... tekrarlanarak sürüp gidiyor...' Son kelimeleri, kendi kendh ne fısıldamıştı adeta.

Görünüşü bana, yumurtlarını kumlara gömdükten sonra, denize dönerken yorgunluktan ağlayan bir kaplumbağa filmini hatırlamıştı.

'Bazı filmlerini görmek isterdim,' dedim.

'Göreceksin.' Ama bunun için kesin birşey kararlaş-tırmadı. Odada, üzerine kilim serilmiş bir yatak vardı. Biri hastalandığı zaman yukardan indirildiğini söyledi. Birinin kim olduğunu açıklamadı.

Karanlık basmadan, koruyu gezmeğe çıktık. Bana. kürk kenarlı bir yağmurlukla, merdivenin altından, bir çift kadın çizmesi çıkarıp verdi. Giymeden başaşağı çevirdim çizmeleri. Bir keresinde, ölü bir fare çıkmıştı çizmelerimin içerisinden. Birkaç buğday tanesi döküldü yere.

'Tamam mı?' diye sordu.

'Çok iyi, teşekkürler.'

Çiseleyen yağmurdan korunmak için, evin arkasındaki korudan yürüdük.

'Demek, evli olduğumu duydun,' dedi, ben bir yabani çalıdaki kırmızı tomurcuklara bakarken.

'Evet, patronun karısı söyledi.'

Gülümsedi, herhangi biri, özel hayatını büiyor diye koltukları kabarmıştı.

'Sen de bunun çok kötü birşey olduğunu mu düşünüyorsun?' dedi.

'Oo, hayır,' dedim.

'Evet, Amerika'da evlendim. Hoş, kişilik sahibi bir kızdı. Ama, iki yıl sonra benimle ilgilenmez oldu. Ben eğlenceli değildim. İmtiyazlı, pek değişik biri olduğuna

inandırılarak büyütülmüş biri, yetersiz bir kocayı, sabun değiştirir gibi değiştirir. Mutluluğun kendi hakkı olduğuna inanır.'

'Yazık!' dedim; aptalca bir laff. ama, ağlamaktan korkmuştum.

'Başansız bir ressamdı. Hoiywood'da bir kulübe - evde oturduk. Son yıllarda çok ucuz böyle verier.' Başını yana çevirmiş, sanki ağaçlarla konuşuyordu. 'Sonsuz mavi gök, insanlar - merhaba Joe, Al,-; merhaba1 Art - beni neredeyse çıldırtacaktı. Ben filmden paro kazanıyordum, onun geliri vardı. Okula, altın kaplamalı Rolls'ia gitmişti. Herkesten nefret ederdi.'

'Özür dilerim,' dedim. Gerçekten üzülmüştüm.

'Oh, teşekkür ederim,' gülümsedi, ağaçlardan düşen yağmur damlalarını yakalamak için elini uzattı.

'Evli olduğum için üzülmemelisin.'

'Üzülmüyorum,' diye yalan söyledim.

'Sana, daha önce söylemeliydim,' dedi, 'bazı şeylerden kolay kolay söz edemem. Suç ve yenilgi acı verir insana, insan yaşlandıkça bunları aklından çıkarmaya çabalıyor.'

Neden bilmem, hafifçe titredim. Başımın döndüğünü sanarak koluyla beni sardı.

Aşağıda, dağın eteklerine kadar uzanan sarımsı renkli gür çayırlıkta koyunlar otluyordu.

'Korkarım eve geç kalacağım, saat sekize geldi,' dedim, hafifçe sinirli bir sesle. Bir yandan da kapıya doğru yürüyordum.

'Git,' dedi, 'ama, yavrucuğum daha tecavüz edecek vakit olmadı ki sana.' Gülüyordu. Kapı tokmağını yakaladım, ama açamadım. Ellerimde kuvvet kalmamıştı. O mumu yeniden yaktı, ateşin yanında öylece durdu.

'Bırak titremeyi,' dedi. Sonra korkacak birşey olmadığını, sadece şaka yaptığını söyledi. Birden ne kadar ap-

talca davrandığımı anladım, ağlamaya başladım.

'Haydi, haydi," dedi, sırtımı okşadı, 'sersem bir kızsın sen.' Eğildi ıslak ağzımı, her zamankinden daha şefkatle öptü.

Aşağıya indik, çay yaptık, konuştuk. Sonra beni eve götüreceğini söyledi. Saçlarımı taradım.

Dışarda yıldızlar donuktu. Yer kaskatı kesilmişti. Çam ağaçları hareketsiz ve çok güzeldiler. Yeşilimsi ay ışığında, ona dönerek daha eve gitmek için çok erken olduğunu söylemek istedim. Burası buzlu havada büyüleyiciydi. Çalışma odasında sıcak bir ateş yanıyor, kısılmış lambanın ışığında kurmalı gramofonun yanında son çaidığı-mız plak duruyordu.

'Şimdi gitmeyi hiç istemiyorum,' dedim. Ama paltolarımızı giymiştik bile. O da arabayı evin önüne getirmişti. Arabayı yavaş sürmek zorunda olduğunu, dokuz haberlerinde yerlerin buz tutacağını bildirdiklerini söyledi.

'Köylü köyüne,' dedi. Beni ne zaman eve götürse bu deyimi kullanırdı.

ALTINCI BÖLÜM

Ondan sonraki pazar günleri de oraya birçok defa gittim, sonra bir pazar gecesi orada kaldım.

Misafir odasında uyudum, yerler ve bütün ağaç eşya pırıl pırıl cilafanmıştı. Herşeyde biraz yapışkanlık vardı.

Aslında uyumuyor, onu düşünüyordum. Sabaha karşı uyuya kaldım. Ama saatin zili yedide-çalmaya başladı Kalkıp işe gitmek zorundaydım.

'Uyudun mu' diye sordu. Merdivenden inerken karşı-

•İaşmıştık. Esnedi ve yalpalama taklidi yaptı. 'Hayır, pek iyi uyumadım.' 'Ne saçma değil mi, evin iki kanadında iki insan uya-

, anık yatıyorlar.'

'Gelecek sefer birbirimize arkadaşlık ederiz.' Dizlerime örtmek için bir örtü ve bir termos çay getirdi. Arabada içecektim, çünkü kahvaltı edecek vakit

yoktu.

Öbür pazar da kaldım, ama hâlâ kendi odama gidiyordum. Onun yatağında uyumak istemiyordum. O endişelerimi gidermişti ama, gerçekten korkuyordum. Ertesi sabah erkenden kapıma vurdu. Kalktım, giyindim. Korulukta yürüyüşe çıktık

'Seninle birlikte olmayı isterdim,' dedi, kolu boynumda.

'Olacak mıyız?' dedim.

'Şimdi çok tabii, çok kaçınılmaz geliyor insana. Ben hiçbir zaman araba kanepelerinde sevişecek bir tip olmadım. Hasta ediyor bunu düşünmek bile beni.'

Öpüşmek bana pekâlâ yetiyordu. Ama bunu ona söyleyemezdim.

Fakat, ancak Noel zamanına kadar erteleyebildim. Kendimi rahat hissedeyim diye Noel yemeğine Barbara, Joanna ve Gustav'ı davet etmişti.

Masadaki kırmızı mumları ve ağaçta herkes için asılmış hediyeleri ile hoş bir yemekti. Geceyarısı misafirler gitti, ama ben kaldım. Bunda bir uygunsuzluk yoktu. Çünkü Eugene'ın annesi de kalıyordu. Sıska, münakaşa-cı, ufak tefek bir kadındı. Kırış kırış bir yüzü, kocaman biralnı vardı. Sık sık öksürüyordu. Eugene onu yukarıya, misafir odasına (benim her zaman yattığım odaya) götürdü. Sıcak viskiyle, dişleri için bir plastik bardak getlr-<di". Aşağı ininee soğuk hindi ve kremalı biskü̈i yedi.

Tüylü halının üzerine uzandım. Isınmış yüzümü öptü.

Biraz sonra, 'Yatmaya gidelim mi Miss Potts?' dedi.. Burada uzanıp onu sadece öpmek beni mutlu ediyordu. Yatak benim için henüz fazla uzaktı. Kalktım ellerimi dizlerime doladım.

'Daha çok erken,' dedim. Oysa, sabahın ikisiydi.

Yatak odası soğuktu. Genel olarak Anna, burada bir ateş yakar, ama yemek ve hediye heyecanı arasında unutmuş olmalıydı.

O, hemen soyundu, elbiselerini bir koltuğun arkasına koydu. Ben kıpırdamadan duruyor, onu seyrediyordum. Dişlerim korkudan ya da soğuktan birbirine vuruyordu.

'Donmadan şunu geçir sırtına,' dedi, duvardaki dolaptan birşey çıkardı. Uzun sırtında koyu kırmızı bir leke vardı. Kolunun altından tüyler fışkırmıştı ve lambanın ışığında vücudunun düzgün yanları bal rengi parlıyordu.-Yatağa girdi, yumruğunu çenesine dayayıp beni bekledi..

'Bakma bana,' dedim.

Elini gözlerine kapadı.

Sonra bana lambayı söndürmemi söyledi. Parafinin' cızırtısı ile birlikte, ışık da yavaş yavaş sönmeye başladı.

'Ne hoş kızsın sen,' dedi, ona doğru ilerlerken.

Titriyordum, ama o soğuktan olduğunu sandı. Cildimi; şiddetle ovaladı, dizlerimin buz gibi olduğunu söyledi. Beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

'Gıdıklanır mı senin belin?' diye sordu, parmakları belimde dolaşırken. En zıddıma giden şeylerden biri de buydu. Derhal bütün vücudum gerildi.

'Ne oldu?' dedi, dudaklarımı öperken. Herşeyin farkına varıyordu hemen. 'Pişman mısın yoksa?'

Hayır pişmanlık değildi. Evli olsam bile korkacaktım.

'Ne oldu sevgilim, kuzucuğum?' Bukadar müşfik olmasaydı, belki daha cesur olurdum. Onun çıplak omuzun-da ağlamaya başladım.

'Bilmiyorum,' dedim umutsuzca. Böyle yatakta ağla-

imakla, hele bütün gün okadar güldükten sonra; çok aptalca hareket ediyordum.

'Başından bir trauma olayı mı geçti?' diye sordu.

Trauma mı, bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım, ne diyeceğimi bilemedim.

'Bilmiyorum,' dedim. Hıçkırıklar arasında yapabildiğim tek cümleydi bu.

Korkacak birşey olmadığını söyleyerek beni yatıştırmaya çalıştı. Beni yavaş yavaş okşadı, ama hâlâ korkuyordum. Daha önce divanda, arabada, lokantalarda onun ellerine dokunmuş, bileklerindeki tüyleri öpmüş, parmaklarının cildimde dolaşmasını özlemiştim. Ama şimdi herşey

değişmişti.

Bana, bu konuda konuşmam gerektiğini, neyin beni ürküttüğünü tartışmamız gerektiğini söyiedi. Ama bunu yapamadım. Sadece uyuyup, herşey bittikten sonra, bir ameliyat masasından kalkar gibi uyanmak istiyordum.

Kollarında ağlayarak yattım. O artık ağlamamamı, kocaman uzun bir uykudan sonra, enerji dolu olarak kalkacağımızı söyledi. Biraz durgundu. Kendini bu kadar düşüncesiz ve benim sinirli olacağımı önceden tahmin edememekle suçladı. Sonra öbür yanına döndü, bir uyku hapı

içti.

'Özür dilerim Eugene, seni gerçekten seviyorum,' dedim.

Tabii tatlım,' dedi, kalçamı okşayarak. En sonunda

ısınabilmiştik.

'Yarın korkmayacağım,' dedim, korkacağimı bile bile.

'Biliyorum,' dedi, 'sadece yorgunsun, şimdi uyu, bir-;şey düşünme.'

Ellerimiz birleşti.

Ölmüş gibi uyudum.

Sabaha karşı, yine bir araya gelmiş olmalıyız ki, onu

iterken uyandım. Hemen sonra ayağa kalktı, giyindi. Özür diledim.

'Bırak özür dilemeyi,' dedi, çoraplarını çekerken. 'Özür dileyecek birşey yok, gayet tabi birşey,' dedi. Sandalyeye oturarak ayakkabılarını giydi.

'Kalkıyor musun?' dedim.

'Evet, iyi uyumadığım zamanlar şafakta kalkar, yürüyüşe ya da bir iş yapmaya çıkarım.'

'Benim kabahatim.'

'Bırak kabahati, endişelenmeyi,' dedi.

Odadan çıktı, sonra aşağıda çakılların üzerinde ayak. seslerini duydum.

Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım.

'Eve git... kaybol,' dedim, kendi kendime ve yıldızlara. Sonra kalktım giyindim.

Kar yağmaya başlamıştı. Çok hızlı ve çapraz yağıyordu. Ama, yere değer değmez eriyordu. Başımı dışarr çıkardım, soğuk rüzgara tuttum. Sonra ikinci misafir odasına giderek, orda uyumuşum gibi yatağı karıştırmaya başladım. Aptalca bir şeydi bu ama,-Anna çok dikkatliydi. Yatağın altında, bir kutu eski oyuncak ve yırtık kitaplar buldum.

'Bu kitap, küçük bebek Frances Gaillard'a aittir,' diye yazılıydı bir hayvanlar kitabının üstünde. Ölecek gibi oldum. Çocuğu olduğunu bana hiç söylememişti. Ama, An~ na'nın bebeğine

gösterdiği şefkatten, anlamalıydım. Şimdi herşey daha da kötüleşmişti. Yırtılmış, çiğnenmiş oyuncaklara baktım, oturup ağladım. Dışarıdaki rüzgar, şiş, uykusuz yanaklarım, gülünç eteklik, odadaki antrasit sobasının soğuk çinileri, herşey içimdeki utancı arttırıyor gibiydi. Anna gelip, kahvaltının hazır olduğunu bildirene

i

i

kadar, orada oturup ağladım. Aşağıda, mutfakta ona bakacak cesaretim yoktu. Başımı kaldıramıyordum. Bana bir fincan çay uzatarak, "İyi uyudunuz mu, bayan caithleen Brady?' dedi. Anna durmuş, seyrediyordu. 'Evet, teşekkür ederim.'

Eğildi, yüzümü iki tarafa döndürerek inceledi. Gülüyordu.

'İyi uyuduğunuza çok sevindim," dedi. Öyleye doğru, Eugene annesini geri götürdü. Ben de gitmek gerektiğini düşünüyordum, ama o biraz daha kalmamı, benimle konuşmak istediğini söyledi.

'Yine görüşelim, yavrum,' dedi annesi, arabaya binerken. Kürk mantosunun üstüne bir şal atmıştı.

Onlar gidince, koruluğa dolaşmaya çıktım. Arabanın sesini yeniden işitince, eve doğru yürüdüm. Onun ıslık çalarak beni aramya çıktığını işittim. Eski, kahverengi bir şapka giymişti. Ona, çapkınca bir ifade veriyordu. Bana doğru gelirken, bir gece daha kalıp kendimi rezil edeceğimi biliyordum.

'Kalacağım,' dedim hemen. Sevindi. Yemekten önce yukarı, porselen bir lamba çıkardı, makyajımı yapabileyim diye tuvalet masasının üstüne koydu. Yüzüme fon-dö-ten sürerken, beni seyrediyordu. Aynada yüzüm yuvarlak ve çocuksu görünüyordu.

'Odada, yatağın altında bir kutu oyuncak var,' dedim. 'Biliyorum, benim. Bir çocuğum vardı.' 'Oh.'

'Bir kızım vardı. Şimdi üç yaşında.' 'Özlüyor musun, onu?' diye sordum. 'Çok özlüyorum. Günün her dakikasında onu düşünüyorum. İnsan bir kere çocuğu oldu mu, onunla birlikte yaşamak, büyüdüğünü görmek istiyor.' Saçımı fırçalamağa devam etti. Ama artık, bir şey değişmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Eugene gideli beş gün olmuştu ve hiçbir haber yoktu. Barbara, belki de Londra'da karısıyla buluştuğunu ve-artık onu göremeyeceğimizi söyledi.

'Ondan bir palto kaldı sana,' dedi. 'Bense hava aldım.'"

'Karısından değildi,' dedim hiddetle, 'telgrafı kendim, okudum. İşiyle ilgiliydi.'

'Mutlaka o evlendiği orospudandır,' dedi Barbara. Barbara, bütün evli kadınların orospu oldukları kanısındaydı.

Nasıl olsa, yakında öğreneceğimizi söyledi. Çünkü,, Donnybrook'daki bir falcıya gidiyorduk. Donnybrooke kilisesinin önünde otobüsten indik. Bu kiliseye daha önce-hiç gelmediğimiz için, üç dilekte bulunduk. Kapının yanındaki muslukta iki kadın limonata şişelerine kutsal su dolduruyorlardı. Bize, falcının evini tarif ettiler.

Büyük, tuğla bir evdi. Soğuk, taş kap'ı holde yedi sekiz kız bekliyordu. Üçü, her hafta geldiklerini söyledi. Öbürleri de, en azından birer kere gelmişlerdi daha önce.

'Müthiştir,' dediler, biraz da huysuzmuş. Burası bana bir manastırı hatırlatmıştı. Duvarlar yarıya kadar çini kaplı, ter, parfüm ve sabun kokan kızlar, hepsi manastırı hatırlatıyordu. Duvarda e! yazısı ile yazılmış, 'Sigara İçmeyin' levhası asılıydı. 'Lütfen' bile demeğe lüzum görülmemişti. Manastırdaki lahana kokusunu ve Barbara'yı delik çorabı için azarlayan rahibeyi gözümü kapasam duyabilirdim.

'Sen de gel,' dedi Barbara bana. Birlikte aşağıya, tuvalette sigara içmeye gittik. Krem renkli bir tablet ortalığa sağlıklı bir koku yayıyordu.

'Allah kahretsin, burası bana sıkıntılar veriyor,' dedi Barbara. Gitsek mi gitmesek mi diye tartıştık. Ama Eu-gene'den haber almayı öyle çok istiyordum ki, kaldık. Yukarı çıkıp yerlerimizi aldığımız zaman, dört kız daha gelmişti. Kızların birçoğu için, bu bir eğlenceydi. Haftada bir kere sinemaya ya da dansa gitmek yerine buraya geliyorlardı,

'Bana bak, ona hiç ipucu verme,' diye ihtar etti Barbara. Tam o sırada, orta yaşlı bir kadın, ağlayarak falcının odasından çıktı. Hepimiz ona baktık. Herhalde kocasının onu başka bir kadınla aldattığı gibilerden dehşet verici birşey duymuştu.

'İçeri birlikte girelim,' diye fısıldadı Barbara. Peki dedim. Bir saat kadar beklemek zorunda kaldık.

'Oturun,' dedi falcı, ilgisiz bir sesle. Ters bir zamanına rastgeldiğimizi tahmin ettik.

'Pekâlâ,' dedi, falcı en sonunda. Barbara'nın elini, vücudundan ayrı birşeymiş gibi eline aldı.

'Niye nişan yüzüğü takıyorsun,' dedi, 'sen nişanlı değilsin.'

Barbara'nın annesinin yüzüğüydü bu yüzük. Çıkardı bana verdi.

'Bir takım üzüntüler bekliyor seni.' dedi.

'Zengin bir adamla evleneceksin, yani bu evli adamı bıraktıktan sonra.'

Barbara kızardı. Tod Mead'den bahsediyor olmalıydı.

'Bir erkek kardeşin var, doğum günün haziranda, Bir yolculuk yapacaksın,' dedi bana. Başına siyah bir eşarp sarmıştı, saçları görünmüyordu. Sesi, alçak, inanılmaz şekilde düz, heyecansızdı. Sanki bu söylediği şeylerle hiç

ilgilenmiyordu.

'Tatsız bir yolculuk bu; ve yeni yıl çıkmadan garip

bir adamla evleneceksin. Evlenmek zorunda kalacaksın, çünkü ikiz çocuğun olacak.'

'İkiz mi?' dedi Barbara, kıkır kıkır gülmeye başladı.

Barbara sevinçle kalktı. Nasıl olsa kendi için öğreneceğini öğrenmişti. Ben özür dilemek istedim, ama falcı kadın dinlemedi bile.

Barbara, Iskonto,' dedi, tabağın içine bıraktığımız iki on şilinükten birine elini uzatarak.

'Bırak o parayı, hanım!' diye haykırdı falcı. Barbara, parayı attı gülerek odadan dışarı fırladık.

Sonra Amiens Sokağı'na, son otobüsü yakalamağa koştuk.

Evde çorba ısıttık.

'Gitgide aptallaşıyorsun,' dedi Barbara.

'Biliyorum,' dedim. Gece aptalca, sıkıca bir şekilde geçmişti. Eugene'ın dışında hiç birşey beni ilgilendirmiyordu. Onu, birden patlak veren çılgınlıklarını, kendi kendine hayali bir orkestrayı idare edişini ya da ormanda bir saat odun kesişini düşündüm. Çoban köpeğini ve gece pancurları çarpan evi düşünmek bile bana zevk veriyordu.

'Eugene mı sebep?'

'Evet,' dedim umutsuzca.

Sonra çorba kaynamaya başladı ve güzel bir koku küçük mutfağı doldurdu. Kokuyu gidermek için pencereyi açmak zorunda kaldık. Çünkü Joanna aşağı inebilirdi. Çorba ertesi günün yemeğiydi.

'Bir şey yapmaya çalıştı mı?' diye 6ordu Barbara.

'Bir çeşit,' dedim. Yumuşak yatağı, temiz ketenlerin güzel kokusunu dışarda bağıran baykuşu hatırlayınca, utançtan taş kesildim.

'Ne kadar ileri gitti?' diye sordu.

'Lütfen sorma bana böyle şeyler.' Çorba m i içerken, telgrafın geldiği akşamı hatırladım. Merak hastalığına tutulmuş Anna, hemen sormuştu:

'Ölen yok ya?'

'Ölen yok,' diye cevap vermiş, yemeğine devam etmişti. Anna, bozulmuştu. O akşam çok komik görünüyordu. Çünkü yemek için bigudilerini çıkarmıştı, uzun, kara saçları, ne düzdü, ne de kıvrılmıştı, yer yer buruşmuştu sadece. Ziyaretimin bütün noktalarını düşündüm - kullandığı sabunun cinsini, havlusunun rengini bile.

'Bir daha ondan hiç haber alamayacaksın,' diye Barbara kehanette bulundu ama yanılmıştı.

Ertesi sabah, bana bir mektup, Barbara'ya da bir

kart geldi.

'Ne cesaretle benim mektuplarımı okuyorsun?1 diyerek kartı elimden kaptı.

Mektubu yukarıda okudum:

Tatlı küçüğüm,

Nasılsın? Kötü ayrıldık, ama dükkana girerken pişman olduğun gözümden kaçtı sanma.

Her neyse, seni düşünüyor, affediyorum. Sana sözünü ettiğim muhteşem kanalizasyonlar üzerinde sıkıca çalışıyorum. Genç Amerikan kızlarıyla dolu bir otelde kalıyorum. Bana eski günleri hatırlatıyorlar, ama korkma, hiçbiri senin kadar çekingen ve güzel değil. Güzel, nazik, hoş, tatlı, yuvarlak yüzlü bir şekersin sen. Şimdi sana bağlanıp kaldığıma göre, ben dönene kadar, sekin kendini

ateşe filan atma.

Eğer boş günün olursa, lütfen eve git, yatak odalarında ateş yak, pencereleri de aç. Anna'nın bunları yapmayacağına eminim.

Seni sevenden iyi geceler

E.

Mektup bir otel kağıdına yazılmıştı. Birçok kereler okudum. İşe giderken, uzun, yılmaz yüzü, biçimli kemikleri, yumuşak cildi yanımda yürüyordu. Bedenini, çıplaklığını bile görebiliyordum.

Bir daha seferede korkacak mıydım ondan acaba?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Beklediğim şey saat dörtte, bir siparişi karton kutuya yerleştirirken oldu.

Yılbaşı gecesiydi, çok işimiz vardı. Birden kapı ardına kadar açıldı, kısa boylu iki adam, babamı içeri soktular. İçmişti.

'Neşeli yıllar,' dedi bana.

'Seni beklemiyordum,' dedim.

Paltosunun ceplerini karıştırarak, 'Ben de bunu beklemiyordum,' dedi Bir mektup çıkardı. 'Seninle konuşmak istiyorum küçük hanım, tam bir sürtük gibi yaşıyorsun.'

Mektubu kaptım. 'Bu ne!' dedim. Daktiloda yazılmıştı, gözlerim yanarak okudum:

Sayın Mr. Brady,

Artık, kızınızın kurduğu arkadaşlıktan haberdar olmanızın vaktidir. İki aydan beri, karısından ayrı yaşayan •evli bir adamla ilişkisi var. Bu adam, şehirde tehlikeli hlr tip olarak tanınmıştır. Parasını nereden kazandığı belli değildir. Dinsizdir. Karısını Amerika'ya yolladı. Evi, genç kız-

lan iğfal etmek için kullandığı bir paravanadır. Sizin kızınız oraya tek başına gidiyor. Fazla geç kalmadığımı umarım. Mandalı ve katolik bir genç kızın bir yabancı yüzünden mahvolmasını görmek istemem.

Bir arkadaş

Satırlar, bir gözyaşı perdesinin arkasında dansedi-yordu. Babamın Öfkesi kadar, Eugene için böyle düşünülmesi beni perişan etmişti.

'İhtiyar yaşında babana iyi oyun oynadın doğrusu.'

'Doğru değil,' dedim, 'hiçbiri doğru değil. Bu adamı-tanıyorum -adını söyliyememiştim- ama Barbara da, ev sahibem de, herkes de tanıyor.'

'Boşanmış bir adam mı?'

'Evet, ama...'

Yüzü kıpkırmızı kesildi. 'Nerede bu herif? Geberteceğim onu.'

'Gitti'.

'Bir daha seninle görüşemez.'

Bu kadarı da fazlaydı artık. 'Ben kendi kendimin efendisiyim, ne istersem onu yaparım,' dedim.

'Küstahlığa tahammülüm yok!' diye bağırdı.

Mrs. Burns, gürültüye koşmuştu. Babama, benim iyî bir kız olduğumu söyledi. Onu Joanna'nın evine götürüp bir çay içirmemi istedi. Dükkanda durması hoş değildi; bağırıyor, dehşet verici görünüyordu.

Joanna da onu istemedi.

'Bakarsın en iyi halıya kusar, Gustav da dışarda,' dedi, mutfakta çay yaparken. Babam, oturma odasında şişenin geri kalanını bitiriyor, bir yandan da Eugene'e tehditler savuruyordu.

Paltosunun cebinden üç pound aldım. Palto, bayat içki ve sigara kokuyordu. Her cebinde para vardı, aldığımı farketmezdi herhalde. Bu parayı otlaklardan almış

olmalıydı. Tarlalarımızın büyük bir kısmını Jack Holland satın aldığı halde, babam sınıra yakın olanları elinde tutmuştu.

Çayı içtikten sonra, sandalyede uyuklamaya başlayınca, Joanna, alıp götürmemi söyledi.

Onu telefon kulübesine götürdüm, bir taksi çağırmak istiyordum.

'Sen de benimle geliyorsun, haberin var mı?' dedi. Önden yürüyordum.

'İşimi bırakamam,' dedim.

'Beni atlatacağını sanma,' dedi, 'benimle geleceksin, o kadar.'

Şapkayı geri iterek alnını kaşıdı. Şapkanın kenarı, alnında kırmızı bir iz bırakmıştı.

'Bağırma yolun ortasında,' dedim. Müşterilerin çoğu bu sokakta otururdu, rezil olmak istemiyordum.

'Benimle eve geleceksin,' dedi.

En yakın taksi şirketine telefon ettim, bizi telefon kulübesinin önünden almasını söyledim. Sonra

dimdik, başımı çevirmeden beklemeye başladım.

'Babana söyleyecek pek birşeyin yok galiba,' dedi.

'Olmalı mıydı?' dedim, acı acı.

Bir şeyler planlıyordum. O tam arabaya binerken, kaçmaya, Joanna'da birşey unuttuğunu söylemeye karar vermiştim. Ama daha planda bile başarısız olacağım belliydi.

Bekledik. Ayaklarım buz gibiydi.

'İşte geliyor,' dedim, taksi köşeyi dönerken.

Kapıyı açtım, sendeleyerek bindi. Böyle arabalar için fazla uzun boyluydu.

'Ah, çamaşır çantamı unuttum, koşup alayım,' dedim.

'Ne koşması? Arabayla gideriz,' dedi kuşkuyla.

'Yok, lüzum yok,' dedim, 'araba çıkmaza giremez. Bir

dakika sürmez.' Arabanın kapısını kapadım, Joanna'ya doğru koşmaya başladım. Araba dönmeden bir iki dakika geçecekti. Kendimi sokaktaki ilk eve atabilsem, gizlenirdim orada. Orada oturan kadını tanırdım.

Deli gibi koşuyordum, topal bir adama çarptım, özür bile dilemedim. Sokağın köşesine gelmiştim ki, araba arkamda belirdi.

Babam, 'Buraya gel,' diye bağırdı. Daha hızlı koştum, sarhoştu, beni yakalayamazdı. Ama araba önüme geçerek durdu. Arabadan fırlayarak paltomun kuşağından yakaladı beni.

'Bir daha yapmayacaksın bunu.' 'Eve gitmiyorum, gitmiyorum!' diye haykırdım. Belki yoldan geçen biri beni kurtarırdı.

'Bin arabaya,' dedi. Ben parmaklığa sarıldım. 'Polise haber vereceğim,' dedim. Bu sırada taksi şoförü de arabadan çıkmıştı. İkisi birlikte beni sürükleyerek arabaya götürdüler.

Babamdan mümkün olduğu kadar uzakta oturdum. Babam yolda şoföre, ne çekilmez bir kız olduğumu, nasıl annemi genç yaşta ölüme sürüklediğimi anlattı. 'İyi bir dayak istiyor,' dedi, ben ağlarken. İstasyonda iki gidiş bileti aldı, turnikeden geçtik. Tren, yirmi dakika sonra kalkıyordu.

'Bir çay içmek ister misin?' diye sordu, tren hareket ederken.

'Hayır, istemiyorum,' dedim, nasıl kaçabileceğimi düşünüyordum. !!k durakta mı inmeliydim, yoksa tehlike kolunu çekip trenden atlamalı mıydım? Ama konuşur konuşmaz titremeye

başladım.

'Sen git bir bardak çay iç,' dedim. Ama o düşüncelerimi sezerek, beni de sürükledi. Birlikte koridorlarda yürümeye başladık.

Kendine bir duble viski, bana da sandviç ve çay ıs-

mariadı. Çayı koydukları plastik bardak öyle sıcaktı ki ancak mendille tutabiliyordum.

'Eğer bu Jimmy Brady değilse kafamı keserim,' dedi bir ses arkadan.

Tim,' dedi babam, eski arkadaşıyla selamlaşmak için kalktı ayağa. Birbirlerinin paltolarının yakalarına asıldılar, kırmızı içkili suratlarını seyrederek hayatın rastlantıları hakkında yeminler ettiler.

Ben yalnızca, 'Aman yarabbi,' dedim. Şimdi herşeyin daha kötü olacağını, babamın iki misli içeceğini biliyordum. Adamın adı Tim Healy idi. Okuldayken babamla birdirbir oynadığını söylemişti.

Tezgaha gittiler, babam Tim'e ve orada daha önce içmekte olan iki arkadaşına yeniden içki ısmarladı.

'Bu benim kızım, eve götürüyorum onu,' dedi babam, başıyla beni işaret ederek. Üçü de elimi sıktı, hele biri öylesine sıktı ki küçük parmağımdaki yüzük öbür parmağımda derin izler bıraktı. Tim Healy bana bir portakal rs-marladı yanıma geldi oturdu.

'Kay biraz,' dedi. Ben de bankın soğuk tarafına kaydım. O ise iyice ısıttığım yere oturmuştu.

'Pekâlâ Caithleen, Caithleen'di değil mi? Nasılsın? Hoş bir kızsın, öyle de olması lazım, dürüst bir baban, sevimli bir annen var, Annen nasıl?'

'Öldü,' dedim, 'boğuldu.'

Birden gelen kötü haber, öküze benzeyen yüzünü elemle doldurmuştu. Ağlayacak gibi görünüyordu. Dirseğimi yakaladı ve yirmi bin pound verseler bile böyle bir şşyin arzu edilmeyeceğini söyledi.

İyiler önce gidiyor,' dedi. Burnunu çekerek gözyaşlarını kontrol etmek istedi.

'Evet.' Pencerelerden Noel bayrakları sarkıyor, duvarda 'İyi niyetli insanlar dünyada sükuna kavuşur' yazısı okunuyordu.

Tim Healy, babamı teselli etmek istedi, ama ben yapmamasını söyledim. Çünkü annemin ölümü

hatırlatılınca daha çok içeceği kesindi.

Pencereden dışarı baktım. Karanlık, biçimsiz tarlalar akıp gidiyor, Dublin'den gittikçe daha uzaklaşıyor, İrlanda'nın ortasındaki yaylaya doğru gidiyorduk.

Şimdi gidebilirim diye düşündüm. Kalktım, kapıya doğru yaklaşırken,

'Nereye gidiyorsun?' diye seslendi babam.

'Lavaboya,' dedim. Tuvalete demek hoşuma gitmiyordu.

'A, tabii bir ihtiyaç, tabii bir ihtiyaç,' dedi Tim. Babama göz kırparak, 'Yolu göstereyim,' dedi ve beni koridora çıkardı. Babam herhalde beni gözetlemesini tembih etmişti.

'Üzülme,' dedi, koridorda sendelerken, 'daha hoş bir delikanlıyla tanışabilirsin.'

Ona, asla kendim gibi bir delikanlıyla evlenemeyece-ğimi söylemedim.

'Seni bekliyorum,' dedi. Tabii kaçamadım.

Mutfağımız hatırladığım kadar perişandı. Babamın eski giyecekleri sandalyenin arkasına atılmış, solmuş bir palmiye parçası kutsal Kalp resminin arkasına yapıştırılmıştı. Resmin önünde kırmızı bir lamba yanıyordu. Onu yatırdık Sonra tahmin ettiğim gibi, teyzem bir vaaz verdi. Daha sonra çay yaptık, Noel'den kalan ve paslı biskü kutusuna saklanan pastayı yedik. Dehşet vericiydi, ama onu memnun etmek için yedim. Gördüğüm iyi öğrenimi, babamın böyle bir mektubu alınca nasıl sarsıldığını anlattı durdu. Sonra babamın ayakkabılarını sakladı. Böylece ertesi günü dışarı çıkıp, yeniden içki içmesine enge! olmak istiyordu.

Teyzem uyuklarken ne yapacağımı düşündüm. Ertesi sabah babam uyanmadan, ilk otobüsle gidecektim. Bunun teyzeme itaatsizlik olacağını biliyordum ama, Eugene'e gitmeyi kafama koymuştum. Ebedi lanet bana vızgelirdi.

Paramı saydım, saatleri saydım. Teyzem hafif hafif horluyor, babamın odasından homurtular ve boşaltıdan içki sesi geliyordu. Işığı açık bırakmıştı.

Tekrar uzaklara, ebediyen uzaklara gidiyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Üç kasvetli gün geçti. Babam sabah evden çıkıyor ve çok geç dönüyordu. Kaçmayı düşünüyordum, ama arkamdan kovalayacakları aklıma geldikçe ödüm kopuyor-|du. Yemeği mutfakta yedik. Tuzlu jambon, lahana, geçen günden kalmcı patates vardı. Sessizce yemek yerken evin önüne bir aroba yaklaştı. Bir yabancı babamı arabadan indirirken* teyzem bir dua

mırıldanmaya başladı.

'Büyük akşamlar,' dedi babam, içeri girerken ve teyzemin eline kanla ıslanmış, kahverengi kağıda sarılı bir et paketi tutuşturdu. Öbür yabancı içkiliydi ama yalpalamıyordu.

'Yerleşiyorsun,' dedi bana. Patates soymaya devam ederek, duymamış gibi yaptım.

'Köyde IPeder Hagerty'ye rastladım. Seninle bir konuşmak istiyor,' dedi. Kalbim çarpmaya başlamıştı, ama birşey söylemedim.

'Gidecek: ve onu göreceksin.'

Patatesin üzerine tereyağ koydum, ağır ağır yemeğe başladım.

'Beni duyuyor musun,' diye bağırdı birden.

'Merak etme, merak etme; gider,' dedi teyzem ve onu arka odaya sürükledi. Yabancı, teyzem dönene kadar birkaç dakika durdu, sonra bir pound istedi. Paramız, yoktu, ama ona Noel zamanındanberi saklanmış olan üç şişe siyah bira verdik.

Teyzem, şişeleri kağıt bir torbaya koydu ve adam küfrederek uzaklaştı. Nereden geldiğini anlayamamıştık.

Ocağın başına oturduk ve babamın çağırmasını bekledik. Dokuza doğru haykırdı. İçeri koştumt.

'Galiba öleceğim,' dedi. Karnı çok ağrıyordu. Buna sevindim -belki kaçabilirdim. Ona biraz karbonat verdim. O gece erkenden odalarımıza çekildik.

Yatağa eteklikle yattım, battaniyemiz pek azdı, üzerimde bir ütü battaniyesi ile teyzemin yaptığı bir yorgan vardı. Mum, yatağa yattığım zaman hemen hemen bitmişti. Gözlerimi kapadım.

Onu bir daha görüp görmiyeceğimi düşünerek uyaya kaldım.

Sabahleyin teyzem bana çay getirdi ve rahibin haber gönderdiğini, beni beklediğini söyledi.

Parlak, rüzgarlı bir sabahtı. Tarlalar canlı bir yeşil, gök mavi, tarlaların ötesindeki tepeler duıman rengiydi. Güzel, güzel diye düşündüm. Derin derin nefes alarak
teyzemin bisikletiyle tarladan yola doğru yürüdüm.

Rahibin evine gitmedim. Çok korkuyordum ve gitmediğimi kimsenin tahmin edemiyeceğini düşündüm. Nehir yolundan aşağı dönerek bir sonraki köyde Barbara'-nın mektubunu postalamak niyetindeydim.

Yol kıyısındaki tarlalar kış sessizliği içindeydi. Pek azt sürülmüştü ve sürülmüş toprak çok ölıı, çok esmer görünüyordu.

Ah ben de uçabilseydim, diye düşündür™, kuşları gö-rüRce. Kuşlar uçuyor uçuyor, sonra bir an dikenli çalılara ya da sarmaşıklı kazıklara konuyorlardı.

— 223— ,

Bisikleti pek acelem olmadığı için yavaş sürüyordum. Elektrik tellerinin vızıltısından başka ses duyulmuyordu. Goolin Tepesi'nin eteğinde bisikletten indim ve ağır ağır tırmanmağa başladım. Sonra yarı yolda tepedeki harap olmuş pembe evi seyretmek için durdum. Bu pembe ev, çevresini saran açalya ağaçları ve bahçesindeki gri renkli kameriyesiyle benim hayatımda bir efsane olmuştu. Paslanmış bahçe kapısı, zincirlenmiş iki beyaz taştan sütunun arasında duruyordu. Bahçedeki yol tamamen kaybolmuştu. Annem geldi aklıma. Bana sık sık genç bir kızken nasıl bu evdeki büyük baloya geldiğini anlatırdı.

Yolun ortasında durmuş, bütün bunları düşünürken, oz daha posta kamyoneti çiğniyeeekti beni. Direksiyonu hendeğe doğru kırmak zorunda kaldı.

'Özür dilerim,' dedim, bütün bedenim korkudan titriyordu. Bana güldü. Şoför neşeli bir çocuktu, arabaya binmek isteyip istemediğimi sordu, Arabanın önünde 'Yolcu Alınmaz' diye bir levha asılıydı. Ama arabanın arkasında posta çuvallarının üzerinde iki kadın oturmuştu. Aptal aptal, ya posta çuvallarının içinde hindi yumurtası veya bir düğüne gönderilen yaldızlı bir sanat varsa ne olur diye düşündüm. Ondan mektubu benim için o akşam Li-meriek'den atmasını istedim. Her sabah Limerick'den yola çıkar, yol üzerindeki çeşitli köylere posta dağıtır ve akşam üstü eskisinden daha çok mektupla geri dönerdi.

'Oldu bu iş,' dedi. Ona Barbara'nın mektubu ile bahşiş olarak iki şilin verdim. Sonra bisikletime atladım, eve ¦doğru sürdüm.

Rahibi, mutfakta oturmuş çay içer görünce, nerdeyse yıkılacaktım.

'İşte geldi,' dedi teyzem. Rahip başını kaldırdı.

'Ooo Caithleen, seni birşeyin alakoyduğunu düşündüm de görmeğe geldim.'

'Size uğradığım zaman yoktunuz,' dedim aceleyle.

Sert sert baktı yüzüme.

'Özür dilerim, Peder,' dedi teyzem ve bizi başbaşa bırakarak gözden kayboldu.

Peder Hagerty hemen başladı. 'Caithleen, babandan kötü haberler duydum. Otur da bana anlat.'

Karşısına oturdum. Teyzem sandalyesinin arkasına bir yastık koymuştu. Bana uzunca bir konuşmaya hazırlanıyor gibi geldi.

'Pek birşey yok. Bir adamla tanıştım, hepsi bu kadar.' dedim.

'Ahlaki çöküntü yolunda yürüyorsun.'

'Neden, Peder?'

'Bu adamın arkadaşlığı tehlikeli, imanı yok. Ahlakt değerleri yok. Bir kadınla evlenmiş, sonra onu boşamış. Allahın bağladığı elleri kimse çözemez.'

'İyi bir adama benziyor. İçmiyor da,' dedim.

'Ah zavallı çocuk,' dedi Peder Hagerty. Okul günlerinden hatırladığım, o can alıcı gülümseyiş belirdi yüzünde.

'Daha çay ister misiniz, Peder?' dedim.

'Hayır, istemem,' dedi, soluk elini fincanın ağzına kapatarak. Çok kuvvetli bir çaydı, üzerine de süt ilave edilmişti.

'Ebedi ruhunu düşün,' dedi, kilisede vaiz verir gibi. 'Ruhuna yapacağın kötülükleri düşün. Hepimiz ölüme mahkumuz. Ne saatini ne dakikasını bilebiliriz.' Bu beni endişelendirmişti.

Tanrı senin sevgini deniyor. Bu adamı yoluna çıkardı, tanrıyı daha büyük bir aşkla sevesin diye. Sen yalnızca iste, o sana bu büyük aldanışa dayanma gücünü5 verecektir.'

'Eğer tanrı iyiyse, beni yakmaz,' dedim, Eugene'nını sözlerini tekrarlıyarak.

Rahip birden dikildi, başını üzüntüyle sallayarak, 'Çocuk, dalâlete saptığının farkında değil misin?'

Yan kapı açıldı, babam içeri girdi. Papazı görünce şoke oldu.

'Özür dilerim Peder, burada olduğunuzu bilmiyordum,' dedi. Geri geri hole doğru gitti.

'Zarar yok Mr. Brady.'

Babam paltosuyla mutfağa girdi. Ayakkabı bağları çözük, gözleri kocaman ve kanlıydı. Kendine bir fincan çay koydu, Peder Hagerty'ye, bana iyi bir ders vermesini, çok inatçı bir kız olduğumu, kimseyi dinlemediğimi söy-fedi.

'Aaa bir dakika," dedi Peder Hagerty, ceplerini karıştırmaya başladı. 'Ona küçük bir kitap getirdim.'

Güzel, deri ciltli, yaldız kenarlı bir 'İsanın Yolunda' kitabıydı bu.

Teşekkürler, Peder.' Kitabı alırken kahverengi kabın üzerine bir damla gözyaşım düştü.

Yeniden sordu: 'O adamı bir daha görmeyeceğine söz veriyor musun?'

'Düşüneceğim,' dedim. Ondan kurtulmanın tek yolu buydu.

ONUNCU BÖLÜM

En sonunda babam, doktoru çağırmamızı istedi. Günlerdir birşey yememişti. Başı dönüyordu. Doktor ona bir iğne yaptı ve bize, aldığı alkolü azaltmamızı söyledi.
Başında nöbetleşe oturarak sodalı suya karıştırılmış viski

veriyorduk. Her seferinde viskinin miktarı azalıyordu. Ne BarbaVa'dan ne de Eugene'dan bir haber çıkmıştı. Endişeden hasta gibiydim.

'Özür dilerim,' deyip duruyordu babam, bardağı dudaklarına götürürken. Elleri titriyor, ne usturayı ne de bardağı tutabiliyordu. Bir çocuk gibi ağlıyordu. İçtikten sonra her zaman böyle günlerce ağlar, utancından kimseyle konuşamazdı. Bunalımı insana korku veriyordu.

'Senin evde olman ne iyi,' dedi, 'Niye bir sigara almıyorsun? Bütün gençler şimdilerde sigara içiyor, biliyorum. Ben oldukça anlayışlı bir adamımdır.' Aklıma Euge-ne'ın masasının üzerindeki sigara paketleri geldi. Birisinin üzerine açık, okunaklı yazısıyla, 'Kanser acı verir' diye

yazmıştı.

'Haydi iç,' dedi babam. Ben de bir sigara yaktım. Aeaba geri dönmeme de izin vereeek miydi?

'Senin iyiliğin için yaptım elbette,' dedi. 'Mektubu aldığım gün senin o serseriyle ilişki kurmuş olman düşüncesi beni kahretti.' Serseri sözü beni hiddetlendirdi, ama

kendimi tuttum.

'Ben bu dünyada senden daha çok yaşadım, doğruyla yanlışı ayırabilirim.' Özür diler gibi konuşuyordu. Gözlerini çarşafa sildi, burnunu çekti.

'Geri döndüğüm zaman daha iyi olacağım, daha dikkatli olacağım,' dedim.

'Ne geri dönmesi?' dedi, yatakta dikilerek, 'Geri dönmek yok. Burda ufak bir iş bulursun, teyzene ve bana yardım edersin.' Sonra bana çok gizli bir şey söyleyecek-miş gibi, 'Belki yolun aşağısında ufak bir iş açabiliriz. O zaman burayı tekrar satın alırız.' Baktım, gayet ciddiydi.

'Hiç değilse geri dönüp Joanna'nın evinden elbiselerimi alayım,' dedim, fazla istekli görünmemeye çalışarak. Bileğimi kavrayan eli birden kasıldı ve 'Birgün Lime-rick'e gider, sana yeni şeyler alırız,' dedi.

'Ama bu israf olur,' dedim.

Bir içki daha istedi, ama sifonun içinde pek az soda kalmıştı.

Ah benim küçük şiirim «Tatlı Kumral! Ovanın en sevimli köyü» diye okumağa başladı Jack, ben dükkana giderken. Tezgahın arkasından fırlayarak beni öpmeye koştu. Burnunun ucu ıslak ve soğuktu.

'Evde işler yatıştı mı? Isı normal mi?' dedi.

'Evet,' diye karşılık verdim. Temizlik yapıyoruz. Senin için bir araba dolusu boş şişemiz var.'

'Benim de size verecek kocaman bir faturam var,' dedi sırıtarak. Parmağıyla çeneme vurdu, 'Kredi vermeyi reddedince ne dedi baban biliyor musun?'

'Hayır.' Halbuki pek âlâ biliyordum.

'Dedi ki,' diye başladı, 'o allanın belası defterde durması kasada durması kadar iyiymiş. Hiç komik değil. Ama bak sana komik bir şey göstereceğim.' Sonra duvardaki beyaz bir levhayı işaret etti: 'Bugün veresiye yok, ama yarın bütün içkiler bedava.'

Onu memnun etmek için ufak bir kahkaha attım.

Pazar akşamıydı ve işler oldukça durgundu. Tamirci bir kadın, arkası bize dönük oturmuş, boş kadehe küfür ediyordu. Şalı solmuştu. Jack ona bir kadeh daha doldurdu ve köpükler yatışsın diye bekledi.

Kadın görmek için yânımıza geldi, ama Jack hemen çekmeceyi kapattı. Kadın bu sefer sönmekte olan ateşe küfür etmeye başladı.

'Jack, bana bir iyilik yapar mısın?' dedim. 'Aaa,' dedi, 'benimle evlenmek istiyorsun.'

Uzun, soluk yüzüne bakarken, sulu-gri gözlerinde

parıldayan ışıktan onun bu çevrede yaşayan en insan adam olduğunu anladım.

'Jack, bana yardım eder misin?' diye yalvardım.

'O ne biçim söz öyle? Bir bekarın kurumuş dudaklarına bir öpücük vermeye ne dersin?' dedi ve beni tezgahın arkasına çekti. Burası dükkandan buzlu camla ayrılmış, ufak bir bölmeydi. Alelacele öptüm onu. Çünkü altmış ya da yetmiş yaşındaydı, ben ise yirmi bir yaşındaydım ve onu doğduğumdanberi tanıyordum. Annemi sevmiş, sonra beni de sevmişti ve ikimize de şiirler

yazmıştı. Şiirlerini hiç görmemiştik. Sözünü eder, ama şiirleri Bryan Merryman'ın Gece Sarayı kitabının sarı sayfaları arasında saklardı. Bu kitap, Jack'in mutfaktaki şöminenin üzerinde, kaya tuzu ve boynuzdan teşbih taneleriyle yan-yana duran iki kitabından biriydi. Öbür kitap, Moore'un Almanac'ı idi. Bu kitap domuz ve sığır panayırlarının listesini verir, böylece Jack panayır günleri için fazladan içki stok ederdi.

Gece herkes evine çekildikten sonra, Jack oturur, yüksek sesle Merryman'ın kitabını okurdu. Bir keresinde çocuklar pencereden onun şu satırları tekrarladığını duymuşlar: 'En şeytanı tırmanan tepeleri - Ak saçlı ve bakiredir hâlâ.'

Jack sevgiyi bu kitapta, benim kızılımsı saçlarımda ve annemin bir şişe sherry verdiği zaman ettiği utangaç teşekkürlerde bulmuştu.

'Burdan gitmek istiyorum, beni bırakmıyorlar,' dedim.

'Ah küçük gezgin. Uzak diyarlar, acayip adlı yerler seni çağırıyor, seni çağırıyor,' diye şarkı söylemeye başladı.

'Birini seviyorum, ama onlar beni eve kilitliyorlar,' dedim.

'Hikayeyi duydum, bütün kasaba bundan bahsediyor,'

dedi.

'Yerin kulağı vardır,' dedi. Beni salona doğru itti.

'Ne zaman gidebilirsin?' diye sordu.

'Ne zaman olursa.' Kapının menteşesi gıcırdadı, başka bir müşteri girdi içeriye ve tezgaha elindeki parayla vurdu. Jack, bara servis yapmaya gitti.

Hemen geri döndü. 'Cuma günü yapalım. Saat dokuzda burada ol, seni arabayla Nenagh'o götüreceğim.'

Bisikleti eve doğru sürerken, Cuma akşamı dışarı çh kabjlmek için çeşitli bahaneler düşünüyordum. Terzi, aklıma iyi bir fikir getirdi. Onu az daha ezeeektim. Köprüden bir kirli su kovasını boşaltıyordu. Kimse görmesin diye, gece gelmişti. Benden haber sordu. Onu cuma akşamı için davet ettim.

Evde, babama iki aspirinle biraz çay verdim.

'Cuma akşamı, Limerick'e sinemaya gidiyorum. Bren-nan'lar davet etti beni.' dedim.

Aspirini yuttuktan sonra, 'Kalkabilirsem, ben de gelirim/dedi.

'Ama doktor pazara kadar kalkmamanı söyledi,' dedim.

'Belki teyzen gelmek ister,' dedi.

'Belki,' dedim. Teyzemin evde kahp, terziyi ağırlamayı tercih edeceğini biliyordum.

Traş makinasını, traş sabununu ve bir tas ılık su getirdim. Traş olurken aynayı tuttum.

'Hangi film oynuyor?' diye sordu, yüzündeki sabunlu kılları kazıyıp bir fincan tabağına atıyordu.

'Çavuş Kısa Pantolon Giydi' dedim, bu adı bir keresinde Dublin'de görmüştüm.

'Esaslı bir film olmalı,' dedi.

Cuma günü, çaydan sonra mutfaktaki aynada yüzünü boyadım, sonra babama allahaısmarladık demeye gittim.

'İyi eğlenceler,' dedim teyzeme. Mutfakta oturmuş, terziyi bekliyordu. En iyi siyah elbisesini ve en iyi ayakkabılarını giymişti. Ayakkabı bağı yerine siyah kurdele kullanmıştı.

'Sana da iyi eğlenceler,' diyerek gülümsedi. O kadar hoş bir edayla söylemişti ki, az daha herşeyi açığa vuracaktım. Orada, boynundaki zincirle oynarken bayağı hoş görünüyordu. Çay tepsisi ve pastalar hazır duruyordu.

'Beni beklemeyin,' dedim, onu öptüm ve çıktım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Evden çıkar çıkmaz koşmaya başladım. Yolu bırakıp tarlalara vurdum. Köye kadar, böyle soluk soluğa koştum.

Jack holün kapısını aralık bırakmaya söz vermişti. Kapıyı ittim, korkunç bir gürültüyle yere devrildi. Jack'in annesinin öldüğü gece menteşelerinden çıkmış, bir daha da tamir yüzü görmemişti.

Gürültüyü duymuş olmalı ki, elinde bir mum, koşarak

geldi.

'Ulu tanrım,' diye fısıldadı. O kapıyı düzeltirken ben de mumu tuttum. Sonra bana, içinde beş pound olan bir zarf verdi.

'Mutlaka göndereceğim,' diye söz verdim.

'Herşey tamam mı?' diye sordu. Başımı sallayınca, dükkana doğru seslendi. 'Devam edin çocuklar, birazdan

gelirim.'

Beni dar koridordan, mutfağa geçirdi. Ocakta iki üç

tavuk kızarıyordu. Bahçeye çıkar çıkmaz mum söndü. Bir karaltı öksürerek yanımıza yaklaştı.

Jack, Tom Duggan, işte gidecek hanım bu,' dedi.

Kısık bir sesle, 'Merhaba' dedim.

Tom Duggan'ın adını duymuştum, köy dışında yaşardı, bir eli de çeliktendi. Jack de bula bula, tek kollu bir adam bulmuştu bana.

'Nereye gitmek istiyorsunuz?' diye sordu birden. Burada yaşayanların çoğu gibi, kaba bir sesi vardı. Bu ses çeşitli zorluklar ve rüzgarla biçimlenir ve bağırmaya alışıktır.

'Nenagh'a.ll trenine yetişmek istiyorum,' dedim. Acaba Jack ona bütün hikâyeyi anlatmış mıydı?

'Girin içeri,' dedi. Arabaya bindim, oturduğum yer acayip bir şekilde kayıyordu. Jack, iyi şanslar dileyerek beni öptü, sonra kapıyı çarparak kapattı. Motor işlemeye başladı. Pencereler kulakları sağır edercesine takırdıyor-du. Taş döşeli avludan ana caddeye fırladık.

'Başka bir kasabaya gitmek için garip bir saat bu,' dedi. Cevap vermedim. Birden korktum ondan, o garip kız-kardeşi aklıma gelmişti. Ne kadın, ne erkekti. Ona Ucube Tom'a da Gelincik adını takmışlardı, çünkü bir sürü fare zehirlemişti. Bazı gençler, kız kardeşine striptizci de diyorlardı. Onu soyup ne biçim bir vücudu olduğunu görmek, pek hoşlarına giderdi herhalde.

'Güzel bir araba bu,' dedim, onu övmeye çalışarak. Aslında, korkunç, siyah, her köşesi ayrı zıngırdayan, eski bir Ford'du.

Evimizin önünden geçerken, babamı, elinde tüfekle bekleyecek sanıyordum. Oysa, eve doğru yürüyen bir karaltıdan başka birşey görmedim. Herhalde terzi kadındı.

*

Dublin'de öbür yolcuların inmesini bekledim. Başım eğik, duvar kıyılarından yürüyerek istasyondan çıktım, son kalan taksiye atladım.

On dakika sonra vardığımızda, Joanna'nın evi tüm karanlık içindeydi. Saat üçe geliyordu. İki ev

ötede oturanların bebeği ağlıyordu. Joanna her zamanki gibi, süt şişelerinin ağzını kapamıştı. Kuşlar sabah erkenden, şişelerin üzerinden içmeyi âdet edinmişler, ama Joanna çabuk farkına varıp önüne geçmişti.

Yatak odamız sokağa bakıyordu. Pencereye ufak çakıl taşları attım, ama Barbara uyanmadı. Kapıyı çalmak zorunda kaldım. Gustav, sabahlığı ile çıkageldi. Öyle korkmuş bir görünüşüm vardı ki, hiç homurdanmadı. Yemek odasındaki elektrik sobasını yaktı, kakao yapmaya gitti. Elektrik sobasından, patlayacakmış gibi çatırdılar çıkıyor, ,bütün bedenim titriyordu.

'Mr. Eugene ile başımız dertte galiba?' dedi Gustav, ağladığımı görünce.

'Geri döndü mü?' diye sordum.

'Evet evet,' başını salladı, 'Burada, Barbara ile birlikteydi, yemek yemişler beraberce.' Başka bir korkuyla, karnımın kasıldığını duydum.

'Sen git yat Gustav,' dedim. Saat yediye kadar, divanın üzerinde kestirdim. Sonra yukarı çıktım, Barbara'yı uyandırdım.

'Oh, oh' diye esnedi. Yatakta doğrularak pijamasının iki üst düğmesini ilikledi.

'Geri geldim,' dedim.

'Görüyorum.'

'Bana Eugene'dan bahset.'

'Otuz beşinde ve başı gittikçe açılıyor.'

'Beni sordu mu?'

'Evet.'

'Sen de ona bir sürü yalan söyledin elbette. İstedî-

ğim halde, bana para bile yollamadm. Beni eve kilitlediler, dün gece kaçtım.'

'Sana iki pound gönderdim,' dedi. Göndereceğini tahmin etmeliydim. Barbara iyi yürekliydi.

'Eugene'a anlatsana Barbara. Onun yanına gidebilir miyim?'

'Yirmi bir yaşındasın - kafanı gaz sobasına sokmak bile hakkın.'

Kalktı, bana biraz para ve eşyalarımı koymam için "bir yol çantası verdi. Yüzümü pudraladım, endişeden, uykusuzluktan solmuş, şişmişti. Yastığın altından, altın saatini çıkarıp baktı.

'Çabuk olmalısın, yoksa baban elinde, bir bahçe ça-talıyla yetişecek,' ayrılmadan beni kucakladı, 'İyi şanslar,' dedi,'Senin için iyi olacak.'

Dışarda, Barbara'nın bu iyi davranışı ağlattı beni. Dublin'e giden ilk otobüse atladım. Bir düzine kadar yolcu vardı, hepsi de benim gibi yorgun ve perişan görünüşlüydü.

Postaneden iki telgraf çektim. Birini Eugene'a göndermiştim, 'Öğle otobüsü ile geliyorum.' Öteki teyzeme idi: 'Tek başıma İngiltere'ye gidiyorum, merak etmeyin.'

Bu telgrafın onları şaşırtacağını, bana da bir iki gün kazandıracağını umuyordum.

En erkenci kahve, saat dokuzda açıldı. Hemen bir kahve ve tost ısmarladım. İnsan korkunca, herkesi düşman sanıyor. Kahvemi içerken, çevremdeki her yüzden şüphelendim. En sonunda kalktım, başka bir kahveye gittim. On bire beş kala, otobüse bindim. Okuyacak bir-şey almadığım için, pencereden dışarıyı seyrettim. Ortalığı sis kapladığı zaman, elimle camı siliyordum. Gözlerimi boşluğa diktim, Eugene'a neler söyleyeceğini ta-sarlamalıydım, ama onu bile yapacak halde değücüıv

Yolculuk bana çok uzun gelmişti, oysa anoak bir sa-

at geçmişti. İndiğim zaman, önce öteki yolcuların bavullarını almalarını bekledim. Pencereden baktım, arabası, görünürlerde yoktu. Sokağın başına park ettiğini umarak oraya doğru koştum. Ama yoktu.

'Bu otobüs Dublin'e ne zaman dönecek?' diye sordum şoföre. Arabanın tepesine çıkmış, paketleri, bisikletleri indiriyordu şoför.

'Saat beşte,' diye seslendi.

Beş saat beklemek. Onurumu çiğniyerek, Eugene'e gitmeye karar verdim. Beni görünce geri çevirmezdi nesil olsa.

Yarım mil yürümüştüm ki, siyah pardesülü birinin-bana doğru geldiğini gördüm. Ya bir rahip, ya da polistir diye düşünerek, saklamak için bir bahçe kapının arkasına attım kendimi.

Eğilip baktığımda, siyahlı adam iyice yaklaşmıştı.. Eugene'dı bu. Ona koştum. Kollarını açmıştı.

'Merhaba, merhaba' dedi. Kollarına atıldım, herşeyü anlattım ona. Çok hızlı konuşuyor, yorgunluk ve korkudan, herşeyi birbirine karıştırıyordum.

'Ama korkunç birşey bu.' Gülüyordu. Acaba fazla mü abartmıştım olayı.

'Beni öldürecekler!' dedim.

'Saçma, yirminci yüzyıldayız,' dedi. Çantamı aldı, eve doğru yürümeye başladık. Rüzgar karşıdan esiyordu. Arabayı çalıştıramadığını söyledi.

'Seni bir daha göremeyeceğimi sandım,' dedim. Elimi sıktı, eldivenin üstünden bileğimi okşadı.

'İyi olacaksın,' dedi. 'Seni bırakmayacağız onlara.'

Acaba benim burada kalmama razı olacak mıydı? Burada kalmak, bir daha ondan asla ayrılmamak istiyordum.

—~ £00 ——

Dönemeci dönünce ev göründü. Mutlu, güzel, sakin bir hali vardı. Beyaz badanalı cephe, kış güneşinde pirit pırıldı. Pencereler soluk altın rengini almıştı.

'Görüyorsun, güneş parlıyor, sen yaşıyorsun, her iş yoluna girecek.' İçeri girdik. Anna bana 'Günaydın' demedi. Mutfak masasından bal kabını aldı, asık bir suratla yukarı çıktı.

O duysun diye Eugene bağırdı, 'Benim balım o!'

Kapının çarpıldığını işittik. Eugene, Anna'nın bu günlerde canının sıkkın olduğunu; Denis'in, ısmarlamak istediği korse için para vermediğini anlattı. Beni de sevme-mişti, çünkü ona verecek elbisem yoktu.

'Sen otur,' dedi, 'ben sana güzel bir kahvaltı hazırıı-•yayım.'

Bir havlu bağladı önüne. Onu öptüm ve yanında olmanın rahatlığını duydum. Kokusunu içime çektim. Jam-bonlu yumurta yaptı. Ben de büyük masanın bir uçunu hazırladım. Masanın başına, pencereye ve kiraz ağacına karşı oturdu.

'Mektuplarımı vermediler. Barbara para göndermiş, onu da sakladılar,' dedim.

'Yemek yerken onlardan söz etme, ülser olacaksın. Herşeyi unut.' Eğildi, hafifçe alnıma vurdu. 'Şerefe,' dedi, çayı dudaklarına götürürken.

Fincanlar şampuan kokuyordu. Anna, fincanlara şampuan ya da ucuz bir parfüm koymuştu. Fincanları yıkadık, yeniden çay koyduk.

Korkudan karnım ağrıyordu, hep pencereden bakıyordum.

'Bir keresinde, bir adamı, yirmi dokuz yerinden bıçakladılar, yanımızdaki köyde,' dedim. Bütün yüzü acıyla kırıştı. Yanlış birşey söylediğimi anladım. Böyle konularda çok titizdi.

Biraz sonra, 'Öteki dünyadan gelmiş gibisin,' dedi.

Perişan bir halim vardı, bütün vücudum soğuktan titriyordu. Kahvaltıdan sonra, uyumak için yukarı çıktım.

'Benim yatağımda yat, daha sıcaktır,' dedi. Yukarda, ayakkabılarımı ve elbisemi çıkarıp yatağa daldım.

Yattığım yerden, çam ağacının tepesi görünüyordu.. Dallar hafif hafif sallanıyordu. Uyuyamıyordum.

Kapı yavaşça açıldı, Eugene başını uzattı.

'Merhaba,' dedim.

'Uyamadın mı?'

'Uyuyamıyorum, korkuyorum.'

Yanıma geldi, yüzümdeki saçı geriye iterek alnına koydu elini. Alnım yanıyordu. Islak bir bez koydu, bir yandan da yatıştırıcı sözler söylüyordu.

'İstersen sen de yanıma gir yat,! dedim.

'Hayır, hayır' başını salladı, kuru bir öpücük kondurarak,' Sevişirsek, bu ikimiz de istediğimiz için olur.'

'Ama ben istiyorum,' dedim.

'İstiyorsun ama, başka sebepten.'

'Oh, kızıma hemem,' dedim.

"Kızan yok,' dedi sükunetle, 'Ama insanlar arasındaki ilişkilerin bu kadar basit olmadığını anlamam lazım. Seks apayrı birşey değildir. İnsanların birbirlerine karşı duyduklarının bir parçasıdır. Bu kadar sinir bozucu bir durumda ben seninle yatarnam.'

Benden kurtulmaya çalıştığını sandım, hemen sordum.

'Şimdi gideyim mi?'

'Düşünüyordum ki... en akıllıca şey, buradan gitmen olacak.'

'Gidecek yerim yok,' dedim.

Telaşlanma, beni dinle. Seni kurtlara terk etmiyorum. Sana Londra'da bir iki hafta kalman için para vereceğim, her şey yatışınca, geri dönersin.'

'Senden ayrılmak istemiyorum,' dedim. Yüzüne baktım. Kuvvetli bir vücudu vardı, beni her şeyden korusun,,, bana kalkan olsun istiyordum. 'Lütfen,' dedim.

Yumruğunu alnına vurarak, 'Ah tanrım,' dedi, içini çekti durdu. Yumuşuyor, dedim içimden, kalmama izin verecek.

'Dinle, dinle,' dedi, birden doğruldum, bir araba sesi: duyar gibi olmuştum. Ama yanılmışım, o devam ediyordu, 'Eğer burada kalırsan, gelir seni zorla alırlar. Londra'ya birlikte gitsek, arkamıza polis takarlcr. En akla yakını, senin gitmen. Ben burada kalıp, baban gelirse onunla konuşurum. Sonra, Londra'ya seni görmeye gelirim.'

Üzerime bir soğukluk çöktü. Beni gönderiyordu.

'Pekâlâ,' dedim. Elimi onunkinin üstüne koydum, bir süre öylece kaldık. Bir zaman sonra:

'Bugün gejirler mi dersin?' dedi.

'Hayır, daha gelmezler. İngiltere'ye gittiğimi,' oradar* yazacağımı bildirdim. Bir iki gün beklerler.'

'İyi öyleyse, bugün dinlenirsin, seni yarın Collinstown'-dan uçağa bindiririm.'

Uçağa hiç binmemiştim, koltuğa bağlanmaktan korkuyordum. Barbara, herkesi bağladıklarını söylemişti.

'Bana yazaeak mısın?' diye sordum.

'Her gün. Uzun, kocaman mektuplar." Beni, ağlarken-kollarının arasına aldı.

'Sana küçük bir hediye getirmiştim,' dedi. Aşağıyaı koştu.

Transistorlu bir radyo idi bu. Bana nasıl çalıştığını,, istasyonların yerlerini gösterdi.

'Her yere götürebilirsin.' Düğmeyi çevirdi, hafif bir müzik duyuldu. Eugene, kollarında radyo ile dansa başladı. Nasıl bu kadar neşeli olabildiğine hayret etmiştim.

Kalktım, yıkandım. Yemekten sonra yürüyüşe çıktık.

'Biri gelirse, içeri alma,' diye tembih etti Anna'ya. Anna arkamızdan, 'İcra memurunu mu bekliyorsun?' <liye bağırdı. Eugene kaşlarını çattı, Anna'nın iyice idare •edilmez bir hâle geldiğini söyledi.

Dışarda hava yumuşaktı, rüzgar dinmiş, yağmur çiseliyordu. Her şey sakindi, koruda ağaç kesenlerin sesleri •duyuluyordu. Eşarbımı çıkardım, yağlı saçlarımı, yüzümü yağmura bıraktım.

Uykusuzluktan, gözlerim yanıyordu. Eugene bana, Londra'da seyrettiği Altın Marie adlı filmden söz etti. Marie rolünü oynayan sarışın, duygulu kızı anlattı. O, kızı anlatırken kendimi pek renksiz, pek cazi-îbesiz hissettim.

Göl korusuna giden patikadan indik. Bir çam dizisi, yeşil bir ordu gibi birbiri ardınea, taş bir duvar boyunca ilerliyordu. Duvardaki taşların çoğu düşmüştü.

'O filmi göreceksin. Ginger'e seni götürmesini söyli-yeceğim,' dedi, eğildi, yerden üç beyaz taş aldı. Ginger, beni yanına göndereceği kadının adıydı. Kızıl saçlı idi. -Acaba Eugene'i seviyor muydu? Onu tanıyıp da sevemi-yecek bir kadın düşünemiyordum.

'Hoş mudur?' diye sordum.

'Hoş kızdır,' dedi kayıtsızca. Herşeye karşı böyle kayıtsızdı - yağmura, beyaz taşlara, çamlara. Herşey aynı •derecede önemli ya da önemsizdi ona göre. Biraz hissizdi galiba.

'Üzüntülü değilsin, değil mi tatlım?' diye sordu. Elini omuzuma koydu. Yağmur, paltomun üstünde inci gibi du-¦ruyordu.

Çevremdeki sessizlik; üzerimde sinir bozucu bir etki

•yapıyordu.

'Senden ayrılmak beni çok sıkıyor,' dedim.

'Yalnızca iki hafta sürecek,' dedi neşeli neşeli. Ka--yıkhanenin damına oturduk, karşıdaki taşlı tarlaları seyretmeye başladık.

di.

'Bü kadar güzel olduğunu bilmiyordun, değil mi?' de-

Pek de önemsemeden, 'Sevimli bir yer,' dedim. 'Yazın daha güzel olur. Sana yüzme de öğretmeliyim." 'Yazın,' dedim, sanki yazı asla göremeyecekmişirru gibi.

'Laura burada ne kadar kaldı?' diye sordum.

'Pek çıkaramayacağım ama, bir yıl kalmış olmalı.'

'Yüzmesini bilir miydi?' Barbara, hem yüzmesini herm de dalmasını bilirdi.

'Evet, yüzerdi.' Başka birşey de söylesin diye bekledim, söylemedi.

'Bu gece senin yatağında yatabilir miyim?' diye sordum. Asker gibi sıralanmış çamların yanından geçiyorduk,.

'Sanırım,' dedi yavaşça.

« ¦* *

O gece, birşey olsun da kalayım diye dua ettim. İstediğim oldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Çalışma odasına gittik. Dizlerimize bir Londra haritası açarak oturduk. O görmem gereken yerleri ve çeşitli sokakları işaretledi. Yarın sabah erkenden gidiyordum.. Eugene, Ginger'e bir telgraf çekmişti beni karşılasın diye.

'Kapıları kilitlemeliyiz,' dedim. Pancurların takırtısı sinirlerimi bozmuştu.

'Peki,' dedi, 'her yeri kilitleriz.'

'Şimdi sıra ana kapıda,' dedim. Kapıyı açtık, bir an»

¦240-

rüzgarlı geceyi ve uğuldayan ağaçları dinledik..

Holün bir köşesinde, bir av tüfeği vardı. Onu yanına almasını söyledim.

'Saçmalama,' dedi, 'melodram istiyorsun galiba.'

Rüzgarı duyuyor, hep eve doğru bir arabanın geldiğimi sanıyordum.

'İyi anlaşıyoruz, değil mi, sen ve ben?' dedi.

'Evet,' dedim. Ve eğer bir defa seni seviyorum, seni -sevebilirim, ya da sana aşık oluyorum dese, herşeyin ne-kadar kolaylaşacağını düşündüm. Ama demiyordu. Bütün ^söylediği, iyi anlaştığımızdı.

'Birbirimizi ancak iki aydır tanıyoruz,' dedi. Bunu hayal kırıklığımı anlamış gibi, ateşe bakarak söylemişti.

'Tanrıya inanır mısın?' dedim birden. Bunu neden sordum bilmiyorum.

'Böyle ateşin karşısında otururken inanmıyorum. Ama belki saatte seksen mille giderken inanırım. Değişir.' Çok «garip bir cevap verdiğini düşündüm.

'Nelerden korkarsın?'

'Yalnızca bombalardan,' dedi. Bu da garip bir cevaptı.

'Ama cehennemden korkmuyor musun?' dedim.

'Cehennem için yapılacak en iyi şey...' diye başiadı, -cümlenin sonunu asla öğrenemedim.

'Şşşşt şşşt' dedi.

'Kapıyı açın,' diye, bir erkek sesi bağırdı.

'Kapıyı kıracaklar,' dedim. Sanki beş altı kişi birden -yükleniyordu kapıya. Yüreğim çatlayacak gibi olmuştu.

'Nasıl benim kapıma böyle vururlar?' dedi, hole doğru yürümeğe başladı Eugene.

'Yapma, yapma!' dedim, kolunu tuttum. 'Cevap vermeyelim,' dedim ama geç kalmıştım. Adamlardan biri, evin arkasına geçti, arka kapıda bir meta! tıkırtısı duyduk. Birden, sürgü çekildi, Anna'nın, 'Geçenin bu saatinde ne is-

tiyor&unuz, allahaşkına,' dediğini duyduk.

Herahtde yan uykuluydu, bizim içeri kilitlendiğimizi;, polisin de beni almaya geldiğini sanmıştı. Dışarda Gelirt-cik'in adımı söylediğini duydum.

'İşte o kızı götürmeye geldik.'

'Ben birşey bilmiyorum, dışarda bekie,' dedi Anna.-Ama o içeri girmiş olmalı ki, 'Ne cesaretle,' diye bağırmaya başladı. Köpek, mutfağın önündeki koridorda havlıyordu. Ötekiler hâlâ kapsyı yumruklamakla uğraşıyorlardı.

'Artık buna da dayanamam,' dedi Eugene. Kapıyı açmaya yürüdü. Ben çalışma odasına koştum, saklanacak bir yer aramaya başladım. Sonra onları oturma odasıncu alacağını düşünerek, odadaki tek yatağın altına saklandım. Eugene, insanların çalıştığı yere girmesini sevmezdi: çünkü.

'Korkarım size cevap veremeyeceğim,' dediğini duydum.

'Ver kızı,' dedi bir ses. Kimin sesi olduğunu çıkaramamıştım.

'Haydi canım.' Andy idi bu. Babamın yeğeni ve sığır tüccarıydı.

'Nerde benim biricik eviadım?' diye babam bağırdı..

Yatağın altında, boğuluyor, dedim kendi kendime.

'Biricik evladım," diye bağırdı babam tekrar.

'Kimi arıyorsunuz?' dedi Eugene, 'Öteki odada konuşalım.'

Ama babam ateşi görmüştü.

'Ziyaret için vaktin biraz geç olduğunu düşünmüyor musunuz?' dedi Eugene.

Yeğen Andy, 'O zavallı masum kızı istiyoruz,' dedi.

'Bu sizin yaptığınız kabaca birşey,' dedi Eugene.

Birkaç kibrit çakıldı -yerleşiyorlardı.

Kalbimdeki Çiçek — F : 16-

— 242 —

'İzin verirseniz,' diye başladı Jack Holland, qmcf ba-îbamın haykırdığı duyuldu.

'Boşanmış bir adam, babası olacak yaşta, benim kü-«çük kızımı kaçırıyor.'

'Doğru konuşalım. Onu buruya ben getirmedim, kendisi geldi,' dedi Eugene.

Beni bırakacak, onlarla gönderecek, dedim içimden. «Annem haklıymış, 'insan tek başına ağlar.'

'Kızı uyutup buraya getirdin. Herkes biliyor,' dedi ba-

fcam.

Eugene güldü.

'Siz onun babası mısınız?' diye sordu Eugene.

'Evet, ben babasıyım,' dedi babam elemli bir sesle.

'Haydi, kızı getir,' diye bağırdı And.

Yeniden titremeye başlamıştım. Soluk alamıyordum.

'Katolik misin?' diye sordu Gelincik. Sesinde bir polis «edası vardı.

'Katolik değilim,' diye cevap verdi Eugene.

Babam sordu, 'Ayine gider misin?'

'Ama sayın bayım -' diye başladı Eugene.

'Sayın bayımı bir yana bırak, kısa kes. Ayine gider misin, gitmez misin? Cuma günleri et yer misin?'

'Tanrım, sen İrlanda'ya yardım et,' dedi Eugene. «Onun sabırsızlıkla elerini havaya kaldırdığını hayal ettim.

'Küfür yok!' diye bağırdı Andy. Yumruğunu öbür elinde patlattığını belli eden bir ses duyuldu.

'Karınız nerede, efendi? Ne cevap vereceksin buna?'

¦dedi Andy.

'Ya benim kızımla ne işin var?' diye sordu babam

sert sert.

'Ben birşey yapmıyorum onunla,' dedi Eugene. Sorumluluğu benim üstüme yıkıyor,' diye düşündüm. Bşn!

^sevmiyor.

Andy nefretle, 'Sen bir yabancısın,' dedi.

'Hiç de değil,' dedi Eugene neşeyle, 'hiç olmazsa senin küçük mavi Alman gözlerin kadar değil, arkadaşım.'

'Niyetin nedir?' diye sordu babam birden. Sonra cebinden imzasız mektubu çıkarmış olmalı ki, 'Burada saçlarını diken diken edecek bazı şeyler yazılı.'

'Niyetim filan yok, zamanla onunla evlenip çocuklarım olmasını isterdim sanıyorum... Kimbilir?'

'Aaa, küçük ayağın gürültüsü,' dedi Jack Holland, aptal aptal. Babam ona, çenesini kapamasını, kendini rezil etmemesini söyledi. Beni yanında istemiyor, diye düşündüm. Kısa kesik soluklar alıyordum. Sonumun geldiğini; ' düşünerek, içimden günah çıkardım.

'Döner miydin?' dedi babam. Tabii Eugene ne demek' istediğini anlamamıştı.

Şaşkın bir sesle, 'Dönmek mi?' diye sordu.

'Yani Katolik olmak,' dedi Gelincik. Eugene içini çekti, sonra:

'Niye birer fincan çay içmiyoruz?' dedi.

Babam, 'Evet, evet' diye cevap verdi.

Bütün gece sürecek, ben de burada ölü bulunacağım, diye düşündüm. Kürek kemiklerimin arası feci şekilde kaşınıyordu.

*

Kapıyı açtığı zaman anahtar deliğinden gözetleyen* Anna ile karşılaşmış olmalı ki, 'Aaa Anna, burada mısın?* Bize bir çay tepsisi getir ,lütfen,' dediğini duydum. Herhalde sonra o da odadan çıktı ki birden hepsi konuşmaya» başladılar.

'Arka yoldan kaçmış olabilir,' dedi babam.

'Sıkı dur, sıkı dur,' dedi Andy. 'Peşinden git adamın,, belki kaçar.'

'Zavallı Brady,' dedi Gelincik, babam odadan çıkınca^.

"İşte küçük düğme burunluyu manastıra gönderip iyi bir tahsil vermenin mükafatı.'

'Hiçbir zaman aklı başında değîidi zaten,' dedi Andy-'Hep kitap okur, ağaçlarla konuşurdu. Annesi bozdu ¦onu...'

'Ah sevgili annesi,' dedi Jaak Holland. O annemin hanımefendiliğini gevelerken, öteki ikisi, Eugene'ın ateşin »üzerindeki portresi hakkında konuşmaya başladılar.

'Şu buruna bak -kim o biliyor musun? Hepsi bu memleketi batıracaklar,' dedi Andy.

'Tanrım, bir kızı böyle mahvetmek ne büyük bir utanç,' dedi Andy yine. Yatağında iki gece yattığım halde, bana birşey yapmadığını öğrenseler kimbiiir nasıl şaşırırlardı. Fincan tıkırtılarını duydum. Eugene ve babam içeri girdiler.

'Yılda kaç para kazanıyorsun?' diye sordu babam. 'Eğer fareler, kanalizasyonlar hakkında yaptığı ufak filmleri duysalar nasıl alay edeceklerini biliyordum.

'Bir sürü para kazanıyorum,' diye yalan söyledi Eugene.

'Babası olacak yaştasın,' dedi babam, 'neredeyse benim yaşımdasın.'

'Bakın,' dedi Eugene, 'bu hiddet sizi nereye götürecek? Neden bu gece köye gidip bir otelde kalmıyorsunuz? Yarın sabah gelir, Caithleen'le konuşursunuz. Sabahleyin sizden bu kadar korkmaz, onu sizinle görüşmesi için "kandırırım.'

'Olmaz, allahın belası herif,' dedi yeğen Andy.

'Onu almadan bir yere gitmeyiz,' diye ekledi babam. Artık kaçmak imkansızdı. Beni sürükleyerek götüreceklerdi. Bütün gece, Gelincik'in arabasında, onların arasında oturacak, hareketlerine katlanacaktım. Keşke Barbara buğrada olsaydı. O bir yol bulurdu.

'Yirmi bir yaşını geçmiş, zorlayamazsınız onu,' dedi Eugene, 'Irlandada bile olmaz bu.'

'Yapamaz mıyız? Biz özgürlüğümüzü dövüşerek kabandık. Burası bizim memleketimiz,' dedi Andy.

'Onu nezaret altına aldırabiliriz,' dedi babam.

'Akıl yüzünden,' diye ekledi gelincik.

'Buna ne dersin, efendi' diye bağırdı Andy, 'Akılca noksan bir kıza böyle şeyleri yapmak büyük bir suç. Bunun için yirmi yıl yiyebilirsin.'

Dişlerimi gıcırdattım. Tepem atmıştı. Neden burada korkakça gizleniyordum? Söylediklerinden bir keçi bile utanırdı. Gözlerimden öfke ve utanç gözyaşları akıyor, elime damlıyordu. Haykırmak, bu adamlarla ilişkim olmadığını söylemek istiyordum. Ama birşey demedim, yalnızca bekledim.

'Git getir onu,' dedi babam, 'Şimdi hemen.' Bağırırken ağzından tükürükler saçtığını tahmin ettim.

'Mr. Brady'nin ne dediğini duydun,' diye bağırdı yeğen Andy. Yataktan kalkmış olmalı ki, yaylar yükseldi. Kimbiiir kırmızı bıyığı, küçük mavi gözleriyle ne hınzırca bir görünüşü vardı.

'Pekâlâ öyleyse,' dedi Eugene, 'O benim meşru nezaretim altında. Evimde bir misafir. Bu evden ancak kendi isteğiyle ayrılabilir. Evimi terkedin, yoksa polise telefon •edeceğim.' Acaba evde telefon olmadığını farketmişier •miydi?

'Duydunuz mu?' dedi Eugene. Eyvah, şimdi ona vuracaklardı. Bu işlerin nasıl bittiğini bilmiyor muydu sanki.- 'Adam hastaneye elli yedi çakı yarasıyla getirildi.' Kalkmaya davrandım. Birden yumruk sesieri duydum. Onu devirmiş olmalılar ki, lamba çatırdadı etrafa cam parçaları saçıldı. Haykırarak fırladım. Odun ateşinin alevleri yeteri kadar ışık sağlıyordu. Eugene yerde yatıyor, Andy ve Gelincik, ona vuruyor ve tekmeliyorlardı. Jack Holland

onları tutmaya çalışıyor, ne yaptığını bilmeyen babam. Jack Holland'ın ceketinin kolundan tutmuş, 'Dur Jack, dur Jack,, deyip duruyordu.

Babam, birden karşısında beni gördü. Toza bulanmış, karmakarışık olmuş saçlarımla, yerin altından çıkmış sandı beni. Ağzı öyle bir açıldı ki, takma dişi diline düştü. Bu takma dişleri gayet ucuza, uydurma bir dişçiden almıştı.

'Ben yapmadım ben yapmadım Maura,' diye fısıldayarak, geri geri gitmeye başladı. Neden sonra, beni Shannon Gölü'ndeki mezarından kalkıp gelen annem sandığım anladım. Herhalde gözyaşları ve tozlara bulanmış yüzüm, gözlerime kadar sarkan karmakarışık saçlarımla hortlağa benziyordum.

Gelincik'e durması için bağırırken birden kapı sonuna kadar açıldı, oda bir an kırmızı - sarı bir şimşekle aydınlandı. Anna tüfekle tavana ateş etmişti.

'İçinde bir tane daha var, beyinlerinizi dağıtacağım,' dedi Anna. Kapıda sabahlığıyla duruyor, Eugene'ın tüfeğini elinde tutuyordu. Arkada Denis, elinde bir noel mu-muyla bekliyordu.

'Dışarı!' diye emretti Anna, tüfeği kaldırmıştı.

'Ben bu işte yokum,' dedi Gelincik. 'Bu adamlar bizi öldürecek.' Eugene'ın yanına gittim, burnundan hâlâ kan geliyordu. Mendilimi burnuna koydum.

Tehlikeli vahşiler,1 dedi babam, yüzü bembeyaz olmuş, dişlerini elinde tutuyordu, 'Bizi öldürebilirdi.'

'Eğer çıkıp gitmezseniz, ayaklarınızı uçuracağım,' dedi Anna.

'Defolun!' dedi Eugene, ayağa kalmıştı. Gömleği yırtılmıştı. 'Defolun gidin, bir daha bu kapıdan içeri ayak basmayın.'

'Bir damla viskiniz var mı?' diye sordu babam, elint kalbine götürerek.

'Hayır.' dedi Eugene, 'derhal evimi terkedin.'

'Ne iyi iş, ne iyi iş,' dedi Jack çıkarlarken. Anna, geçsinler diye kenara çekildi, Denis kapıyı açtı. En son Ge-lincik'in çengelli elini bize doğru salladığını gördüm.

Eugene, kapıyı çarparak , kapadı, Denis sürgüledi. Titreyerek yatağın üstüne çöktüm.

'Onlara böyle davranmak lazım,' dedi Anna, tüfeği masanın üzerine koydu.

'Hayatımı kurtardın,' dedi Eugene ona. Divana oturdu, pantolonunun paçasını yukarı çekti. Tekme yediği yerler kanamıştı. Burnu da hâlâ kanıyordu.

'Özür dilerim, özür dilerim' diyordum hıçkırıklar arasında.

'Kaba adamlar, kaba adamlar,' dedi Denis ciddiyetle. Dışarda hâlâ tartıştıkları duyuluyordu.

'Biraz tentürdiyot getir,' dedi Eugene* Yukarı çıktım ama bulamadım. Anna gitti, temiz bir havlu ve bir tas suyla birlikte getirdi. Eugene koltuğa yatmıştı. Ayakkabılarını çıkardım.

Dışarda arabanın uzaklaştığını duyduk.

Anna, Eugene'ın yüzündeki ve bacaklarmdaki yaraları yıkadı. Tentürdiyot sürülürken, acıyla yüzünü buruşturuyordu.

Geç vakit yattık. Bacağı ağrıyor, gözünün üstündeki yara zonkluyordu. Bir saatte uyuyabildi ancak. Bütün gece ayışığı ile aydınlanan duvara gözüm dikili, düşündüm. Sabaha karşı uyandı, bana bakmaya başladı.

'Seni seviyorum,' dedim birden. Düşünmeden ağzımdan çıkmıştı bu söz.

'Sevmek!' dedi. Sanki anlamsız bir sözmüş gibi. Başını bana çevirdi, gülümsedi, gözleri kapandı yeniden uykuya daldı. -

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anna, ayinden bir sürü haberle döndü.

'Köyde senin bir film yıldızı olduğunu sanıyorlar,' dedi. Mavi şapkasından uzun bir şapka iğnesi çıkararak, şapkayı başından aldı. Gelecek pazar kullanmak üzere iğneyi yeniden üstüne taktı. Dediğine göre, üç dükkanda söz konusu edilmişim. Babamla arkadaşları, gelmeden, önce otele uğrayıp içki içmişler.

Tavayı ocağın üzerine koyarken, donmuş yağın içinde, fare pislikleri gördüm.

'Bugün gidiyorsunuz sanırım,' dedi.

'Öyle sanıyorum.'

Saat onu geçiyordu. Eugene'nın çayını yaptım, yukarı taşıdım. Kapıda bir an onun uyuduğu odaya böyle girebilmekten gurur duydum. Yanaklarındaki çukurlar uykuda daha derinleşmiş, yüzüne acı çeken bir anlatım gelmişti-Güzel, biçimli bir ağzı vardı.

Perdeleri çektim.

'Kornişleri kıracaksın.' dedi ve birden kalktı oturdu.. Şaşkın gözleri, normalden iki misli büyük görünüyordu.

'Aaa Merhaba,' dedi. Beni görmekle şaşırmıştı. Sonra* gözlerini oğuşturmaya başladı. Herhalde herşeyi hatırlamıştı. Sırtına bir hırka koydum, kollarını çenesinin altında düğümiedim.

'Güzel olmuş çay,' dedi, yudumlarken. Başını karyolanın maun kenarına dayamıştı.

Anna, kapıyı vurarak içeri atıldı.

'Telgrafı verdim. Sabah erkenden gidecek,' dedi. Avukatına yazmıştı.

Sonra bana, yaptığım pudingin, yemezsem kuruyacağını söyledi.

Eugene, 'Puding mi?' diye homurdandı.

'Burnunuzun görünüşü bir felaket,' dedi Anna.

'Belki de kırılmıştır,' dedi Eugene gülümsemeden.

'Oh, hayır, kırılmamış,' dedim.

'İyi ki hayatımı burnumla kazanmıyorum," dedi, 'ya da burnumla sevişmiyorum.'

'Hmmmm' dedi Anna, odanın ortasında elllerini kalçalarına dayamış, karmakarışık yatağa ve benim sandalyenin üzerindeki geceliğimi gözden geçiriyordu.

'Pekâlâ,' dedi Eugene. Sonra ikimize de, 'Dışarı, marş' dedi. Ben çıktım ama, Anna kaldı. Kapıda durup dinledim.

'Senin hayatını kurtardım, değil mi?"

'Evet kurtardın. Sana çok müteşekkirim Anna. Hatırlat bana, sana deriden bir madalya takayım.

'Bana elli pound verir misin?' diye sordu Anna,' 'Bir dikiş makinası ile bebek için birkaç şey almak istiyorum. Bir dikiş makinam olsa, bütün gömleklerini tamir edebilirdik.'

'Biz mi?' dedi Eugene alayla.

'Borç verecek misin?'

'Neden dosdoğru, bana elli pound ver, demiyorsun? Ödünç vermek sözünün burada hiç bir anlam taşımadığını biliyorum.'

'Hoş değil bu söylediklerin.' Sesi danlmış gibiydi.

'Peki Anna, vereceğim sana,' dedi, 'armağan.'

'Aferin, kendine sakla, sakın Denis'e söyleme. Eğer elli poundum olduğunu öğrenirse, öküz ya da başka bir-şey almaya kalkar.'

Odadan yüzü parıFdayarak çıktı. Dinlerken yakalanmış olmaktan utanarak kaçtım oradan.

Ben halı döşeli koridorda suçlu suçlu uzaklaşırken,

o 'Seni aşağıya kadar kovalayacağım,' dedi. Mutfağa kadar koştuk

Anna, pazar gazetelerini okumağa başladı.

'Laura'nın modeli,' dedi. Gazetedeki mirasyedi bir kadının resmini işaret etti. Kadının bir berberle seviştiği bildiriliyordu.

'Fitter seks değiştiriyor,' diye yüksek sesle okudu, 'Yarabbi bu insanları anlamıyorum ben. Elbiselerini çıkarırken hiç kendi bedenlerini görmüyorlar mı acaba?'

Hepimizin - Denis'in, bebeğin, Eugene'ın, benim ve Laura'nın fallarımızı okudu.

Beş yatak odası vardı. Yataklar katlanmış, dolaplarda yalnız tahta askılar kalmıştı. Bir çamaşır dolabının üst gözünde gümüş bir gece çantası buldum. İçinde Laura'nın günlüğü vardı. Ama yalnız adlar ve telefon numaraları yazılıydı. Bir de eflatun renginde gece eldiveni buldum. Bayat ama harika bir parfüm kokuyordu. Eldiveni elime geçirdim, neden bilmiyorum, kalbim çarpmaya başladı. Öteki çekmecelerde birşey yoktu. Yalnızca tebeşirle çekmecelerin numaraları yazılmıştı.

Eugene gelmiş, ben de gözlerimin yaşını kurutmuştum. Acaba o yokken gizlice kaçacağımı mı ummuştu?

'Hâlâ buradayım,' dedim.

'Sevindim,' dedi ve beni öptü. Akşam çökmüştü, lambaları yaktık.

Çalışma odasında ateşin karşısında otururken, 'Seni küçük yalnız kız seni. İyi bir balayı olmadı bu değil mi? Güzel şeyler düşün... Güneşin ışınlarını dağdaki ırmakları, çiçekleri, uçan kuşları...'

Kollarında yatarken, bundan sonra ne olacağını düşünüyordum. Elle kurulan gramofona bir plak koymuştu. Birden müzik bütün odayı doldurdu. Dışarıda yağ-

mur pencereye vuruyordu. Pencerenin içine su toplanmıştı.

'Yarın gidiyorum,' dedim birden.

Gözlerini dizlerindeki kitaptan kaldırarak, 'Gidiyor musun? Nereye gidiyorsun?' dedi.

'Belki Londra'ya giderim.'

'Gitmek istiyor musun?'

'Hayır.'

'Öyleyse niye gidiyorsun?"

'Başka ne yapabilirim?'

'Kalabilirsin.'

'Doğru olmaz bu,' dedim, ama onun teklif etmesi hoşuma gitmişti.

'Niye olmaz?'

'Çünkü, kendimi senin ayaklarına atmak olur bu,' dedim, 'buradan uzaklaşacağım. Sonra sen bana yazarsan belki geri gelirim.'

'Ya ben senin gitmeni istemiyorsam ne olacak?'

'İnanmam ki.'

'Neden kalmamı istiyorsun?' diye sordum.

'Çünkü senden hoşlanıyorum. Uzun zamandır ' bir keşiş gibi yaşadım.'

Yumuşak bir sesle, 'Çaithleen,' dedi -çoğu zaman Kate ya da Katie derdi- 'Çaithleen, kal burada.' Elini uzattı.

'Bir iki hafta kalacağım,' dedim. Beni öptü, çok memnun olduğunu söyledi.

Pancurları kapadık ve yemek yedik. Tavşan eti ve patatesler, unla koyulmuş salça içinde nefis duruyordu. Eugene bana bir nikah yüzüğü alacağım, böylece An-na'nın ve komşuların sorularından kurtulacağımı söyledi.

'Sahiden evlenemeyiz. Ben boşanmış değilim ve arada çocuk var .' dedi.

'Zaten evlenmeyi hiç düşünmedim,' dedim. 'Göreceğiz,' dedi ve güldü. Sonra beni neşelendirmek için, ailesini anlatamaya başladı.

Gece yansından sonra yatmaya çıktık. O önde, ben arkada, elimde lambayla çıkıyorduk. Lambayı düşürüp yol halısını tutuşturacağım diye ödüm kopuyordu.

'Demek ki, ikimizin de bir babaya ihtiyacımız var,' dedi, 'Aramızda ortak bir yan var.'

O akşam benimle sevişmedi. Çok konuşmuştuk, daha da yaraları geçmemişti.

'Acelemiz yok,' dedi.

Kamımı okşadı. Birbirimize sıcak, rahatlık verici sözler söyleyerek uyuduk.

*

Pazar günü öğleden sonra Eugene'nın avukatı Dublin'den geldi. Oturma odasında ateş yakmış,

onu bekliyorduk. Ciddi görünüşlü, kızıl saçlı, kızıl kaşlı soluk mavi gözlü bir adamdı.

'Demek bu adamlar size tecavüz ettiler, Mr. Gail-lard?' diye sordu.

'Evet ettiler.'

'Siz buna şahit oldunuz mu?'

'Hayır, ben yatağın altındaydım,' dedim.

'Yatak mı?" Soluk gözlerini tasvip etmeyen bir tavırla bana doğru kaldırdı.

'Herşeyi karıştırıyor, demek istediği, çalışma odamdaki yatak,' diye açıkladı Eugene. 'Geldikleri zaman çok korktuğu için altına saklanmıştı.'

'Evet bir yatak,' dedim. Her ikisinden de rahatsız olmuştum.

'Anlıyorum,' dedi avukat soğuk soğuk. Sonra bir şeyler not aldı.

'Evli misiniz Miss...?'

'Hayır,' dedim. Baktım, Eugene bana gülümsüyor-du.

Sonra avukat, babamın adını, soyadını sordu, öbürlerinin de adlarını ve adreslerini aldı. Onları böyle ele vermek, fenama gidiyordu, ama Eugene, bunu yapmak gerektiğini söyledi.

'Yalnızca bir formalite,' dedi avukat. 'Onlara buraya bir daha gelemeyeceklerini ve Mr. Gaillard'ı rahatsız etmemelerini ihtar edeceğiz. Yirmi bir yaşınızı tamamen bitirdiğinize emin misiniz?'

'Tamamen eminim,' dedim. Sonra Eugene'ı sorguya çekti. Ben de elimdeki mendili parmağımda döndürüp duruyordum. Eugene, kendisine saldırılana kadar olanları kısa kısa anlattı. Bunu çok metodlu bir şekilde yapmıştı.

'İşte bu kadar,' dedi Eugene, odaya girerken. Çaydanlık soğumuş mu diye elledi.

'Bir daha bizi rahatsız etmezler,' dedi. Kendine yarım fincan çay koydu.

'Bizi her zaman rahatsız edecekler,' dedim.

'Bunu kabul etmek zorundalar,' dedi. Ama iki sabah sonra teyzemden bir mektup geldi:

Sevgili Coithleen,

Hiçbirimiz ne gözümüzü kırptık, ne de bir lokma yemek yedik. Sana olanları düşündükçe aklımızı kaçıracak gibi oluyoruz. Eğer içinde biraz acıma kaldıysa, bana yaz, ne yaptığını bildir. Senin için gece gündüz dua ediyorum. Biliyorsun, burası her zaman sana açıktır. Yaz bana. Tanrı ve Meryem anamız seni korusun. Saflığını korusun. Baban yalnızca ağlıyor. Ona yaz.

Teyzen Molly

:

;

İli'

'Cevap verme,' dedi Eugene, 'Birşey yapma.'

"Ama onların böyle üzülmelerine göz yumamam.'

'Bak,' dedi, 'duygusallık seni bir yere götürmez. İnsan bir karar verir ve o karara sadık kalmalıdır. İnsanlara karşı, kendine karşı sert olmalısın.'

Sabahın erken saatleriydi. Bir daha öğle yemeğinden önce tartışma yapmamaya söz verdik. Eugene sabahları genellikle sabırsız oluyordu. Benimle konuşmadan önce, bir iki saat ormanda yürümeyi seviyordu.

'Ama bu zalimlik,' dedim.

'Evet,' dedi, 'çivili çizmelerle beni tekmelemek zalimlik. Eğer onlara yazarsan, buraya gelirler. Bu sefer bırakırım sen onlarla konuşursun.' Acı konuşuyordu, ama yine de onu seviyordum.

'Pekâlâ,' dedim, Düşünmek için dışarı çıktım. Korularda herşey ıslaktı. Ağaçlardan, evlerden sular damlıyordu. Esmer renkli dağ, tepemde asılmış gibiydi. Issız bir yerdi.

Ağlamaktan başka bir şey yapmadım. Öğleden sonra Eugene yatışmıştı.

O gece bana, 'Yarın kasabaya gidiyoruz,' dedi. Bir çekmeceden, bir cüzdan çıkardı, içine para koyarak bana verdi. Bej renkli derinin üzerine, adının baş harfleri1 altınla yazılmıştı. Birinin hediyesi olduğunu söyledi.

'Sana bir yüzük, bir iki başka şey alırız,' dedi. O ocağa iri bir kütük koyarken, baktım, cüzdana yirmi pound koymuştu.

**

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bundan sonra günlerimiz düzene girdi. Saat ona, on bire kadar uyuyor, sonra kalkıp hafif bir kahvaltı edi-

yorduk. Kahvaltı süresince Eugene, mektuplarını okuyordu. Bazılarını bana yüksek sesle okurdu.

Bunların çoğu iş mektuplarıydı. Şimdi artık Güney Amerika'ya birkaç haftalığına gidip sulama sistemleri üzerine bir film çevirmesi kesinleşmiş gibydi. Beni götürebilmesine pek imkan görünmüyordu.

'Zaten nisan ya da mayıstan önce olmaz,' dedi, 'öyleyse bu güzel günün tadını çıkarmaya bakalım, gelecek için boşuna endişelenmeyelim. İşte hayat bu, bu an, seninle karşılıklı yumurta yediğimiz bu an.'

Kahvaltıdan sonra genellikle yürüyüşe çıkıyorduk. Buralarda yağmur çok yağıyordu. Ama bizim yağmura filan aldırdığımız yoktu. Eugene bana meşe elmalarını, porsuk deliklerini ve daha önce hiç dikkat etmediğim bir sürü şey gösteriyordu. Dışarda çiftlerin arasında, aağçların altında olmayı nehri seyretmeyi seviyordu.

Bazen, 'Bak,' derdi. Ben de birisiyle karşılaşmayı umarak dönerdim. Ama karşımıza bir hayvan, genellikle bir geyik ya da ağaçların arasında yoğun bir ışık huzmesi çıkardı. Gök sonsuz şekilde renk değiştiriyordu. Bazen kurum gibi kara, kara-mavi, mavi ya da beyazımsı bir yeşil renk alıyordu. Eugene beni eğlendirmek için maskaralıklar yapıyor, yaşlı bir adam gibi omuzlarını kısıp eldivenlerini titretiyordu.

Çiftlikte de çalışıyorduk. Düşen taşları duvara yerleştiriyor, parmaklığı tamir ediyor, sığırları bir tarladan öbürüne geçiriyorduk.

Bir gün, tepenin üzerinde bana, 'Sanki burada ka-îacak gibisin Kate,' dedi.

'Birkaç hafta daha kalacağım,' dedim. Onunla birlikte olmayı, yatağını paylaşmayı seviyordum. Ama Bar-bajn'yla sinemalara gitmeyi de özlemiştim.

Öğleden sonraları ben Anna'ya, akşam yemeğini hazırlamakta yardım ederken, o masasında çalışıyordu.

Genellikle etli yahni ve külle pişirilmiş patates yiyorduk. Bazen de çorba yapıyorduk. Pazarları yemekte şarap içiyor, bakkalın yiyecek getirdiği perşembe günleri meyva ve ceviz yiyorduk. Eugene fazla yemekten hoşlanmıyordu. Yemekten sonra yine çalışmak istiyordu. (B.B.C. İçin, İrlanda'da Bahar konulu kısa bir film hazırlıyordu.) Anna'yla birlikte bebeği yatırdıktan sonra yürüyüşe çıkıyorduk. Anna bu yürüyüşlerden hoşlanıyor, bana özel hayatının sırlarını yüksek sesle anlatıyordu. Hayatta bütün isteği büyük bir eve ahçı olmaktı. Ama bir dansta Denis'le tanışmış, ve ilk gecelerini çiftlerin arasında geçirmişlerdi.

'Senin için mesele yok, Mr. Gaillard seninle konuşuyor,' dedi. Denis yalnız bebeğe ve çoban köpeğine nazik bir söz söylüyordu. Birçok kereler onun günlerce An-na'ya cevap vermediğini, onunla hiç konuşmadığını görmüştüm. Şimdi Anna'yı eskisinden daha çok seviyordum. Artık Laura'dan söz etmekten vazgeçmişti. Onu on şi-linlik banknotlar ve naylonlarla ayartmıştım. Yeni dikiş makinasında bana bir elbise dikmeye başladı ve porridge kutularının kapaklarını toplayarak bana bir kolye almaya niyetlendi. Artık her sabah sofrada porridge çorbası vardı.

Eugene'ın çalışmadığı akşamlar, çalışma odasında onunla oturuyor, saçlarını karıştırarak plak dinliyordum. Yumuşak saçlarını karıştırırken boynunu öpüyordum, kucaklaşıyorduk. Sonra yatmaya çıkıyorduk. Çok çabuk soyunuyor, karanlık odada, serin çarşafların arasında sevişiyorduk. Bu sırada dışarda baykuş her zamanki ağacın üstünde haykırıyordu. Sonra yeniden kal-

kıyor, yıkanıyor, bir şeyler yedikten sonra yürüyüşe çıkıyorduk.

O gecelerin tatlılığını anlatmama imkan yok. Çünkü mutluluğumdan pek çok şeye dikkat bile etmiyordum. Hemen her zaman ay vardı ve yağmurdan sonraki o taze koku duyuluyordu. Bazı adamların seviştikten sonra yanlarındaki kadına yabancılaştıklarını duymuştum. Ama Eugene öyle değildi.

'Aşk sana yarıyor,' derdi çoğu zaman, 'seni daha güzelleştiriyor.'

Kendimi güzel ve mutlu duyuyordum. Ağaçların altından korunun ucundaki göle kadar yürüyor, ayın gölün üzerinde ve nehrin kıvrımında parıldayışını seyrediyorduk. Bir keresinde, bir geyik sürüsü gördük. Bizi görür görmez kaçtılar. Ölmüş, vurulmuş bir geyik gölün yukarılarından buraya sürüklenmişti. Denis, Eugene'la birlikte onu eve taşıdı. Bir sürü eti sağa sola dağıttık. Bu bana, çocukken evde olan bir olayı hatırlattı. Bir domuz öldürmüşler, ben de tabaklar dolusu eti komşu evlere taşımış, mükafat olarak altı pence ya da bir şilin almıştım. Ama yine de pek çok et kalmıştı. En sonunda tükendiği zaman kokusu uzun zaman aklımdan çıkmadı.

Gece onun adlandırdığına göre bataklık zaman dışı, garip bir görünüm alıyordu. Sanki meşeler, sazlar ve yarı büyümüş akağaçlar arasına hiç insan ayağı basmamıştı. Burası yalnızca kuşların ve geyiklerin sığınağıydı.

Bir ay sonra beklenmedik bir anda Barbara, Body'-le birlikte geldi. Arabanın kornasını öyle öttürüyorlardı ki, polisin beni almaya geldiğini sandık. Ama gelen Body'nin tazı kokulu kamyonetinde Barbara'nın ta kendisiydi. Body, kamyonetin arka kapısını açarak Barba-

ra'yı indirdi. Barbara'yla birlikte arabadan bir sürü tazı fırlayarak hemen sığırları kovalamaya koştular.

'Bu da kim?' dedi Eugene. Ön odada çay içiyorduk.

'Body,' dedim, ama bu buluşmanın tatsız olacağını

anlamıştım.

Barbara basamakları çıktı - sırtında benim bıraktığım yeşil ceket vardı- Body de onunla birlikte

kendinden gayet emin daldı içeri. Hemen raftaki viski şişesini alarak içmeğe kalktı. Eugene bir önceki gün baytara götürmek üzere o şişeye inek sidiği doldurmuştu. İlk yudumdan sonra Body şişeyi fırlattı ve ocağa giderek ağ-zındakileri tükürdü.

'Eugene!' diye Barbara kollarını açtı. Bu davranış, durumu düzeltmişti biraz. Çünkü Eugene, Barbara'dan hoşlanıyordu.

Body bana şaşkın şaşkın bakarak, 'Neler olmuş sana, eskisi gibi görünmüyorsun,' dedi. Alnını kırıştırarak bende ne değişiklik olduğunu çıkarmaya çalıştı. Kendi kendime, kurnazca, sevişmek değiştirdi beni, diye düşündüm. Ama gerçekten de şimdi daha ehli bir görünüşüm vardı. Çünkü Eugene makyajımı değiştirmemi söylemişti. Bana daha soluk renkli bir pudra, saçlarım için ensiz siyah kadife kurdele ve bir çift düz bağlı ayakkabı almıştı. Barbara'nın her dakika ayakkabılarımı süzdüğünü farkettim. Eugene bana çarpılmış ayakların resimlerini göstermişti, ama hâlâ dışar: çıkarken topuklu ayakkabılar giyiyordum.

'Sizi iyi tanıyorum,' dedi Body ona, 'kasabada dolaşırken sizi çok gördüm ve bir Yank sandım.'

Eugene'ın, 'Bugünlerde Yank'lar yaşamıyor,' gibilerden ters bir cevap vermesinden korktum. Ama o Body'ye bir sandalye gösterdi. Bu sert, düz arkalı bir sandalyeydi. Daha önce bana koltukların pek enti püften olduğunu

şişman kimseleri oraya oturtmamamı söylemişti.

Dolaptan yeni fincanlar çıkardım ve çay koydum.

'Eeee,' dedi Barbara, benden açıklama ister gibi baktı, 'ne oldu?'

'Bir grup sarhoş çiftçi tarafından neredeyse tekme ile öldürülecektim.' dedi Eugene.

Body irkildi, onun içinden, Çaithleen bu züppe herifle ne yapıyor acaba, diye düşündüğünü biliyordum Ama ona, Eugene'ın beni bir çocuk gibi koruduğunu, bana birçok şey öğrettiğini, okunaoak kitaplar verdiğini, bedenime zevklerin en büyüğünü tattırdığını anlatamazdım.

'Göster bize,' dedi Barbara. Eugene çorabını indirerek yara yerlerini gösterdi.

Barbara, Dublin lehçesini taklit ederek, 'Bu müthiş bir yara, rahat bir mükafat kazanır,' dedi. Body bir kibritle dişini karıştırarak, bana mutlu musun diye sorarcasına gülümsedi. Pencereye dört tane tazı gelmiş, içeri alınmak ister gibi, kara burunlarını cama dayamışlardı.

'Bunlar sizin mi?' diye Eugene, Body'ye sordu.

Body gururla, 'Evet benim,' dedi. Sonra birini işaret ederek,' Bir gün bu küçük hanım bir servet edecek. Mick the Miller onun ancak arkasından gelecek' dedi. Ama Eugene Mick the Miller adını hiç duymamıştı. Benim bütün çocukluğum mutfaktaki takvimde resmi görünen tazıyı seyretmekle geçmişti. O apayrı bir çocukluk geçirmişti. Çocukluğu sıralar, müzik, yemekle yenen tatlılar,

babasının getirdiği portakallarla doluydu.

Body çayını bitirdi ve Eugene'a, biraz dışarı çıkarak hava almaktan hoşlanacağını söyledi. Onlar giderken, Body'nin, 'Oğluyla Killarney'e gidip büyük bir otelde kalan kadının fıkrasını duymuş muydunuz?' dediğini duydum! Kadın -Monty, Monty, demiş, ağzını iyi aç, burada hava için para ödüyoruz.' Body kendi şakasına güldü.

Bundan sonraki fıkrasının başbakan hakkında olacağını biliyordum. Sonra da büyükbabanın saati fıkrasını anlatacaktı.

'Eeee, başın iyicene belada,' dedi Barbara bana.

'Hiçbir belada değilim,' dedim, 'çok mutluyum.'

'Bağlandınız mı bari?'

'Ne bağlanması?'

'Evlendin mi demek istiyorum, sersem.'

Konuyu değiştirmek için, 'Benim ceketimi giymişsin,' dedim.

'Bu paçavrayı mı?' dedi. Bir kenarını ışığa tutarak, 'Rahatça süt süzebilirsin bununla,' dedi.

'Elbiselerimi getirdi mi?' diye sordum. Ona, elbiselerimi postalamasını yazmıştım.

'Ne elbisesinden bahsediyorsun? Joanna'nın eskiciye verdiği birkaç kurulama bezinden başka bir şeyin yoktu. Üstelik bir haftalık kira borcun da varmış.'

'Bisikletim nerede?' dedim. Bisikleti, üzerin yırtık bir yağmurluk örterek bir kenara bırakmıştım.

'Gustav onunla işe gidiyor. Görmelisin onu. Bir gün boynunu kıracak, selenin üzerinde oturuşundan yabancı olduğu, bir kelime İngilizce bilmediği belli.'

'O benim bisikletim,' dedim.

. 'Hamile misin?' diye sordu. 'Eğer öyleysen bisiklete binemezsin. Senin ihtiyar peder, her allahın günü bana, seni geri göndermemi yazıyor.'

'Geliyor mu?' Kalbim çarpmaya başlamıştı. İki haftadır ondan haber almamıştım.

'Eğer hamileysen çocuk eşyaları alman lazım,' diye alay etti.

'Babam geliyor mu?' diye sordum tekrar.

'Nereden bileyim. Belki güzel bir günde gelir, kafayı tütsüler, hepinizi vurur.' Eugene'nın, şöminenin üzerindeki portresini vurur gibi yaptı. 'Kan ve cinayet, son-

ra şarkı söylemeye başlayacak -'Silahın dolu olduğunu bilmiyordum, çok üzgünüm arkadaşlarım, gerçekten dolu olduğunu bilmiyordum. Bir daha asla yapmam'. Barbara hiç değişmemişti.

'Peki sen ne yapiyorsun?' diye sordum.

'Müihiş vakit geçiriyorum,' dedi, 'her gece dışarda-yım. Dün gece bir buz revüsüne gittim, müthişti. Body ile bu gece yemekli bir dansa gidiyoruz. Geçen hafta birisi resmimi yapmak istedi. Partide tanıştık. Bana, gördüğü en güze! profile sahip olduğumu söyledi. Ertesi gün atölyesine gittim, resmi çıplak yapmak istedi,' Profille çrplaklığın ne ilgisi var? dedim, üzerinde yalnızca şort vardı. Eline de bir köpek kamçısı almıştı. Oradan nasıl kaçtığımı görecektin. 'Koyu renkli mobilyalar ve kitap rafları üzerinde bakışlarını gezdirerek,' Bu bataklıkta daha ne kadar kalacaksın?" dedi. Sonra benim yerime cevap verdi, 'Senden bıkana kadar herhalde. Bu ayakkabılarla tam bir serseri olmuşsun.' Onun ayaklarında, siyah, topuklu ayakkabılar vardı.

'Şimdi bir arkadaşın var mı?' diye sordum. Barbara huzurumu kaçırmıştı.

'Aa tabii. Kaç arabanın beni aradığını Joanna'ya sor. Bir sürü adam beni arıyor. John Ford'da gelecek hafta beni perdede deneyecek.'

'Yalan bu,' dedim.

Tabii yalan,' dedi, 'bir fincan daha çay koy. İçki yok mu bu evde?'

Silah gözünün altında saklı bir şişe viski vardı, ama açmak istemedim. Burası benim evim değildi. Döndükleri zaman, Eugene da açmadı şişeyi. Zaten onlar Ğa hemen kalktılar. İçki bulamamak onları hayol kırıklığına uğratmıştır. Ayrılmadan önce Barbara annesinden babamın bölgenin rahibiyle birlikte beni görmeye gelece-

ğini öğrendiğini söyledi. Ciddi değil sanmıştım, ama söyledikleri çıktı.

Ertesi gün babam geldi. Biz çalışma odasında sıvacıya tavandaki delik hakkında talimat veriyorduk.

'Babam, babam,' dedim, Gelincik'in arabasını gö-rünçe.

'Pencerenin önünden çekil,' dedi Eugene.

Sıvacı, 'Ne oluyor?' diye sordu.

Derken kapı dövülmeye başladı. Koştum Anna'ya açmamasını söyledim. Arka kapıyı da

kilitledik. İlk geceki gibi kapının gümbürtüsü bütün evden duyuluyor, köpek çılgın gibi havlıyordu. Babam, mektup deliğinden eğilmiş, 'Caithleen Caithleen,' diye bağırıyordu. Çalışma odasına koştum, Eugene'e fısıldadım, 'Yalnızsa belki onunla konuşabiliriz.' Babama karşı, içimde bir acıma uyanmıştı. Eugene dürbünle arabanın içinde kimler olduğunu seçmeye çalışıyordu. 'Arabanın içinde üç kişi daha var, bir de papaz var, mor pelerini görünüyor.'

'Caithleen,' diye bağırıyordu babam. İki dakika durmadan vurdu kapıya. İyi ki kapıda zil yoktu. Yoksa sağır olurduk.

'Bu meseleyi halledeceğim,' dedi Eugene. Sonra em-niye zincirini takarak, kapıyı araladı. Zincir yüzünden kapı ancak beş on santim aralanmıştı.

'Kızınıza ne söylemek istiyorsanız, yazarak bildirin.'

'Onu görmek isityorum,' dedi babam.

Ben çalışma odasının kapısı arkasına saklanmış, dua ediyordum. Sıvacı öleceğimi sandı herhalde. Harç gitgide katılaşıyor, ama Eugene ona gürültü etmemesini söylediği için, birşey yapamıyordu.

'Kızınız sizi görmek istemiyor,' dedi Eugene, Cok zalimce birşeydi bu.

'Onunla yalnızca konuşmak istiyorum. Burada ona dost olan biri var. Rahip Jordon onu çocukluğundan be-

ri tamr. Hiç bir şey yapmayacağız ona.' Sesindeki titremeden korktuğunu ve utandığını anlamıştım.

'Bakın Mr. Brady, size daha önee avukatlarım kanalıyla bildirdim. Sizi burada istemiyorum. Rahiplerin de işlenme karışmasından hoşlanmam. Bunu anladığınızı sanmıştım.'

'Biz kötü birşey yapmıyoruz ki.' Babamın sesinde umutsuzluk vardı.

'Mülküme tecavüz ediyorsunuz,' dedi Eugene. Utançla ellerimi ovuşturdum. 'O yirmi bir yaşında ve burada kendi isteğiyle bulunuyor.'

'Cok önemli biri olduğunu sanıyorsun. Ama burası bizim memleketimiz. Burada kuşaklar boyunca yaşamış insanları mahvedemezsin. Sakın bunu düşünme...' Ses birden uzaklaştı, çünkü Eugene kapıyı kapamıştı.

Babam daha bir süre kapıyı yumrukladı, ama sonra basamakları indi. Arabanın uzaklaştığını gördüm. Arabanın arkasında oturmuş, hâlâ eve bakıyordu. Cumartesi günüydü. Bütün gece, babama karşı bu kadar sert davrandığım için ağladım. Saçımın başımın ne hale geldiğini Eugene görsün, perişanlığımı anlasın istiyordum.

'Seviyorum ve perişanım,' dedim yüksek sesle. Eugene duydu, 'İki aspirin al,' dedi.

'Yarın beni ayine götürür müsün?' dedim. Beş haftadır ayine gitmemiştim. Kendimi iyilikten uzaklaşmış hissediyordum.

Tabii seni ayine götürürüm,' dedi. Ne yapacağa hiç belli olmuyordu. Hayır demesini beklerken, evet diyordu.

Tabii seni ayine götürürüm küçük güvercin,' dedi. Sırtımı okşadı,

'Hiç omuzun yok senin,' dedi, anneminki gibi düşük ve bembeyaz omuzlarım vardı.

O bölgenin kilisesine gitmedik, çünkü çıkarken, rahibin beni kapıda azarlayacağını biliyordum. Bana daha önce üç mektup yazmıştı. Sekiz dokuz mil ötedeki bir kiliseye gittik. Ağaçsız bir tepenin üzerine kurulmuş, beton bir yapıydı. Kapısındaki büyük, beyaz tabelada, kilisenin kaça malolduğu yazılıydı. "Bir Şubat sabahı olmasına rağmen, güneş parlıyordu. İrlanda'da bazen böyle olurdu. Sanki bütün haftanın yağmurunu karşılamak istiyordu. Eugene'ı, kilisenin karşısındaki yosunlu duvarın dibinde, elinde bir New Statesman gazetesiyle otururken bıraktım. Kilisenin içi neşesizdi. Esmer sıvalı duvarlar boyanmamıştı, iki tarafta da inşaat iskeleleri duruyordu.

Güneş gözlerime giriyordu. Ona, 'Çıkıp seni görünce şaşırdım, burada beni beklediğini unutmuştum. Ne tuhaf değil mi?' dedim.

'Hayır, hiç tuhaf değil.' Paniğe kapıldım. Acaba hakaret ettiğimi mi sanmıştı. Şimdi, günlerce bana uzak duracaktı.

'Bir kere içeri girdin mi, yeniden bir manastır öğrencisi oluyorsun,' dedi. Kendimi karga gibi, siyah önlük, siyah ayakkabı ve çorapla gördüm. Annem, ben yatılı okula gitmeden öldüğü için, önlüğüm hiçbir zaman doğru dürüst ütülenmemişti.

'Hiçbir zaman, gereği gibi bir manastır öğrencisi olmadım ki," dedim. Okuldan kovulmamıza, Barbara'mn kutsal bir resim üzerine yazdığı keümeier sebep olmuştu.

'Anlamıyorum, nasıl iki ayrı hayatın olabiliyor?' dedi, iki yüzlülüğümü belirterek. 'Orada,' başıyla kiliseyi işaret etti, 'cehennem, kanlı dikenler, çarmıha gerilme ile meşgulsün. Ben burada, duvarın dibine oturmuş, atom bombası hakkında bir yazı okuyorum. Sen «Ben kimim?» diye soruyorsun. 'Çenemi işaret parmağıyla

kaldırarak, 'Kimsin sen, benim hayatımda işin ne?' diye sordu. Bir yandan da gülüyordu. Ama söyledikleri hoşuma gitmemişti. Başımı çevirdim -yüzümden umutsuzluğumu anlamıştı- ağzım yanlardan sarkmıştı. Duvarın üstünde oturduğu yerden atladı. Yeni tomurcuklanan at-kestanesinden bir dal koparaak önümde eğildi, çiçeği uzattı.

'Kadınla erkeği birbirine bağlayan ne tanrı ne de New Statesman'dir' dedi. Yanağımdan öptü, sonra yola koyulduk.

'Günün geri kalanını somurtarak geçirmeyeceksin, değil mi?' diye sordu. Çitlerin rasında yol alıyorduk. Güneş parlıyor, kapılarının önünde oturan ihtiyarlar ve çocuklar bize el sallıyorlardı. Çocuklar en iyi elbiselerini giymişlerdi. Pembe yüzlü, bembeyaz saçlı albino bir kız gördük. Beyaz badanalı duvarın önüne oturmuş, beyaz ayakkabıları içindeki ayaklarını sallıyordu. Kendi kendime, bu görünümü hiç unutmayacağım, dedim. Hayatımda çok önemli bir değişiklik olmuştu. Eugene'a, 'Hayır, surat asmayacağım,' dedim. Oysa, kilisenin önünde geçen konuşma, beni şimdiden üzmüştü. Birtakım güçlüklerin çıkacağını düşünüyor, ama kendimi koruyamiyor-dum.

'Senin için mesele yok,' dedim, 'sen başka türlü düşünüyorsun. Benden çok başkasın.'

'Hepimiz başkayız,' dedi. Sonra şarkı söylemeye başladı. 'Acaba şimdi kim nefret ediyor ondan.' Her zaman söylediği bir şarkıydı bu, Laura için söylüyor gibiydi.

'Bir katolik kilisesinde olmazsa evlenmem,' dedim, sert sert.

'İyi ki söyledin,' dedi, 'aklımda tutarım.'

Uzakta, tepelerin üzerinde bir gökkuşağı belirmişti.

Renkleri bir bir saydım. Gökkuşağının ötesinde, gökyüzü maviden su yeşiline kadar renk değiştiriyordu. Benim ona karşı davranışım da, göğün renkleri gibi değişiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve vardığımızda, Eugene'ın annesini orada bulduk.. Çoğu pazar günleri yemeğe gelirdi.

Bana küçük bir hediye de getirmişti -elişi bir tepsi örtüsü. Bir düğün hediyesiydi bu. Evlenmiş gibi davra-nıyorduk, elimde yüzük taşıyordum. Sherry içtik, sonra annesi yemeğe kadar güneşte oturdu.

Yemekte tartışma çıktı. Çorbanın içine, kıyılmış soğan koymuştum. Tepsi örtüsünü geri aldı, soğanları kasten çorbaya koyarak, onunla zıtlaşmak istediğimi söyledi.

'Kızıl saçlı bir kadına güvenilemeyeceğini biliyordum zaten,' dedi, sürahiye bakarak. Yemeği sessizlik içinde yedik.

Eugene bana göz kırparak yemeğe devam etti.

'Burada seviye iyice düşmüş. Laura serüvencinin biriydi ama, insan ağırlamayı bilirdi.'

Eugene, 'Biraz portakallı krema al,' dedi ama, annesi ona da güvenemediğini söyledi.

'Bir parça ekmek ve tereyağı yiyeceğim, zahmet olmazsa,' dedi. Eugene onun iğnelemelerine aldırış etmeden ekmeği uzattı ve sofradan kalktı. Tartışmalardan hep böyle kaçardı. Ben de yemeği bitirdim ve kalktım.

Eugene bulaşıkları yıkamama yardım etti. Yemek

¦odasının kapısından gözetlediği zaman annesinin yemeği şiddetle reddettiği krema dahil, afiyetle yediğini gördüm. Zehirlenme hikayelerini unutmuştu.

Bana, 'Buraya gel,' diye fısıldadı. Ben de anahtar
•deliğinden kasedeki kremayı kaşıkladığını gördüm.

Mutfağa döndüğümüz zaman, 'Sana bir sır söyliye-yim mi, o hepimizi mezara gönderene kadar yaşayacak.' dedi Eugene. Sonra beni öptü. Kollarındayken, yeniden kulaklarım sevgi çağrısıyla uğuldamaya başladı.

Tam biz öpüşürken bir araba göründü. Eugene, Dublin'den davet ettiği iki misafiri karşılamaya çıktı.

'Ben önce saçlarımı tarayayım,' dedim. Yukarı çıktım, içimdeki huzursuzluğu bastırmak için bir sürü boya sürdüm sürüştürdüm. Arkadaşları beni korkutuyordu. Adam pazar günleri şiirler yazan bir tarih öğretmeniydi. Pasta gibi bir karısı vardı. Kadın, herşeyi bildiğini sanan cinstendi. Tesadüfen bir üçüncü misafir daha çıkageldi. Bu, Amerikalı şair Simon'du. Yakındaki Glencree'den buraya bisikletle gelmişti. Eugene'nın annesi ocağın yanındaki kadife sandalyeye oturmuş, bir kızılderili şalına bürünerek herkese soğanların kendisine dokunduğunu anlatıyordu.

Şair Simon, tanıştırıldığımız zaman, 'Vov' dedi, kırmızı sakalına vurmaya başladı. Eugene, bana onun La-ura'nın bir arkadaşı olduğunu söylemişti. Ondan korkmuştum. Bütün kadınlara inek diyordu,- şişko inek, sıska inek, buz kutusu inek, güzel inek gibi.

Eugene'nin annesi, şişman kadına, 'Bugün yiyecekler kötü oldu,' dedi. Kadın tam karşısında oturuyordu. Yeşil yünlüden bir pantolon giymişti. Mutfağa çay yapmağa gittim, Simon da yardıma geldi. Taş kaplı mutfağın ortasında durarak, yeşil, birbirine bitişik gözleriyle beni süzdü ve 'İşte burada bir çuval kepeğin arkasında sessizce ışıldıyorsun," dedi.

'Bunu bir yerden yürüttün,' dedim, çünkü James Joyce'dan okuduğum her satırı hatırlardım.

'James Joyce da kimmiş?' dedi. Sonra Eugene'le aranı izin nasıl olduğunu, bana karşı yatakt iyi olup olmadığını sordu. Amma küstahlık, diye geçirdim içimden. Annemin hep söylediği bir atasözü aklıma gelmişti: Kişiyi arkadaşlarından tanı. Böyle bir adamla arkadaşlık ettiği, için Eugene'a esef ettim.

'Şeyi denedin mi hiç?' diye sordu. Bana öyle bir göz. kırpışı vardı ki, midem bulandı.

'Ne?'

'Ne mi? Sen mi soruyorsun? Ooo senin derse ihtiyacın var. Büyük eğlence bu. Sen de denemelisin.'

Yüzümün kızartısını görmesin diye başımı eğdim. Ondan nefret etmiştim. Böyle pis hikayeler anlatanlardan, nefret ederim zaten. Kırçıl, kırmızı bir sakalı vardı. Amerikan aksanının arkasında hafif bir İrlanda aksanı seziliyordu. Oysa kendisi, ailesinin mavi kanlı İngilizler olduğunu söylemişti.

'Bunlara tereyağ süreyim mi Caithleen?' Dilimlenmiş kekleri işaret ediyordu.

'Sür.' Adımı sık sık tekrarlıyor, bütün hilekar insanlarda olduğu gibi, bazen sokulgan, bazen çirkin geliyordu insana.

'Eugene'nın işleri nasıl gidiyor? Yeni destanlar var mı? Kimbilir Moby Dick ya da başka bir şeyi çevirmeyi ne kadar isterdi.

'Hiç sanmıyorum,' dedim. Bir keresinde Eugene'a, ünlü bir film yapmak yolunda gizli arzuları olup olmadığını sormuştum. Başını ciddiyetle sallayarak, 'Hayır, ünlü bir film değil, ama çağlar boyunca insanların birbirlerine yaptıkları haksızlıkları ve insanların yaşamak, kişiliklerini korumak için verdikleri tehlikeli savaşı anlatan bir film

yapmak isterdim. Ama kim seyretmek ister böyle bir filmi?' demişti.

'Onun en büyük arzusu ne, biliyorsun.' İstihzayla,. 'MGM'den biriyle bir içki içmek,' dedi.

Heyecanla titriyerek, 'Sen uyuyorsun,' dedim. 'Asıl önemli oln insanın yaptığı işe inanmasıdır, diyor o, insanın görevini kendi kafasına göre yapması.'

'Görevmiş, hah hah ha!' Simon, kurulmuş bir makine gibi gülmeğe başladı. 'Laura buna bayılırdı işte. Hey a!-lah, amma propaganda yapıyor. Görevmiş. Laura geri döndüğü zaman çok hoşuna gidecek bu.'

'Döndüğü zaman mı?'

'Evet. Size bildirmedi mi? Herhalde süpriz yapacak.. Çünkü gelecek hafta, buraya doğru yola çıkacak. Şimdi bana çay için biraz limon verir misiniz. Miss Caithleen-Brady?'

Rafın üzerindeki meyva çanağını işaret ederek, 'Orada,' dedim. Limon kararmış ve buruşmuştu, ama aldjrma-dım. Söylediklerinden sonra, bacaklarım titremeğe başlamıştı.

'Laura döndüğü zaman eski yatakta çok işler olacak . Siz onu hiç gördünüz mü? Vovv.' Sonra şarkı söylemeğe başladı: 'Sevgilim, bu düğün günümüzde benî terkedip gitme...'

Laura'nın bir fotoğrafını görmüştüm. Kısa saçlı, uzun* suratlıydı. Bir gün Eugene dışardayken, resimlerine bakmıştım. Onları, kilitli bir kutuda saklıyordu, ama anahtarı halının altında bulmuştum. Kızının bir sürü resmi vardı. Her birinin arkasına uzun uzun resmin nerede çekildiğini, çocuğun ne yaptığını yazmıştı -Elaine yüksek sandalyede-ekmek ve reçel yiyor, köpek Elaine'nin arabasında uyuyor. Tedirgin olmuştum. Resimleri yerlerine koydum. Aca-

±>a çocuğun doğum günü ne zamandı? Eugene ona hediyeler göndermiş miydi?

'Othello hâlâ ona biraz kırgın, bilirsin eski nefretler kolay kolay ölmez,' dedi şair Simon.

'Çay hazır,' dedim. Ondan bir an önoe kurtulmak istiyordum. Daha önce bana, kendisine erkeklik aşıladığı için kuş yumurtalarını içtiğini söylemişti. Alaylı alaylı, Tabiat ve küçük kuşlarla başbaşa,' demişti. Tekrar, 'Çay hazır,' dedim. Herşeyi tepsiye koydum.

'İşte böyle akıllı kızları severim. Becerikli ve sakin, hem de ne sakin. Gözünde bir yaş var Oaithleen, ama gerçek değil. Ben şairim, böyle şeylerden anlarım. Buy-run önden.' Arkamdan tepsiyle geldi. Karanlık, dar kori-•dordan yemek odasına yürürken:

'Güzel, küçük bir popon var,' dedi. Yüksek topuğum, her zamanki gibi koridordaki fare deliğine takılmıştı. (Bir keresinde, bir kar fırtınasında bir fare burdan eve girmek istemiş ve Anna'nın anlattığına göre Laura bir sandalyenin üstüne çıkarak haykırmıştı.)

'Yanlış fincanları getirmişsin,' dedi Eugene, tepsiyi boşaltırken. Mutfak fincanlarıydı bunlar.

Kızararak, 'Bunlar da olur,' dedim.

'Hayır, hayır. Bugün Pazar, güzel fincanlara hak kazandık,' dedi. Sonra fincanları tekrar tepsiye koyarak mutfağa götürdü.

Annesi, ocakta yanan kütüğe bakarak, 'Ne beklenir, taşra kızları. Bataklıklardan yeni gelmiş,' dedi.

Simon sakalını çekiştirerek herkesin yüzüne baktı. Öteki kan koca şaraplarını yudumluyorlardı. Kadın gülümsedi. Bana acıdığından mı yoksa hoşuna gittiği için mi, anlayamadım.

'Otur şekerim,' dedi. Bana 'şekerim' diyenlerden nef-vret ederdim.

'Müsaadenizle,' diyerek odadan çıktım. Paltomu giydim, bahçeye saklanmaya gittim.

O an Eugene'den nefret ettim. Kuvvetinden, gururundan, kendine güveninden nefret ettim. Keşke

beni ondan, ayıracak büyük bir kusuru olsaydı. Ama gururundan başka kusuru yoktu. Bir kuvvet kayasıydı sanki. İnsanın öfkelendiği zaman yaptığı gibi, tabiatının çirkin yanlarını hatırladım. Bazen çok aksi olabiliyordu. Bir seferinde bana, 'Seni beyinsiz budala, bir musluğu bile kapayamıyor-sun,' demişti. Damdaki su sarnıcında birşey yapıyordu, bana musluğu aç dediği zaman açmamı, kapa dediği zaman kapamamı söylemişti. Açmasına açtım, ama iş kapamaya gelince şaşırdım ve daha da açtım. Bana su içinde, kaldığını haykırdı, büsbütün şaşırarak birşey yapamadım. Aklıma tatsız şakaları, iğnelemeleri geldi 'Barbara, bir haremin olursa, seni de alırım', 'Kate'i, sosyeteye sokmadan nasıl İngilizce konuşulacağını öğretiyorum,' ya da= 'O köylü bacaklarınla yukarı koş bakalım.' O an ondan, nefret ettim.

Yuva yapmaya gelen ilk kuşlara, 'Ondan nefret ediyorum,' dedim. Kuşlar pek fazla ötmüyor, flörtlerine başlamadan boğazlarını temizleyerek bahar şarkıları için hazırlık yapıyorlardı.

Acı acı, 'Flört' dedim. Acaba Barbara şimdi kimlerle geziyordu? Yoksa hâlâ Tod Mead'le mi görüşüyordu.-Başka adamları düşünmeye, Eugene'ı diğer gençlerle kıyaslamaya çalıştım. Sonra bana anlattığı bir hikaye geldi aklıma. Londra'da iken bir odayı başka biriyle paylaşıyor-muş. Her Cumartesi odanın yarısını Eugene, yarısını da öteki silermiş. Bu bana çok soğuk ve insanlıktan uzak birşey gibi gelmişti. Bana kalsa, odanın yalnız yarısını silip bezi öteki yarıya kaydırmamak imkansız bir şeydi, ama* onlar metodiktiler. Muşamba kaplı döşemeye bir sınır çizgisi çizmişlerdi. Sonra Simon'un ekmeklere yağ sürerken,.

'Göğüsler hakkında ne düşünüyorsun?' demesi geldi ak-Jıma. Tiz sesi yeniden kulaklarımda yankılandı.

Orada oturdum, Eugene beni arasın istiyordum. Söğüt ağacının üzerinde kar gibi beyaz çiçekler vardı. Duvarın dibinde sarı renkli kış yaseminleri sıralanmıştı. Çiçeklerin parlaklığı bu elemli günde insana umut veriyordu. Eugene yabani kekiklerin biraz daha geç çıkacağını söylemişti. Acaba o zamana kadar evlenebilecek miydik?

Barbara, 'O seninle asla evlenmez,' demişti. Ona hak verir gibi oldum. İyi ve kötü yanları zihnimde yer değiştiriyordu. Bazen yüzünün nasıl alaycı ve inatçı bir ifade aldığını, bazı kereler ise nasıl müşfikleştiğini hatırladım. Bir keresinde yatağıma kahvaltı getirmiş, ayağımdaki yaraya merhem sürerek arkama üç yastık koymuştu. Bir an, artık hiçbir erkeğin bana azap veremeyeceği kadar kuru-.muş ve ihtiyarlamış olmayı diledim.

O gece ateşin yanına oturdum, Anna Karenina'yı okumaya başladım. O da Laura'ya mektup yazmağa oturdu. Mektuba nasıl başladığını çok merak ediyordum. Ama omuzundan eğilip bakamazdım.

Mektubu atmaya köye gitik. Gece ılık ve bahar havasıyla doluydu. Yolun kenarındaki tarlalar çiğle ıslanmıştı. Tozlu yolun yarısında, yolu asfaltladıklarını gördük. Daha kurumayan zift, ayaklarımızın altına yapışıyordu.

Eugene, 'Yaşasın' dedi, 'asfalt bir yolumuz olacak.' Yola çıktığımızdan beri ilk defa konuşmuştu.

Kederli bir sesle, 'Hiç boş değil. Bizi yalnız bırakmaya-»caklar,' dedim.

Babam üç defa mektup yazmış, köyün papazı haber

yollamış, manastırın baş rahibesi bana dualar göndermişti. Şimdi de Laura geliyordu.

'Hiç bir şey hoş değil. Hoş bir dünya değil bu,' dedi,, yorgun ve bıkkın bir sesi vardı.

Köyde bir otelin salonundan gelen piyano seslerini duyunca, kendimi çok yalnız hissettim. Barbara'yla geçirdiğimiz eğlenceli geceleri, Barbara'nın yanımıza gelen; adamlara 'cehennemin dibine' deyişini hatırladım. Mektubu attıktan sonra, Eugene'a, 'Şu otele gitmek isterdim," dedim.

'Yapma allahaşkına.' Kaşlarını çatarak, önünde fıçılar olan, sarı çerçeveli pencerelere baktı.

'Bir kadeh içki sadece," dedim. İçini çekerek kasketini çıkardı ve bara doğru yürümeğe başladı. İçerisi kalabalıktı, dumandan göz gözü görmez olmuştu. Birisi şarkı söylüyordu. Bardakilerin çoğu yerlilerdi. Bize bakmağa başladılar. Çünkü evli değildik. Eugene iki viski ısmarladı. İçeri girdiğimiz zaman durulur gibi olan gürültü, yeniden başladı. Piyanoda şişman bir kadın yardı. Piyanoyu' beyaza boyamışlardı.

Tanıdığın var mı bu adamların içinde?' diye alçak sesle sordum. Hiç kimse ona selam vermemişti. Anna, onu sevmediklerini, çünkü hiç sarhoş olmadığını, panayır günlerinde de kendilerine bedava içki ısmarlamadığın! söylemişti. Bazıları gece Eugene'nın topraklarına sığırlarını ve koyunlarını sokuyordu. Sabahleyin Eugene onları geri sürüyordu. Bir keçi sürüsü inatla her gece geliyordu. Eugene sahibine birçok kereler mektup yazmış, ama sahibi aldırış etmemişti. İzin istemiş olsa aldırmayacaktr

Kalbimdeki Çiçek — F: 18:

ama civardaki birçok insan gibi bu adam da aksi ve düş-.manca davranışlıydı. Birisi yeni fidanlıktaki yüzlerce küçük ağacın tepelerini koparmıştı. Benim burada bulunmam büyük bir rezalet sayılıyor, her pazar ayine gidince .Anna'yı sorguya çekiyorlardı.

'Bir ikisini tanıyorum,' dedi.

Bir adamın öbürüne, 'Demek küçük bey Amerikalı .kadından bıkmış, şimdi bü piliçle oynaşıyor,' dediğini duydum. Kızrarak camla kaplı masaya diktim gözlerimi.

'Sodayı unuttu,' dedim Eugene'e. Viskiye alışık olmadığım için, sodasız, tadı feoi geliyordu. Tam o sırada sarhoş bir adam önümüze dikilerek, kasketini çıkardı, Euge-ne'dan şarkı söylemesini istedi.

'Ben şarkı söyleyemem,' dedi Eugene. Bu sefer adam ibana sordu.

'Biz şarkı söylemeyiz,' dedi Eugene. Sarhoş adam, 'Eski bataklık yolu' şarkısından birkaç satır mırıldanarak, para koyalım diye kasketini çıkarıp uzattı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Kanımın tepeme çıktığını hissediyordum. Birden adam beremi başımdan aldı, bere masanın üstüne düşerek içki bardağını devirdi.

Eugene ayağa klkarak, 'Haydi yürü,' dedi Çarçabuk -dışarı çıktık. Arkamızdan gülüyorlardı. Sarhoş, 'Putperestler,' diye bağırıyordu.

Dışarı çıktığımız zaman, 'Özür dilerim,' dedim. Benim ;suçumdu, böyle olacağını düşünmemiştim.

'Taş devri insanları,' dedi. Ama bana kızgın değildi. vEve doğru yürürken, 'Yarın başka türlü olacak. Daha neşeli olacağım,' dedim.

'Hayalle gerçeğin bu kadar ayrı olması ne gülünç,' ndedi. 'Seninle
Dublin'de ilk karşılaştığım zaman, kendi kendime, «İşte kendi halinde bir kız, kuş gibi neşeli, ikinci bir pasta verince sevinen, bütün gün meşgul, gece ya-ttağına girdiği zaman yorgun, basit, karmaşık olmayan bir

kız» demiştim.' Ölmüş birinden söz eder gibi sesi hüzürs doluydu.

'Yeniden öyle olacağım,' dedim. Ama o başını esefle-salladı. Ne düşündüğünü anlar gibiydim: Bir yanılgıyla bu. Temiz bakışlı gözlerin, yumuşak sesin, boynuna doladığın şifon eşarp bende yanlış etki uyandırmış; böyle bir-şeyler düşündüğüne emindim.

Şair Simon hiç vakit kaybetmemişti. Laura'mn ilk telgrafı Perşembe günü geldi. Telgraf geldiği zaman,. Eugene evde yoktu. Telgrafı ben açtım, telgrafları hemen-açmamı söylemişti. Şöyle yazıyordu:

HERKESİN NEŞELENMEYE BİRAZ İHTİYACI VAR. İYİ EĞLEN

LAURA

Onu aramaya koştum. Anna, dolaşmaya çıktığını söylemişti. Belki dağda Denis'in koyunları getirmesine yardım ediyordu. Koyunlar kuzulama vaktinden haftalar önce evin yakınındaki tarlalara getiriliyordu. Dağa doğru koşmaya başladım. Dar yolda koşarken, Denis'in ve Eugene'ın koyunları güttüklerini gördüm. Denis'in elinde bir lamba vardı. Eugene, 'Sen misin Kate?' diye bağırdı.

Kızgın bir sesle, 'Evet, benim,' dedim. Birkaç metre kala, ona telgraftan söz ettim. Denis, dinlemez gibi yaparak uzaklaştı.

Eugene, 'Demek bunun için soluya soluya koşuyordun,' diye güldü. Elimde öfkeden buruşturduğum telgrafı uzattım.

'Korkunç birşey bu,' dedim, 'postanedekiler, herkes öğrenmiştir.' Yeni çıkan katırtırnakları bileklerimi gıdıklıyordu. Çorabım bir çalıya takıldı ama aldırmadım.

'Sadece bir şaka bu,' dedi. 'Sen de hiç şakadan anlamıyorsun.'

"Şaka mı?' Katır tırnaklarının arasında dar bir patika vardı. Fakat ben ısrarla onun dışından yürüyordum.

'Yavaş yavaş,' dedi. Kolumdan tutmak istedi ama ben kolumu çektim. Alacakaranlıkta koyunların hantal vücutları tepeden aşağı yuvarlanır gibiydi. Eugene, yemekte uyudu. Ne zaman aramızda bir soğukluk olsa böyle okumaya dalardı. Trajik bir sahne yaratmamak için günlerce - okuyabilirdi.

Laura'nın mektubu cumartesi geldi. Adım pembe zarfın arkasına Mrs. Laura Gaillard, diye yazmıştı. Eugene .mektubu bana göstermedi ama öğleden sonra, o çıkmaca, kağıtlarını karıştırdım ve mektubu buldum:

Eugene yavrum,

Sena aylardır yazmadım, İkimiz de iyiyiz. Havalar harika gidiyor. Tabii Simon (tam bir kocakarı o) bana yazdı ve yanlış fincanlar olayı dahil her şeyi anlattı. Her zaman senin kadınlara karşı biraz kazakça davrandığını söylemişimdir. Sonra senin tatlı mektubunu aldım. 'Bir kızla tenistim, Irlanda'lı, romantik ve mantıksız diyorsun. Sen de kendi kendime, bu kız benim adamımla ne yapıyor acaba, diye sordum. Doğrusu şaşırdım. Sandalyeden filan düşme ama, biliyorsun aramızda: bütün çekim kanunlarını altüst eden bir çekim var. Bezi geceler bomboş, bir odada yatarken (Bunu kendi odasında uyuyor) 'harika bir odam o, yetenekli, hoş ve beni seviyor,' diye düşünüyorum. Aşk bu herhalde. Bütün mektuplarını Snope'ın, partisinde, bana ilk yazdığın mektup dahil, saklıyorum. Mektubu 'Heug' diye imzalamışsın. Hatırlar mısın, adlarımızla nasıl oynardık. Senin adın Heug'du, bana da 'Aiura' derdin. Mektuplarını okuduğum zaman nekadar akıllı ve güvenilir olduğunu, bir zamanlar beni nasıl sevdiğini daha

3yi anlıyorum. Geri göndermeğe söz verirsen sana da yollarım onları.

Hava güzel, buranın iklimi dünyanın en güzel iklimi zaten. Gece denizin üzerini hafif bir sis kaplıyor (Killar-ney'deki gölde nasıl çıplak yüzdüğümüzü, sonra da soğuk alışını hatırlıyor musun?)

Bubu iyidir, seni de pek aramıyor. Saatlerce birlikte oynuyoruz. Onun sevimli, güvenlik içinde geçen çocukluğunu kıskanıyorum. Ama gelince eminim seni tanıyacaktır. -Burada kağıt elimde titremeğe başladı, hırsla okumağa devam ettim- Ne zaman Güney Amerika'ya gidiyorsun? Önce

oraya mı, yoksa buraya mı geleceksin? Bana bildir. Sena güzel şeyler hazırlamak istiyorum. Duvarları uçuk maviye, tavam da güvercin grisine boyadım. Beğeneceksin. Daha sonra bir sergi açacağım, henüz bir resim bitirdim. Şaheserim olduğunu sanıyorum. Hayat hakkında söylenecek her şeyimi koydum bu resme. Ruh, nevrozlar, sevgi ve ölüm

Bubu elini yanağının altına koymuş, bebk gibi uyuyor.

Sevgiler ve öpücükler Laura

Not: Annem Ricky, jason, herkes bizim birbirimiz için yaratıldığımızı söylüyor.

Eugene içeri girdiği zaman mektup hâlâ ellerimdeydi. Dudaklarım titriyordu.

Ellerini gözlerine kapatarak, 'Hayır,' dedi, 'mektubu ortada bırakmam ne aptallık.'

'Müthiş,' dedim.

'Benim meselelerime karışmamalısın,' dedi. Kasketini çıkararak hiddetle başını kaşıdı.

'Bu benim meselem.'

"Seninle bir ilgisi yok,' dedi. 'Senin bu mektubu okumanı istemiyordum, hiç hakkın yok buna.'

Mektubu sıranın üstüne fırlattım. 'İyi ki okumuşum, şimdi kendimi ne için harcadığımı anlıyorum. Amerika'ya onu görmeye gidiyorsun, bana söylemiyorsun bile.' İçimde ki bütün nefreti ve acılığı yüzüne haykırmak istiyordum.

'Şimdi öğrendin işte,' dedi. 'Ne zaman sana baksam bir şey için ağlar görüyorum. -Mektubu işaret ederek-Onun için olmasa, baban için, baban için olmasa bir başka şey için ağlıyorsun.'

'Beni aldatmak,' dedim.

Son derece soğuk ve kontrollü bir sesle, 'Efendim?' dedi, 'benim geçmiş hayatım mı seni aldatıyor?'

'Hayır, hayır,' diye açıklamağa çalıştım. 'Bir şey yaparken tamamen bağımsız davranıyorsun, bana hiçbir şey söylemiyorsun.'

'Hey tanrım!' diye içini çekti, kasketi giydi. Öfkeli gözlerini öteye çevirerek, 'Şimdi de imzalı mühürlü sahiplik istiyprsun, öyle mi? Yatakta geçen bir saat, ömür boyu mahkumiyetle ödenecek.' Yüzüne bakamıyordum onun.

'Sadece bir şok oldu bu bana,' dedim. Sesimi alçalt-mıştım, çünkü kendi kendime iyi olmaya söz

vermiştim. Üstelik, beni de birlikte götürmesini istiyordum.

'Beni de birlikte götürecek misin?' diye sordum. Cevap vermedi. Eline dokunarak yeniden sordum. Kasketini çıkararak masanın üstüne fırlattı. Kasket kapağı açık mürekkep şişesini devirmişti. Halının üzeri mürekkep dolmuştu. Küfrederek dişlerini gıcırdattı.

Son bir gayretle, 'Beni de götürecek misin?' dedim.

'Bırak allahaşkına,' dedi. Kurutma kağıdıyla mürekkebi almaya çalışıyordu. 'Çık git, bir sahne yaratma şimdi.' Sanki beni odadan fırlatıp atmıştı. Koşarak yukarı çıktım.

•eşyalarımı bez bir yol çantasına doldurmaya başladım.

Çok giyeceğim yoktu. Ama çanta ağzına kadar dolmuş, fermuar kapanmıyordu. Sutyenin askıları kenardan fırlamıştı. Üç çift ayakkabım en üstteydi. Hiç param yoktu.

Aşağı inerek, ardına kadar açık kapıyı hafifçe vurdum. 'Otobüs için bir pound alabilir miyim?' dedim. Mürekkep lekesinin yanına diz çökmüştü.

'Otobüs için para mı?' Başını kaldırdı, paltomu giy-ımiş olduğumu gördü. Sonra gözleri yol çantasına takıldı.

'Çantanı geri gönderirim,' dedim. 'En iyisi gitmek.' Evden ayrılana kadar kendimi tutmak istiyordum.

Yeşil para kutusundan bir beş poundluk çıkararak uzattı. Sbn dakikada gösterdiği cömertlikten duygulanarak, 'Bir pound yeter,' dedim.

Bana bakarak gülümsedi, sonra çantaya baktı, (kenarlarından çıkan iç çamaşırlarıyla uygunsuz bir görünüşü vardı) ve 'Herkesde yanlış bir etki bırakacaksın bu görünüşünle,' dedi.

'Özür dilerim,' dedim. Dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni öptü. Neden, 'Özür dilerim,' dediğimi bilmiyordum. Her zaman haklı gibi duruyor, hata kimde olursa olsun özür dilemek bana düşüyordu.

'Seni otobüse götüreyim,' dedi. Ama öpüştükten sonra ağlamaya başlamıştım. Artık gitmeyeceğimi ikimiz de biliyorduk. Çantayı yere bırakarak divana oturduk. Bana artık büyümem ve duygularımı kontrol etmemi öğrenmem -gerektiğini söyledi. Disiplin, kontrol ve sadelik, hayatta en çok değer verdiği erdemlerdi. Gerçekten de bunlar bende olmayan şeylerdi.

'Birer fincan çay içelim. Hiç sana günlük prensibimi söylemiş miydim?' Başımı salladım.

'Dördüncü karını mutfak döşemesinin altına gömmeden önce dur ve bir çay yap.'

Acaba Laura'ya da böyle kendine güven ve kafa kontrolü konusunda ders verdikten sonra böyle şeyler söylüyor muydu? Laura daima, her şeyde onunla benim, arama giriyordu.

Çay yaptık, kremalı büsküi yedik. Sonra yürüyüşe çıkarak yılın ilk kardelen çiçeklerini gördük. Konuştuklarımızdan sonra kendimi mutlu hissediyordum. Artık değişecek, sakin ve kuvvetli olacaktım.

O gece seviştiğimiz zaman, yalnız bedenlerimizle birbirimizi gerçekten affedebildiğimizi düşündüm.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dört haftadır herşey yolunda gidiyordu. Eugene, Laura'ya boşanmaları için yazdı. Ben de teyzemi neşelendirmek için, üzülmemesini, yakında evleneceğimi yazdım.

Barbara, hafta arası bir sabah çıkageldi.

'Barbara, Barbara' kapıyı açarak ona koştum. Beyaz bir ceketle, kırmızı bere giymişti.

Gözleri irileşmiş ve heyecanlıydı. Önemli birşey söyleyeceği zaman hep böyle olurdu. Holde iki kuzu, 'mee,. mee' diye koşuşuyor, Barbara'dan korkmuş gibi davranıyordu.

'Mee, mee' diye kovaladı onları Barbara. 'Burası hayvanat bahçesine dönmüş.' Sonra bana dönerek, 'Seninle konuşmalıyım,' diye fısıldadı. 'Çehov nerede?'

'Yok,' dedim. Çalışma odasına giderek kapıyı kapadık. Çünkü Anna, bütün ziyaretçilerle birlikte oturmaya hakki' var sanıyordu. Kadehlere biraz şarap doldurdum. Kadehler tozluydu ama, çıkıp yıkamak istemedim. Barbara çok sinirliydi.

'Üşüdün mü?' diye sordum. Geceden kalan ateşin külleri hâlâ sıcaktı. Duvarlar soğumamişti.

'Kulağını bana ver,' dedi, kadehini benimki ile tokuşturdu. 'Kötü haber.' Kalbim çarpmaya başladı, babamdan bir haber geldi sandım.

'Başsm belada/ dedi.

'Ne gibi?' dedim umutsuzca.

'Yarabbi, yalnız bir tek belâ vardır.'

'A, hayır!' elimde olmadan geri çekildim, 'nasıl yapabildin bunu?'

'Bana sorana bak,' dedi, 'ya sen ne yapıyorsun?'

'Ama yapamazsın bunu,' dedim. Paniğe kapılmıştım. 'Biriyle yaşamıyorsun bile.'

'Yapamazmışım. En kolay şey bu, iki ceket almaktan, partiye davet edilmekten bile kolay.'

'Ah Barbara!' Elini tuttum.

'Bana bir izmarit ver,' dedi birden. Acımaktan nefret ederdi.

Ben Eugene'in masasını karıştırırken, iki içki daha koydu. 'Yapma,' dedim, 'farkeder sonra.'

'Ne, burası manastır mı?' Sonra verdiğim sigarayı ağzına koydu. Oturduk, ne yapacağımızı tartıştık.

'Kimden bu?' dedim. Söylemedi. Evli bir adam olduğunu, karısı duyacak diye ödü koptuğunu söyledi. Tod Mead olduğunu tahmin ettim. Barbara, adamın haberi kayıtsızlıkla karşıladığını, otobüsün basamağında, Allahaısmarladık deyip gittiğini anlattı. 'Yine görüşelim' dedi adamın bütün söylediği.

'İngiltere'ye gidebilirim, ya da buraya! gelebilirim,' de-' di.

'Buraya gelmek' sözünü duyuncö nutkum tutuldu. Bir an onu yatağımızda uzanmış, kahvaltı getirmemi işlerken düşündüm. Evde bir bebek istemiyordum. Bebekler beni korkutuyordu.

'Bir şey yapabilir misin?' diye sordum.

'Bir şey yapmak mı?' Bağırmaya başladı. 'Korkunç! Her şeyi yaptım, ilaç içtim, bahçe kazdım, yerleri sabahtan akşama kadar ovdum.'

Joanna, Barbqra'yi yerlere çökmüş, temizlik yaparken görünce kimbilir nasıl sevinmişti. Barbara, birşey söyleyeceğim diye korkuyordu. Dişleri birbirine çarpıyordu. Eugene gelinceye kadar onu teselli etmeye uğraştım. "Korkunç!" deyip duruyordu, 'Baggot Sokağı'nda biri beni dinle doldurdu/

'Barbara, sen mert bir kadınsın,' dedi Eugene. Bütün erkek heybetiyle ayakta duruyordu. Ona gitmem gerektiğini söylemeye cesaret edemiyordum. 'İşte öyleydim ben,' diye söylendi Barbara,' sonunda kaybeden de ben oldum.'

Ona İngiltere'ye gitmesini önerdim. Sigortadan, yirmi bir yaşına gelince, iki yüz pound almak hakkıydı.

Ama Eugene haberi duyunca, başka yol olmadığı takdirde, bize gelip kalabileceğini söyledi.

'Bir harem kurarız,' diyerek onu neşelendirmek istedi. Barbara, umulmadık şekilde canlandı, küstahlaştı. Kahverengi kimono elbisesi ile oturmuş ayak ayak üstüne atmıştı. İçimde, ona karşı en ufak bir acıma yoktu.

'Hâlâ traş oluyor musun?' diye sordu bana.

'Ben hiç traş olmadım ki, bu ne cesaret!'

'Sen onu küilahıma anlat.' Dikkatle çeneme bakıyordu. Bir seferinde, acelemiz olduğu ve cımbız bulamadıği-mız için, çenemdeki iki kılı ısırarak koparmıştı.

Yemek yedik. Sabahleyin mide bulantısından yakındığı halde atlar gibi yedi. Eugene, bunun tarihi bir gün olduğunu söyleyerek fotoğraf çekmek istedi. Saçlarımızı taradık.

bahçeye çıktık, Barbara, benim boyumda görünmek için bir taşın üstüne çıkmıştı.

'Bu yerler beni çıldırtacak,' dedi. Çiçekli bahçeye, hâlâ çiğ damlaları taşıyan çimenlere, açmakta olan şarap rengi güllere bakıyordu. Yalnız zerrin çiçekleri açmıştı.

'Gül biraz," dedi Barbara resim çekilirken. O resmi hâlâ saklarım. Çok şaşkın bir görünüşüm vardı o resimde, hayatımın ansızın değişeceğinden habersizdim o sırada.

O akşam Barbara'yı Dublin'e dönen otobüse götürürken Eugene, eğer başı sıkışır, işleri çok kötü giderse buraya gelip bizimle kalabileceğini söyledi ona yine.

Onun iyiliğini paylaşır gibi ben de, 'Sana yardım edeceğim," dedim.

'Evet,' dedi, 'sen hep hastanede yatanlara portakal götürmeyi düşünenlerdensin.'

Eugene onun otobüse binmesine öyle ihtimam gösterdi ki, gören Barbara'yı çok yaşlı, aciz bir kadın sanırdı. Birden, bir bebeğim olsa Eugene'm benimle evleneceğini düşündüm.

'Zavallı Barbara,' dedi, 'zavallı küçük yosma.' Otobüsün arkasından el sallıyorduk. Kalkan tozlar gözüme doldu. Barbara konusunda onun gibi düşünmüyordum. Kadınlar daha çok kendilerini, çocuklarını ya da günlerini, düşüncelerini dolduran, bedenlerini saran kocalarını düşünürler. Eugene benim kocam olmadığı halde, hep onu düşünüyordum.

Yakında evleneceğimizi umarak para biriktiriyordum. 'Bir eski, bir yeni, ak akçe kara gün için,' diyerek her hafta bîr kutuya on şilin koyuyordum.

Eve döndük, bir iki günde Barbara'yı unuttum. Arada sırada bizimle oturmaya gelir diye, hafif bir endişe duyuyordum. Yağmurlu, sümbül rengi bir nisan havası vardı.

Sık sık sağanaklar oluyor, sonra bir rüzgâr çıkarak bütün çitleri kurutuyor, elma çiçeklerini oradan oraya uçuruyordu. Sanki bir çiçek yağmuru vardı. İki üç hafta mutlu yaşadık. Onun otları kesmesine yardım ettim. Ayakkabılarımın altına hep biçilmiş otlar yapışıyordu. Gece yattığımız

yerden bile biçilmiş ot kokusunu duyuyorduk.

Bir gün Anna, taş basamaklarda bıçakları bilerken eski bir halk şarkısı söylüyordu. Eugene'la dışarıya iki leğen taşıdık. Eugene saçlarımı yağmur suyuyla yıkadı. Sonra benim ıslak saçlı bir resmimi, Anna'nın da bıçakları bilerken bir pozunu çekti. Şiddetli bir sağanak başladı. Yukarı çıktık, ıslak saçlarıma bir düğüm attı, sonra seviştik. Yağmurun, biçilmiş otların ve çuha çiçeklerinin kokusunu duyabiliyorduk. 'Anna şimdi ne düşünecek kimbilir,' dedim.

'Hiç,' dedi. Yeniden aşkın seline kapıldık. Zaman zaman bağırmamak için kendimi güç tutuyordum. Kapıyı kilitlememiştik. Anna her an odaya dalabilirdi.

'Bütün bu küçük tohumlar harcanıp gidiyor,' dedi bana. Ben de gelecek yıl bir bebek sahibi olmak konusunda belirsiz bir cevap verdim. Biz yukarda yatarken postacı gelmiş, iki telgraf bırakmıştı. Biri bana, biri ona gelmişti. Benimki Barbara'dandi:

YAŞASIN BETERİN BETERİ, YAKINDA İNGİLTERE'YE GİDİYORUM.

Daha düzgün bir şey yazsın isterdim, şimdi bu telgrafı ona gösteremezdim.

'Barbara'dan,' dedim. Birden onun yüzünün bembeyaz olduğunu, dudaklarının öfkeyle kısıldığını gördüm. Eğilip elindeki telgrafı okudum:

EĞER ONUNLA EVLENİRSEN SANA SÖZ VERİYORUM BİR DAHA NE ÇOCUĞU, NE DE BENİ GÖREBİLİRSİN.

LAURA

'Zarar yok,' dedim. Ama yüzüne bakınca korktum. Pek yakında bizi bir şey ayıracaktı.

'Zarar yok, üzülme,' deyip duruyordum. Çay yaparken odada otursun istiyordum, ama çıkıp biraz dolaşacağını söyledi. Tarladan geçerken onu seyrettim. Başını eğmiş, yürüyordu. Köpek beyaz kuyruğunu onun paçalarına çarparak yanısıra gidiyordu. Onun ben ve ötekiler arasında bir seçme yaptığını düşündüm. Keşke benim de bir bebeğim olsaydı.

Bir süre sonra, elinde bir demet kırmızı - beyaz akdiken çiçeği ile döndü. Çiçeğin iç bayıltıcı kokusunu içime çekerken, 'Eve sokma bunları, uğursuzdur,' dedim. Ama o söylediklerime aldırmayarak, çiçekleri holdeki büyük vazoya yerleştirdi.

Ondan sonraki günlerde birbirimize nazik davrandık. Onun düşüncelerine karışmadım. Laura meselesinde ne yapacağını sormadım.

Yüzü perişan görünüyor, gözlerinin çevresindeki çizgiler daha da koyulaşıyordu.

'Bu lanet olası memleketi terkediyorum. Pazara bir beşlik hazırla benim için', diye yazmıştı. Body'nin Gresham Oteli'nde bir gece sağa sola yirmi poundiuk banknotlar saçarak hayatımda

gördüğüm en büyük brandy şişesini boğazına bağlayarak St. Bernard köpeği olmaya özenmesi aklıma geldi.

Tam ben mektubu bitirirken, içi telgraf direkleri ve mavi tulumlu adamlarla dolu bir kamyon köşeyi döndü. Adamlardan biri kapıyı çalarak, telefon bağlamaya geldiklerini söylemeye geldi. Şubatta eve elektrik geldiğinden

Uzun boylu kız başını band doğru sallıyarak, bütün bu olanları kabul edemediğini belirtti. Uzun, kumral, sabah akşam fırçalanmış gibi duran saçları vardı. Gümüş çizgili siyah bir pantolon giymişti. Vücüdü temiz ve biçimliydi.

Simon, 'Kardinalin bayılması hakkındaki fıkrayı biliyor musun?' diye sordu ona. Kız kumral başını sallayarak ne olduğunu öğrenmek istedi.

'Bakire Meryem, son görünüşünde bundan sonraki papaya işkence edileceğini açıklamış. Bunu duyan kardinal Spellman bayılmış. Hah hah haa.* Simon'im mekanik bir gülüşü vardı. Kız da ona katıldı.

'Bir tarağınız var mı? Pek yabani bir görünüşüm olmalı,' dedi.

'Korkarım tarağım pek temiz değil,' dedim. Beyaz bir taraktı, dişlerinin arasındaki en küçük kir hemen göze batardı.

Gülümsiyerek, 'Cok iyi,' dedi. Tarağı saçlarında gezdirmeğe başladı. Aynada kendi görüntüsüne gülümsüyor-Birkaç aptalca soru sordu.

'İrlanda'yı seviyor musunuz? Amerika'yı, elbiseleri seviyor musunuz?'

Sırıtarak, 'Tabii. İrlanda'yı, Amerika'yı ve elbiseleri seviyorum,' dedi. Pembe gömleğini pantolonunun içine soktu. Herhalde gardrobu temiz bluzlar ve her süvetere uyacak dizi dizi kemerlerle doluydu. Pantolonunun bir paçasını sıvayarak bir sivilceyi kaşıdı. Bacakları kıllıydı ama tabiî pantolonun altından görünmüyordu. Düz ayakkabılar giymişti, sanki her şeyi Eugene'i çekmek için hesaplanmıştı.

Ona neredeyse, 'Biraz sinirliyim, beni yaralama,' diyecektim. Ama dudaklarını küçük bir deve tüyü fırçayla pembeye boyadığını görünce, bana sert ve akıllı biri gibi geldi.

'Ben hiç dudak fırçası kullanmadım,' dedim, 'çok zor mu?'

'Çok kolay. Bunu size bırakayım,' dedi, 'denersiniz,'

beri telefon almaya uğraşıyorduk. Eugene'i çağırdım, nereye koyulacağını kararlaştırdık. Hole konacaktı.

'Ne harika, değil mi?' dedim. Akdikenlerle dolu vazoyu içeri taşıdım. Yaprakların pek çoğu yerdeki halının üzerine dökülmüştü. İki adam, holde çalışıyor, öbür ikisi ön taraftaki tarlaya direk dikiyorlardı.

'Manzarayı bozacak,' dedi. Pencereden adamların çalıştığı görülüyordu. Tarlalar, zerrin çiçekleriyle sapsarı bir deniz halini almıştı. İşçilere çay yaptım. Telefon bir an önce takılsın, bakkala ya da başka bir yere telefon edeyim istiyordum.

Öğleden sonra, oturmuş kitap okurken, şair Simon, eski model Austin bir arabayla çıkageldi. Yanında Mary adında, uzun boylu, Amerikalı bir kız vardt. Onları oturma odasına alarak, Eugene'i çağırdım.

"Ne güzel bir yer,' dedi Mary. Sakin bir ses tonu vardı. Annemin Amerikalı yeğenlerine hiç benzemiyordu. Bir yaz ¦gelmişler, dört saat durmadan bağırmış ve öğünmüşlerdi.

'Simon sizden bahsetti bana,' dedi Eugene'e, 'Böyle bir yere gelip kendinizi gömmeniz harika bir fikir. Pek çok parlak genç bugünlerde darmadağın oluyor. Birisinin bütün bunlardan uzak kaldığını görmek hoş bir şey.'

'Bazı İrlandalılar da beni darmadağın edeceklerdi,' diye şaka yaptı Eugene. Bu konuya lüzumsuz şekilde dokunmasına öfkelenmiştim.

'İrlandalılar nerdeyse onu çarmıha gereceklerdi,' dedi şair Simon. Sonra tıslayarak, 'Cep çakısı mı yoksa balta mı kullandılar?' diye sordu.

Eugene, 'Kabaralı çizmeler,' dedi.

'Yahu, çok talihliymişsin, yüzünde delikler açmamışlar,' dedi Simon

1

Sonra fırçayı yaldızlı kutusuyla birlikte aynanın önüne bıraktı. Aşağıya indik, gördüğü her şeyi hatta, 'o güzel örümcek ağlarını' bile gülümsiyerek sevinçle seyrediyordu.

'Bu yeri, bu manzarayı tek kelimeyle, beğendim,' dedi, oturma odasında Eugene'in dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu.

Eugene, 'Buraya gelin,' dedi. Ona pencereden uzaktaki akağaç vadisini gösterdi. Şimdi ağaçlar açık yeşil bir renk almıştı. Eugene pencereyi biraz araladı. Kız da uçmaya hazır bir kusmuş gibi elini pencereden sarkıttı.

Londra'daki Milli Film Tiyatrosu'nda onun, 'Pek tatlı' bir filmini seyrettiğini söyleyerek Eugene'i şaşırttı. Birkaç dakika canlı canlı konuşarak bir şeyler anlattı. Sonra gözlerini yüksek tavanlı odada gezdirerek, 'pek hoş bir ev burası,' dedi. Ben de odaya bakarken hiç bir katkım olmadığını

kendinden bu odaya bir yastık bile koymadığımı anla-ladım.' Çay yapmaya gittim.

Döndüğüm zaman Eugene onlara -bana kuşları hatırlatan- müziği çalıyordu. Kız pencerenin yanında duruyor, vücudu müzikle birlikte sallanıyordu. Yanıma gelerek tepsiyi elimden aldı. Sanki beni günlerdir görmemiş gibi gü-lümsüyordu.

Simon, 'Bir telefon alıyormuşsunuz Caithleen,' dedi,, 'bütün arkadaşlarına telefon edebilirsin.'

'Evet öyle,' dedim. İki arkadaşım vardı: Barbara ve Body. Onların da telefonu yoktu.'

Eugene çay koyarak ilk fincanı 'Mary'ye uzattı. Sonra şeker kasesi ile yanıma gelerek, 'Şeker alır mısın?' dedi.

'Şeker mi?' Sanki, 'Arsenik alır mısın?' demiş gibi irkildim. Başımı sallayarak, 'Hayır, şekerim almam,' dedim. Başka zaman olsa aldırmazdım, ama o gün her şey bana dokunuyordu.

'Aaa tabii, sen şeker almazsın. Başka birini düşünüyordum,' dedi. Sonra şeker kasesini Simon'a uzattı.

Simon, Mary'ye göz kırptı. Kız bana kibarca bazı sorular sormağa başladı.

Eugene şefkatle, 'New York ne alemde?' diye sordu. Sanki tanıdığı bir kızı soruyordu.

'New York, o korkunç yer mi?' dedi kız, 'bir daha asla oraya dönmeyeceğim. Avrupa'yı seviyorum, burada daha entellektüel bir hava var. Siz ressamlar, yazarlar, artistler toplumunuzla kaynaşabiliyorsunuz. Geçen gün bir otobüs biletçisi gördüm, James Joyce okuyordu. New York'u sever misiniz?'

'Bir bakıma -yüzünü buruşturdu- sanırım seviyorum. Nefret de ediyorum ama, kalbimin bir parçası hep orada. Herhalde Brooks kardeşler'de çok para sarfettiğimden.'

Hepsi güldüler. Şakayı anlayamamıştım.

'Ben de öyle,' dedi şair Simon,' 'yanımda hiç bir zaman yirmi bin dolardan fazla para taşımam.'

Kendimi çok yalnız hissediyor, onlarla bir arada bulunmak istemiyordum. Eugene'la yalnızken iyiydik. Ama yabancı biri araya girdi mi onu kaybediyordum. Hatta bu, örgülü çoraplı kümesçilik rehberi olsa biie. Çocukluğumdan başka anlatacak bir şeyim yoktu. Onların da çoğunu anlatmıştım zaten.

'Hiç Amerika'da bulundunuz mu?' diye sordu Mary.

'Henüz gitmedim,' dedim, 'gelecek yıl gideceğimi umuyorum.'

'Ölümü çiğneyerek gidersin,' dedi Eugene.

Mary ona, kızlara zalim davranmamasını yolculuğa çıkmama izin vermesi gerektiğini, bunun için bir kanun olduğunu söyledi. Böyle birkaç dakika birbirleriyle alay ettiler.

Kalbimdeki Çiçek —-F:19

Sonra Eugene, 'Dışarı çıkmaya cesaretiniz var mı?' dive şaka ederek tartışmayı sona erdirdi.

Mary pencerenin yanında uzun ve güzel görünüyordu. Eugene ona bakarak Simon'a, 'Senin, kadının gibi görünüyor,' dedi. Simon gülerek, ikisinin de aynı vitaminleri aldıklarını söyledi.

'Şimdi onları böyle büyütmek için yeni bir sistem bulmuşlar,' diye Simon sırıttı. Mary ve Laura'dan bahsettiklerini anlamıştım. Boğazıma bir yumru tıkandı. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Çay getireceğimi söyleyerek dışarı çıktım. Bahçedeki gizli yerime giderek oturdum. Demek Laura da Mary gibiydi, Laura da böyle parlak, konuşkan, şakacı idi. Herşey yeniden gözümün önüne geldi. Pencerenin yanında duruşu, sesindeki merak, koluna taktığı erkek saati (Anna da bana, Laura'nın böyle erkek saati kullandığını söylemişti).

Ağladım, herşeyin bana karşı bu kadar zalim olmasına küfür ettim. Gece benimle seviştikten sonra gündüz bir yabancı gibi, 'Şeker kullanır mısın?' diye sorabilmesi beni şaşırtmıştı. Şimdiye kadar aynı yatakta yatmanın onunla aynı hayatı paylaşmak olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi aşıkların birbirlerine yabancı olduklarını anlıyordum.

Demek Laura da böyleydi. Uzun boylu, uzun bacaklıydı. Laura geri dönse ya da Brezilya'ya giderken Eugene ona uğrasa her şey böyle, hatta daha da kötü olacaktı. Çünkü arada kendi çocuğu da vardı. Bir gün önce çocuğun resmini banyoya asmış, bana, 'Umarım artık seni incitmez," demişti.

Deli gibi ağlayarak yürüdüm. Sinirlerimi yatıştırmak için bir ot sapı çiğniyordum.

İçeri girip hiç bir şey olmamış gibi onlarla konuşmam, ya da eşyalarımı toplayıp onü terketmem gerekliydi. Ama hiç birini yapmadım. Yeniden pencereden baktığımda, onun ateş yakmış olduğunu gördüm. Oda akşam ışığında pek

hoş görünüyordu. Bütün kalbimle içeri girip, gülünç birşey söylemeyi, bu yabancılıktan kurtulmayı diledim.

Yan kapıdan içeri girdim. Yüzümü pudralamaya odama çıktım. Bir buçuk saat de inmedim.

Eugene'in aşağıda, 'Bakayım yukarda mı' dediğini duydum. Birkaç kere adımı inledi, ıslık çaldı. Cevap vermedim. En sonunda arabanın motorunun işlediğini duydum. Nihayet gitmişlerdi.

Eugene eve girdi, mutfağa giderek, 'Gaithleen nerede acaba?' diye Anna'ya sorduğunu duydum.

Anna yatak odasını işaret etmiş olmalı ki hemen yukarı çıktı. Kalbim öfke ve rahatlamayla çarpmaya başladı. Yukarı çıkarken ıslıkla 'Acaba şimdi onu kim öpüyor,' şarkısını söylüyordu. Hava hemen hemen kararmıştı. Yatağın üzerine uzanmıştım.

Odaya girerxen, 'Dinleniyor musun?' diye sordu. Ce-vap vermedim. Yanıma geldi, üzerime eğilerek, 'Duygusal krizlerinden birini mi geçiriyorsun?' dedi.

Ters ters, 'Evet,' dedim.

'Yine ne oldu sana?' Birden sesi elemli bir ton almıştı. Şaşırdım, çünkü beni avutmaya uğraşacağını sanıyordum.

'Beni küçük düşürüyor, ihmal ediyorsun,' dedim.

'Çünkü neşeli bir vakit geçiriyorum. Sen kendin insanlarla konuşmasını öğrenmedin diye ben de onlarla konuşmayacak mıyım? Eğer benim başkalarıyla neşelenmeme dayanamıyorsan hemen şimdi eve gidelim,' dedi birden.

'Buraya beni hiç getirmeyecektin,' dedim.

'Sen geldin. Seni zorlamadım, ne de arkandan gelen bir yığın akrabalarını davet ettim.'

Kendi haklılığından pek emindi.

'Sana her şeyi verdim. Yiyeeek, giyecek, gardrobun içini işaret ediyordu. Gardrobun kapısı çoğu zaman olduğu gibi ardına kadar açılmıştı.' 'Seni eğitmeye, sana insan-

farla ilgilenmeyi, konuşmayı öğretmeye, kendine güvenini kazandırmaya çalıştım, Ama bu sana yetmedi. Şimdi de bana sahip olmak istiyorsun.'

Sesimi alçaltarak, 'Yalnızca ikimiz olduğu zamandan hoşlanıyorum,' dedim.

'Dünya ikimizden ibaret değil,' dedi, 'dünya bu gelen kız, Simon, tanıştığın, tanışacağın bütün insanlar.. Vallahi-' Yatağın üzerine oturarak içini çekti. 'Yapabileceğimi sanmıyorum. Yeniden dümdüz bir yüzeyde çizgiler açmayc başlayamam. Cok zor ve yeteri kadar vakit yok. Dünyad hazır yapılmış yüzlerce kız var,' Başını sallayarak, sanki Mary koridordaymış gibi kapıyı işaret etti.

Bana bakarak, 'Senin münasebetsizliklerin, korkuların, sinir krizlerin, baban...' Ağlamaya başladım. Münasebetsizliklerimin ne olduğunu avucum içi gibi biliyordum,

'Genç kızlar taş gibi oluyor,' dedi, 'hiç bir şey onları etkileyemiyor. İnsan, bir taş parçasıyla ilişki kuramaz, hiç olmazsa ben kuramam.'

'Ama bana öğretmek hoşuna gidiyor,' diye itiraz ettim. 'Sen kendin söyledin. Bazı kızlar

istemezler, ama ben senin buz devrinden, evrimden, kâr esasından bahsetmeni rahatlıkla dinledim. Belki o senin böyle şeyler söylemenden hoşlanmazdı,' Ona kızın kıllı bacaklarından söz etmek isterdim. Ama bu benim tabiatımı tamamen açığa vuracaktı.

'Belki hoşlanmazdı,' dedi, 'ama bu benim ondan hoşlanmama, onunla konuşmama engel değil.'

'Ama senin sevdiğin benim,' dedim, 'sen yatakta ve herşeyde benden hoşlanıyorsun.'

'Lütfen,' dedi. Pencereden giren bir güveyi yakalamak için ellerini açtı, sonra ayağa kalktı.

'Sanırım Laura geri dönse aynı şey olacaktı,' dedim.

'Belki,' dedi. 'Bir ilişki diğerini kesmeyi gerektirmez. Sen-' kelimeyi aradı,' 'tamamen değişiksin.'

'Mesele buysa burada ne aradığımı bilmiyorum.'

'Ben de bilmiyorum. Böyle bar kadını gibi davranarak burada ne arıyorsun?' dedi. Ocağın başına yürüdü. Ocağın içine kâğıtlar, kibritler ve tarağımdan çıkan saçlar atılmıştı.

'Ben de şimdi seninle hiç karşıiaşmasan daha iyi olacağını düşünüyordum,' dedim. Dirseğini şöminenin üzerine dayayarak çuha çiçeği dolu kaseyi içeri doğru itti.

'Düşünemez haldesin, neden kalkıp yüzünü yıkamı-yor, biraz pudra sürmüyorsun? Birşey yap. Uyumsuzluğu-ğunu banyonun duvarlarına göm, ya da çoraplarımı tamir ederek kötü tabiatını yen.'

Orada durmuş, bir yabanei gibi sert konuşuyordu benimle.

'O kızı yeniden görecek misin?' diye sordum.

'Belki, neden olmasın?'

'O Simon'la geldi, Simon'un kızı,' dedim.

'Allahaşkına bu rahip ağızlarını bırak,' dedi. 'Hiçbirşey değişmez değildir,' diye ekledi. Bizim için de öyle diye içimden geçirdim. Belki onu yeterince sevseydim, herşeyine katlanırdım.

'Eğer onu tekrar görürsen, gider, bir daha da gelmem,' dedim. Beni kıskandıran yalnız onun çekiciliği değildi. Lau-ra'yı hatırlatmasına kızıyordum. Onun yalnızca bana ait olmasını istiyordum.

'Öyleyse, şimdiden hazırlanmaya başla. Çünkü yarın öğle yemeğini onlarla birlikte yiyeceğim.'

'Ya ben?' dedim. Benden hiç söz etmemesi öfkemi arttırmıştı.

'Ve sen,' dedi, 'eğer doğru dürüst davranacaksan gelirsin.' Kapıya doğru yürüdü. 'Aynada bir kendine bak. Kırmızı, şiş suratlı çamaşırcı kadınlara benziyorsun.'

'Eugene, Eugene.' Yataktan fırladım. Ama yüzünde öy-

le acı bir ifade vardı ki, söylemek istediklerimi yuttum. Ona ulaşamıyordum.

Aşağıya indi, müzik çalmaya başladı. Ben de oturdum ona nasıl bir ders verebileceğimi düşündüm. Buradan uzaklaşmaya, kendimi aratmaya karar verdim. Barbara, bir keresinde bana, böyle bir hikâye anlatmıştı. Sally Mead (Tod Mead'ın karısı) bir defa Tod'u kertekmiş, o da üç gün bütün meyhaneleri, sokakları, otelleri aramıştı. En sonunda polis kadını bir sinemanın arka sırasında dondurma yerken bulmuştu. Sally günlerini sinemada geçirmiş, gece de bir yurtta kalmıştı. Benim böyle yapmama lüzum yoktu. Joanna'nın yanına gidebilir, Barba-ra'nın hazırlanmasına yardım ederdim. Eugene benî arayacak ve bir daha yanımdan ayırmamaya yemin edecekti.

V

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Uzun bir geceydi. Gardrobun üzerinden bir bavul çıkardım, elbiselerimi yerleştirdim. Mücevherlerimi -annemden kalan bir iki parça ve Eugene'nin aldığı altın bir zincir- bir kutuya koydum. İkiye doğru, süt ısıtmak için aşağıya indim. Geçerken, çalışma odasına kulak verdim. Odada dolaşıyordu galiba, radyoda da, kederli bir flüt çalıyordu. Bir an içeri girmek, ondan af dilemek, birlikte oturup müzik dinlemek isteği ile yandım. Ama yine de mutfağa gittim, sütü ısıttım ve yukarı çıktım. Nasıl olsa, yukarı geldiği zaman, ondan özür dilemem mümkündü. Ama o, misafir odasında yattı o gece. Bu bana herşeyden çok dokunmuştu.

Sabah olunca hiç, konuşmadık. O traş olurken, ben bavulu arabanın arkasına yerleştirdim. Sonra, benim için aldığı nikah yüzüğünü masasındaki kül tablasına bıraktım. Buradan bir hafta kadar uzaklaşmaya karar vermiştim en sonunda. Beni bol bol özlemesine yeterdi bu süre. Dublin'e geldiğimiz zaman eline vermek üzere kısa bir mektup yazmış, çantama yerleştirmiştim. Tabii, mektupta, bir daha dönmemek üzere gittiğim yazılıydı.

Yeni telefon holde tertemiz, pırıl pırıl duruyor, kullanılmayı bekliyordu. Anna telefona bakarak, biz yokken kimsenin aramamasını diledi. Sıkıntısından saçlarını sarıya boyamıştı, ama beceremediği için saçların kökleri siyah siyah görünüyordu. Ona, gittiğimi söylemedim. Çünkü ya kalmam için ısrar edecek, ya da onu da götürmemi isteyecekti.

Dağdan aşağı, tarlalar arasından inerken, Eugenela konuştuğumuz birkaç kelimeyi geçmedi. Aşağıda, verimli topraklar üzerinde, inekler otluyordu. Patates tarlaları, bakır sülfat serpintisinden masmavi görünüyordu.

'Yemeği nerede yiyeceğiz?' diye sordum.

'Shelbourne'da,' dedi. Pencereden, kireç badanalı bir duvara, çarpuk çurpuk yazılmış 'I.R.A.'ya Gider' ve 'Shun Cycling Slaves' yazılarını gördüm. Bu yollardan bir daha geçmeyeceğimi düşünerek ezberlemeğe çalıştım bunları. Hoş, bir daha dönmeyeceğime de inanmıyordum ya.

İskoç cinsi çamlardan oluşmuş bir korudan geçerken, 'Artık ağaçların adlarını biliyorum," dedim. Hiç cevap vermedi. Ağaçların gövdeleri güneşte parlıyordu.

Stephen's Green'de arabadan indik. Otele doğru yürüdük. Döner kapılardan geçerken, 'Ben bir dakika tuvalete uğrayacağım, fazla sürmez,' dedim. Cevap vermeden salona doğru yürüdü.

Tuvalette, mektubu kâğıt torbadan çıkardım -mektup kirlenmesin diye bir torbaya koymuştum. Dışarı çıktım ve

bir komiye iki şilin vererek, mektubu salonda oturan Mr Gaillard'a vermesini söyledim. Sonra koşa koşa otelden çıktım. Kendimi iyice tükenmiş hissediyordum. Arabamn arkasından bavulumu çıkardım. Zaten bagaj kilitlenmezdi. Bir taksiye atladım, Joanna.nın evine doğru yola çıktım. Yolda, mektubumu okuyunca, yüzünün ne hale geleceğini düşündüm. Belki de hemen, beni aramaya Joanna'ya gelecekti. Mektup çok kısaydı:

Seni seviyorum, oma sona yük olmak istemediğim için gidiyorum.

Allahaısmarladık,

Arabada yüzümü pudraladım. Joanna'ya vardığım zaman perişan görünmek istemiyordum.

Tanrım, bak leylek ne getirdi!' dedi Barbara bana kapıyı açarken, bir yandan da Joanna'ya sesleniyordu.

'Aman allah, bebek bekliyorsun, adam da seni bize gönderdi!' dedi. Kapının öünde, bir kilidi açılmış bavulumla dikilmiş, öylece duruyordum. Joanna, benim bıraktığım yazlık bir elbiseyi giymişti. Herhalde uzatmak zorunda kalmıştı. Barbara, blucin ve kolsuz bir bluz giymişti. Çok sıcaktı.

'Hayır, yalnızca Barbara'yı yolcu etmek ve geçirmek için, birkaç günlüğüne geldim,' dedim, neşeyle. İçeri girdik.

Joanna, sarı bir tozdan limonata yapıyordu. Mutfak penceresi açıktı. Çiçekli perde, rüzgârda balon gibi şişmişti. Bisikletim dışarda duruyordu. Üzüntüyle, son binişimden beri başımdan neler geçtiğini düşündüm. Barbara, beni sorguya çekmeye başladı. Çok geçmeden de teslim oldum.

"Annem yerden göğe kadar haklı,' dedi, 'Bütün erkekler domuz.'

"Doğru, çok doğru,' dedi Joanna, Gustav dışarı çıkmıştı çünkü.' 'Sigara, içki, bağırma. Ben öfkelenince bir şey söyleyemiyorum.'

'Bırak da Çait konuşsun/ diyerek Joanna'yı susturdu Barbara. Başına gelenlerden sonra solgun görünüyor, daha çok sigara içiyordu.

"İngiltere'ye gel,' dedi bana, 'müthiş vakit geçiririz. Soho'da striptizci oluruz.'

Gelecek cuma günü İngiltere'ye gidiyordu. Aiiesi, bankadan sigorta parasını çekmesine izin vermişti. Artık sınav veremeyeceğini anlamışlardı. Barbara onlara, hemşirelik yapacağını söylemişti.

'Hemşirelik mi?' dedi. 'Hastaları traş et, çarşafları değiştir. Ben Soho'ya gidiyorum, hayatı görmeye. Sen de benimle gelmeliydin.'

'Hayır, o beni arayacak,' dedim. Sonra onlara, bıraktığım mektubu anlattım. Joanna bize, ön odayı düzeltmemizi, o geldiğinde derli toplu olmamız gerektiğini söyledi. Bu yaz günü, dışarda bir sürü güzel çiçek açarken, kauçuk bitkisinin tozunu almak gülünçtü. Dışarda sarmaşık çiçekleri, güller açmıştı. Onu, üç buçuk- dörtten önce beklemiyordum. Çünkü daha önce, bir şey olmamış gibi davranarak, Simon ve Mary ile yemek yemesi gerekiyordu.

Barbara, dörde çeyrek kala, 'Ona bir içki ver,' dedi Joanna'ya. Pencerenin önüne oturmuş, dantel perdeyi ucundan kaldırmıştım. Bazen, bırakır bırakmaz gelecekmiş gibi geliyordu bana. Ellerim titriyor, karnım ağrıyordu.

Dört buçukta, ses seda çıkmayınca. Barbara onu aramaya gitti. Kendi kendime, saçma özürler, insanın umutsuz zamanlarında yaptığı gibi boş umutlar yaratıyordum; 'Mektubumu almadı.', 'Nereye gittiğimi bilmiyor,', 'Joanna'nın numarasını hep unutur.' 'Bir yandan Joanna'nın verdiği Advocaat'ı yudumlarken, bir yandan yukarı aşağı, mutfaktan odaya dolaşıp duruyordum. En sonunda Joanna'nın

başı döndü, elime, örmem için bir kazak verdi. Karşılaşmamızı düşünüyor, surat mı assam, yoksa kollarımı açıp koşsam mı, karar veremiyordum.

Bu arada Gustav çay içmeye gelmiş, elimi sıkmıştı. Kiracı Gianni de her zamanki gibiydi.

Taşra hayatından hoşlandın mı?' diye sordu, 'O yabani hayatı gördün mü?'

'Yabani hayat mı?' dedim ve çayımı alarak arka odaya çekildim. Joanna bu odada yumurta ve pencere kenarına dizdiği elmaları saklardı.

'Barbara şimdiye kadar dönmeliydi,' dedim, şöminenin üzerindeki alçıdan yapılmış peri kızına. Joanna, zaman zaman bu biblonun yanaklarını kırmızıya boyardı. Çünkü her şey, odadaki her şey solmuştu rutubetten. Tavan akıyordu.

En sonunda kapı çalındı. Koştum. Yalnız Barbara vardı.

'Barbara, Barbara,' dedim. Yanaklarım kızarmıştı, bir iki kadeh içtiği belliydi.

"Yukarı gel,' dedi. Başıyla içerdekilerin duymaması gerektiğini işaret ediyordu.

'O dışarda mı?' diye sordum yukarı çıkarken. Kapıyı kapadık.

'Nerede?' dedim. Bir an yüzüme baktıktan sonra:

'Evet, gitmiş,' dedi.

'Bensiz mi?' Aptallaşmıştım. 'Beni almaya gelmiyor mu?'

'Hayır,' dedi içini çekerek, 'Seni almaya gelmiyor.'

'Mary de onunla gitmiş mi?'

'O sıçan mı? Herşeye «müthiş, duygulandırıcı» diyen o sıçan mı? Bir de bana güzel olduğunu söylemiştin. Bizden fazla olarak, bir iç çamaşırı, bir de göbeğine kadar sarkan kolyesi var. Vızgelir bana,' dedi.

'Nerede, onunla mı gitti?'

'Sürtüğün biri. O sakallı casusu aldı, evine gitti. Sen öyle köpek balıkları için fazla yumuşaksın.'

'Ama Eugene ne oldu?' diye sordum.

Bir sigara uzatarak, 'Otur şuraya,' dedi. Sonra başladı. 'Ona bizde olduğunu söyledim, «Tabii,» dedi. Sonra bana brandy ısmarladı, ötekiler gidince, senin bir kriz geçirdiğini söyledim. Bana, senin hakkında artık kararını verdiğini söyledi...'

Titremeğe başladım, daha kötüsüne hazırlanmak ister gibi, yatak örtülerini kavradım.

'Burada kalman gerektiğini söylüyor,' dedi. 'Yaşlı «damlarla genç kızların, yalnız kitaplara yakıştığını söylüyor. Burada kalacaksın.' İki demir karyolayı işaret ediyordu: 'Belki biraz daha büyürsün. O da Amerika'daki işini bitirir döner. Deliriyor musun? Ne oluyor?'

Başımı salladım, hıçkırarak saten yatak örtüsünü çekiştirmeye başladım. Yırtacağımdan korkmuştu. Sonra yatağa kapandım, ağlamaya başladım.

'Allahaşkına sinir krizi geçirme.' Omuzlarımdan tutmuş, beni yatıştırmaya çalışıyordu. 'Aklını başına topla, ne olur.'

'Sinir krizi geçirmeye de, aklımı kaçırmaya da hakkım var!' diye bağırmaya başladım. Joanna içeri girdi, parçalanmadan yatak örtüsünü kaldırmasını söyledi Barbara' ya. Ayakkabılarımla, öylece yatmıştım. Barbara beni yatağın kenarına itti, onlar örtüyü kaldırırken ben eğilmiş, kahverengi muşambalı yeri yumrukluyordum.

'Histeri krizi değil mi, bu?' dedi Joanna. Barbara, arkadaşımız Tom Higgins'in, bundan daha hafif bir kriz yüzünden nasıl akıl hastanesine gönderildiğini hatırlattı. Tom, O'Connell köprüsü üzerinde rastladığı bir rahibeyi, ölen kız kardeşine benzettiği için sarılıp öpmüştü. Kız kardeşi, veremden, Barbara'mn yanındaki yatakta can vermişti. Daha

önce de erkek kardeşi, İspanya'da öldürülmüştü.

Eugene'e gidiyorum, ona gidiyorum,' dedim, kalkmaya davrandım.

'Hayır, gitmeyeceksin,' dedi Barbara kesinlikle, 'Seni

istemiyor.'

'İstiyor, beni istiyor o,' diye bağırdım. Sonra Gustav girdi içeri. Beni yerde, diz çökmüş, saç baş darmadağın* görünce, utançtan ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

'Miss Caithleen, o nazik Miss Caithleen,' dedi.

Evet, dedim içimden, o kadar nazik olan Miss Caitfe-en, lanet olası bir adam yüzünden böyle yabani, aşağılık, biri oldu. Yere uzanıp ağlamaya başladım.

Beni yatağa yatırdılar. Sakinleşeyim diye bir sürü hap ve viski verdiler. Barbara'yla aynı yatakta yattık. Uyku araf sında, Barbara'nın belime sarılan kolunu, onunki sanıp uyandım. Gerçek, bütün boşluğuyla yüzüme çarptı o zaman. Yokluğunu en çok o zaman duydum. Barbara'nın koluydu bedenime sarılan, ama ben onun bedeninin, kokusunu, rengini, geceler boyu bizi saran sıcaklığını özluyordum. Aldığım haplardan kafam bulanmıştı, sabaha kadar ağladım.

Barbara, derslere gitmekten vazgeçmişti. Saat on birde, bir telefon kulübesine girdik, Barbara, Eugene'ın numarasını çevirdi. Santraldaki memur, telefonun daha bağlanmadığını, bir süre sonra telefon etmesini söyledi.

Evde, pencerenin önüne oturdum, rüzgârda sallanan akağacı ve gülleri seyretmeye başladım. Barbara bana çay getirdi, üç dört defa telefona gittiyse de konuşamadı.

Bu kırmızı gül açılırken bana gelecek, diye düşündüm. Ama yanılmışım. Barbara, son telefondan döndüğü zaman.

telefona Anno'nın çıktığını, Mr. Goillard'ın yol çantasıyla evden ayrıldığını bildirdiğini söyledi.

'Belki bir iki haftalığına Londra'ya gitmiştir,' dedi.

'Haftalığına mı?' dedim, 'haftalarca beklersem, aklımı kaçırırım.'

'Bu Cuma İngiltere'ye gidiyorum,' dedi Barbara. Parmağını bana doğru salladı, 'Sakın burada kalıp seni avutmamı isteme. Aylardır gitmek istiyordum, kimsenin bana engel olmasını istemem.'

'Sana engel olmayacağım Barbara,' dedim, 'gelecek o.'

'Ya gelmezse?'

'Gelecek.'

'Ama ya gelmezse?1 dedi. Kıskandığı için beni üzüyor diye düşündüm. İstersem onunla birlikte İngiltere'ye gelebileceğimi söyledi.

'Onu orada görürsün," dedi, 'belki şimdi oraya varmıştır bile.'

Pekâlâ da mümkündü bu. Londra'daki şirketlerle bir sürü işi vardı. Ama ben daha çok bir geceliğine, balık avlamak için bir otele gittiğini düşünüyordum. Ne zaman bir şeye sıkılsa, balığa çıkardı. Beni özlediğini biliyordum.

O gece bir daha İngiltere'ye gitmekten söz etmedik. Ama Barbara, ertesi gün de aynı konuya dönünce, kendimi, pek inanmadığım halde, onunla İngiltere'ye gidebileceğimi söyledim. Gitmek için yapılan planlar beni avutuyor, hem de böylece ona, kimseye bağlı olmadığımı öğretir diye düşünüyordum. Ona, gideceğimi üzerine 'Acele* ve 'Özeldir' işaretli mektuplarla bildirdim.

O arada Barbara gitme planları yapıyordu. Annesine telefon etti, babama gidip Eugene'den ayrıldığımı ve Barbara'yla birlikte İngiltere'ye gideceğimi söylemesini rica etti. Babam sevinmişti. Bana bir mektup yazarak, aileme ve dinime bağlılığımı övdü. Armağan olarak elli pount gön-

dermişti -kuşkusuz yeğen Andy ve öbür zengin akraba-tardan toplamıştı. Benim birkaç gün gidip yanlarında kalmamı istiyorlardı. Ama Barbara telefonda annesine hiç vakit kalmadığını söyledi. Barbara biletleri almıştı. Kafamda hep, bileti son dakikada, Eugene gelince geri vermek, ya da fakir birine armağan etmek vardı. Eugene'in gelmesi gerekiyordu. Gelmezse, aramızdaki herşey anlamını yitirecekti.

Ona yeniden yazdım. Gelip bizimle bir içki içmesini ve veda etmesini söyledim. Beni bir kez görse, seveceğini ve benimle konuşmak isteyeceğini biliyordum. Kendi kendime, insanların beni hep böyle çabuk unuttuğunu ama görünce de ayrılamadıklarını düşündüm.

Mektuba hiç cevap gelmedi. İki kez telefon etmek istedim ama, gurur ve korku bana engel oldu. Onunla telefonda konuşmak istemiyordum zaten. Beni gelip görmeliydi.

Barbara'yla sık sık dışarı çıkıyor, veda ediyor, yeni elbiseler ve iç çamaşırları alıyor, saçlarımızı yaptırıyor, Bar-bara'nın arkadaşları ile içiyorduk. Bazen bir meyhanede içerken, onun Joanna'nın kapısında beklediğini sanıyor, deli gibi, bir taksiye atlayıp koşuyor, her seferinde de haya! kırıklığına uğruyordum.

** *

Geceler pek kötü geçiyordu. Onun çalışma odasında oturduğunu, satranç oynayıp, müzik dinlediğini, ellisinde damar tıkanıklığından ölmemek için sütün kaymağını ayırdığını düşlüyordum. Ağzımın içinde, su toplayan çıkmış, gecelerimi daha da çekilmez bir hale getirmişti. Genç kızların taşa benzediğini söyleyişi aklıma geliyor, ona koşmak, öyle olmadığımı haykırmak istiyordum.

Dört gün dört gece geçti. Beşinci gün buradan gide-

çektik. Barbara, iki kişilik bir kamara tuttu. Biletlerimiz selofan bir zarfın içindeydi. Hazırlandım, ama hâlâ girmiye-cekmiş gibi davranıyordum. Tam gemiye binerken, onu rıhtımda, üzgün üzgün dururken bulacaktım. Omuzuma vurup, 'Kate,' diyecek, ben de ona dönecektim. Bir mektup daha yazarak, gidiş saatimizi bildirdim, geminin nereden kalkacağını söyledim, mutlaka geleceğini biliyordum..

YİRMİNCİ BÖLÜM

Son günümüzde, sicim ve bavul etiketi aldık. Akıl has-tanenesinde yatan Tom Higgins'e, bira ve yirmi sigara gönderdik. (Kendimiz gitmeye korkuyorduk.) Joanna, günün şerefine, öğle yemeğinde piliç yapmıştı.

Yemekten sonra, en sona bırakılan şeyleri paketledik. Joanna durmadan eski giyeceklerle, şişelerin dibindeki parfümleri istiyordu. Barbara, üç parfüm şişesini yarı yarıya suyla doldurarak, Joanna'yı memnun etmek istedi.

Paketleme işi bitince, veda etmek için komşuları dolaştık. Barbara, Mr. ve Mrs. Burns'lere benimle birlikte geldi. Mr. Burns bana bir pound verdi, beni o kötü adamdan, tanrının kurtardığını söyledi. Barbara'nın dışında kimse, benim yalnız Eugene'a dönmeyi düşündüğümü anhyamıyor-du.

'Haydi, neşelen biraz. Londra'ya gidince ona yazarsın, o zaman gelip bizi şöyle müthiş yemeklere götüreceği şüphesiz.1 dedi eve dönerken. Havada, bahçelerden gelen bir akdiken kokusu dolaşıyordu. Gelip gelmeyeceğini merak

ediyordum. İki üç kez Barbara'ya, yeniden telefon etmesini söylemek geldi içimden. Ama belki bu herşeyi berbat eder, gelmekten vazgeçmesine sebep olurdu.

Evde, Joanna'nin bahçesinde, koyu parlak kırmızı renkli güller açmıştı. Joanna sulamıştı onları, her tarafta güzel bir ıslaklık vardı. Eugene hâlâ gelmemişti. Barbara, Body ve Tod Mead'le bir kahvede buluşmayı kararlaştırmıştı.

Saat altıda, bizi almaya bir taksi geldi. Gustav, bavulları taşımada şoföre yardım etti. Herkes arabaya bindikten sonra, koştum, tokmağın altına bir not bıraktım. 'Gemi? nin karşısındaki kahvedeyiz.' 'Bizi nerede bulacağını bilsin istiyordum ama, Joanna'nın notu bıraktığımı görmesini de istemiyordum. Hırsızlara fırsat verdiğimi söylerdi yoksa.

Karanlık bir kahveydi. Bir geminin içi gibi dekore edilmişti. Raflara çeşitli büyüklükte, içinde gemi olan şişeler dizilmişti. Duvarda, Robert Emmett'in bir resmi asılıydı. Ayağımla, yerlere serpilmiş talaşın içine daireler çizerek telefon etmeden daha ne kadar sabredebilecegimi düşünüyordum.

'Haydi Caithleen, neşelen yavrum,' dedi Body, elime bir içki tutuşturarak, Limonlu romdu verdiği, sevmedim.

"Eğer bir yayıncıya rastlarsanız, bana lazım,' dedi Tod Mead. Kafasında, roman yazıp meşhur olmak düşüncesi vardı eskiden beri.

'Sally nasıl?' dedim. Onunia hiç tanışmamıştık ama, Barbara'mn gebe kaldığı zamandan beri çok acıyordum ona.

'Çok formunda, bahçeyle uğraşıyor,1 dedi. Onun gerçekten nasıl olduğunu sormak istedim ama, sustum. Hep öfkelenir gibi bir hali vardı.

'Bu gemileri şişelere nasıl sokuyorlar acaba?' diye sordu, uzun bir şişedeki beyaz gemiyi işaret ederek. Sevmediği konulardan, hep böyle, sözü saçma bir şeye yönelterek

kaçmıştı. Onu hep böyle, mavi gözlü, biraz buruk, eski gri Crombie paltosunun belinde toka yerine atılmış bir düğümle; kendini şarap, Amerikan yazarları ve şişedeki gemiler konusunda uzman saymasıyla hatırlayacaktım.

Trinity Koleji'nden iki öğrenci, Barbara'ya veda etmeye geldiler. Barbara birinden bir Kolej fuları almaya çalıştı, Londra'da gösteriş yapmak istiyordu.

Tod'u dinlerken, birden aklım başımdan gitti, fırladım. Barbara'ya, 'Ona telefon edeceğim,' dedim.

"Pekâlâ et, seni tutan yok,' dedi, çizgili eşarbını başını dolarken.

Telefon holdeydi. Bir şilin ve birkaç peni çıkarmok, santral onun numarasını bağlayana kadar beklemek zorunda kaldım.

Telefona Anna çıktı.

'Hayır, burada değil,' Ahizeye haykırıyordu. Hayatında ilk ya da ikinci kez telefon kullandığı belliydi. Sonra sesi uzaklaştı; bana, başını çevirip başka biriyle konuştu gibi geldi.

'Anna, İngiltere'ye gidiyorum. Ona yalnızca allahaısmarladık demek istiyorum. Çağır gelsin telefona.'

'Burada değil,' dedi yine. 'Tarlada, yemin ederim.' Hıç-kırdığımı duydu, 'Gelirse hemen size yollayacağım. Neredesiniz? Daha ne kadar kalacaksınız?'

Bara doğru bağırarak, kahvenin adını sordum. Birkaç kişi birden cevap verdi.

'İngiltere'ye gitmeniz iyi oldu,' dedi Anna. 'Yavrum, yine başım belada, bana o haplardan gönderemez misin?'

'Çalışırım,1 dedim, 'O orada mı?"

'Değil, kimse yok burada, benden ve çocuktan başka

Hapları göndereceksin değil mi?'

'Sen de, ben gitmeden yolla onu buraya.'

'Buradaysa söyleyeceğim.'

'Anna, ona yazmıştım,' dedim.

'Biliyorum. Holdeki masanın üzeri, yığınla açılmamış mektupla dolu.'

Ondaki, bu gelen mektubu, ister endişe verici olsun, ister sevindirici: günlerce, haftalarca açmama yeteneği en beğendiğim yanıydı.

Anna'ya, Amerikalı kız Mary'nin eve gelip gelmediğini sordum.

'Fare itlaf memurundan başka kimse gelmedi. Senden sonra burası manastıra döndü. O da zaten bir keşiş gibi yaşıyor. Hapları gönderecek misin?' diye yalvardı. Tam o sırada vakit dolmuştu.

Telefonu kapadığım zaman, kendimi çok kötü hissediyordum. Onu son gördüğüm, oteldeki haliyle hatırlıyordum. Kahverengi gözleri, umduğu gibi bir kız olmayışımdan doğan elemle dolmuştu. Bir taş, demişti. Güneşte çatlayan, nehirde yıkanan taşları düşündüm.

Kahveden ayrılırken, gemiye gelmesi için not bıraktım. Hâlâ gelebileceğini düşünüyordum. Geç

olmuştu artık. Onu dağın yamacından ufak arabasıyla inerken, bana doğru geelirken gözümün önüne getirdim.

Anna, onu aramaya söz vermişti ama, herhangi bir yerde olabilirdi.

t.

Body, geminin kaptanını tanıyordu, herkesin gemiye binmesi için izin aldı. Birçok hamala bahşiş verdi. Barbara, biletini dişlerinin arasına sıkıştırmıştı, çünkü elleri çiçekler, yo! çantaları ve yeni kırmızı mantosuyla dopdoluydu.

Koridorda ilerlerken, hâla3 dönüp, onun, gelebileceğini

düşünüyordum. Gelecekti çünkü. Ama Body'nin canlı sesi ve arkama dayanan bir bavulun ueu beni ileriye itiyordu.

Küçük kamaramız, dostlarla dolmuştu. Tod, Body, Joanna, Gustav ve bize verdikleri çeşitli buketler. Body, yarım şişe İrlanda viskisi dolaştırdı, herkesi içmeye çağırdı.

'Mikrop kapmaya niyetim yok,' dedi Joanna. İçtiği birkaç sherry, onu neşelendirmişti. Body, onun şapkasını yana yıkınca, her şeyi darmadağınık göründü.

'Allah canını almasın,' dedi Body ona. Kostümlü danstan dönüşte, nasıl merdivenlere saldırdığı geldi aklıma. Bir an hepimizin üzerinde bir elem havası esti. Sonra Body bağırdı, 'Barbara, Caithleen, sağlığınıza, talihinize; şimdiki kadar tatlı olun hep, hiç değişmeyin.' Konuşmasının sonu şarkı haline gelmişti. Barbara'yı, kalçasına vurarak havaya kaldırdı.

'Aman allahım!' dedi Barbara, başını beyaz porselen globa çarpmıştı.

Tam o sırada, ziller çalmaya başladı. Otoriter bir ses, yolcu olmayanların gemiyi terketmelerini söyledi.

'Ulu tanrım, yüzdürecekler bizi,' dedi Body. Joanna telaşlandı, Tod alay olsun diye yakasını kaldırıp haç çıkardı. Kapıya doğru itişe kakışa ilerlemeye başladılar. Biz de, ezilmiş güller ve hepsinin ağızlarının ıslaklığını taşıyan viski şişesi ile başbaşa kaldık.

'Gelmedi,' dedim Barbara'ya Birbirimizin boynuna sarılıp ağlamaya başladık.

'Çıldıracağım, çıldıracağım,' diye hıçkırdım.

'Haydi oradan, deli kız,' dedi, 'Bekle İngiltere'ye gidelim, herşey bambaşka olaeak.' Sonra ne kadar çok paramız olduğu aklına geldi.' 'Çantalarımız, paralarımız!' diye bağırarak, mantoları, paketleri savurmaya başladı. En sonunda yataktaki paket yığını altından çantalar çıktı. Son dakikada, bütün eşyamızın bavullara sığmadığını görünce, çeşitli paketler yapmak zorunda kalmıştık. Barbara, Liver-

i'

I:

— 308 —

pool'a varınca, bunları taşımak için bir el arabası gerekeceğini söyledi.

'Bütün gece uyanık kalmalıyız,' dedi, 'İçeri birinin girip, paramızı çalmayacağı, ya da bize tecavüz etmiyeceği bilinmez.1

'Onu hiç unutmayacağım,' dedim, lavabodaki aynada üstümü başımı düzeltirken.

'Sana unut diyen yok,' dedi, 'Hem neşelen artık, Şoho' da bizi muazzam bir hayat bekliyor.'

Geminin hoparlöründen yeni bir açıklama duyuldu, titreyerek dinledim belki odur diye, ama değildi.

'Yüzüme bakınca geçmişi olan bir kız olduğum anlaşılıyor mu?' diye sordum. Artık inee görünmek için yanakla rımı içeri çekmeme lüzum yoktu.

Aynaya bakarak cevap verdi, 'Altı aydır doğru dürüst bir uyku çekmediğin belli oluyor.' 'Sonra, hınzırlık olsun diye, kapının yanındaki iki zile bastı. Bir kamarot geldi hemen.

'Hava olsun diye çaldım,' dedi. Kamarot, odanın karışıklığına, elbiselere, yerdeki çiçeklere, ağlayan bana, kucağında şişeyi sallayan Barbara'ya baktı. Başını sallayarak gitti.

'Eğer yarın dolgun bir bahşiş almak istiyorsa, bizi gözetmesi gerek, yoksa hava alır,' dedi Barbara yüksek sesle.

'Aşkın kalbinde, anlatılamayacak bir elem var,' dedim. Viskiden hafif çakırkeyf olmuş, kelimelerde avuntu arıyordum.

Ellerini kulaklarına kapayarak, 'Hayır, hayır,' dedi, 'Yine mi bu cenaze havalarını söylüyorsun.'

'Çoraplarını hep kendisi yıkar, çekmesin diye metal askılara takardı,' dedim. 'Bir seferinde, kaynatıldığı için çekerek küçülmüş kadife pantolonunu korkuluğa takmıştı.'

— 309 —

Sana birşey söyliyeyim mi? Bana öyle geliyor ki, ona bir şeyler olmuştu, senin de uzaklaştığın çok isabet.' Alnına vurarak, 'Keşiş olacak o,' dedi.

Gemi birden sallanmağa başladı. 'Gidiyoruz, haydi gel, el sallayalım onlara,' dedi Barbara. Sonra elimden tutarak güverteye koşturdu. Body ve öbürleri hâlâ rıhtımdaydılar. Şapkalarını, ellerini ve gazetelerini sallıyorlardı. Ama o, ortada yoktu.

'Body samimi bir çocuk,' dedim.

Barbara, temiz bir mendil sallıyordu. Küpeştelere abandık, birden, geminin hareket ettiğini, kirli suların köpürdüğünü gördük.

'Sanki yüz rezevuardan su akıyor,' dedi. Denizdeki martılar birden havalanarak, bize doğru ağır ağır uçmaya başladılar. Hareket ettiğimize, İrlanda'dan ayrıldığımıza ina-namıyordum. Gözyaşları arasından, el sallayanları, kuşları, uzun, dümdüz rıhtımı görüyordum. Mayıs akşamının eflatun rengi alacakaranlığında, Dublin şehri uzaklaşıyor-du. Bu şehirde onunla ilk defa öpüşmüş, iki dişimi burada çektirmiş, annemin yüzüklerinden birini bu şehirde rehine vermiştim. Sevdiğim şehirdi bu. İkimiz de ağlıyorduk.

'Zavallı Tom Higgins, o deliler evinde kapalı şimdi,' dedi Barbara, bu yüzden ağlıyormuş gibi. Ama ben, onun da kendi anıları için, aldığı çiçekler, flört etttği otobüs biletçi-ieri için ağladığını biliyordum.

Şimdi, Dollymount kumsalını görebiliyorduk. Oraya, önce Mr. Gentleman, sonra da onunla gitmiştim. İkisine de aşıktım. Otlar fışkıran kum tepelen geldi gözümün önüne. Aşık olayım olmayayım, bir daha oraya ayak basmamaya yemin ettim. Hava kararmaya başlamış, üşümüştük. Körfezin her tarafında ışıklar yanmıştı.

Aşağımızda, üçüncü mevki yolcuları, içkilerini almış, şarkı söylüyorlardı.

'Aşağıda daha sükseli olurduk,' dedi Barbara. Birinci mevkide genellikle evli çiftler ve rahipler yolculuk ediyordu.

Martılar yavaş yavaş uçuyor, çığlıkları içimdeki çığlığa karışıyordu. Gök yavaş yavaş karardı, denizden bir sis yükselmeğe başladı ve yıldızlar çıktı.

'Kusarız diye hap aldım,' dedi Barbara. İçeri girdik, üçer hap aldık,

Onu birden, her zamankinden çok özledim. Gelmemeyi tercih ettiğini bilerek, böyle yatakta bir başına oturmak korkunçtu.

'Hastalanırsam, herşey berbat olur,' dedi Barbara. Sonra tedbir olsun diye, yüz havlusunu yeni elbisesinin üzerine koydu.

'Hatırlat bana da, birkaç havlu isteyelim,' dedi. Beni çıldırmaktan ancak Barbara, yüksek sesle durmadan konuşarak kurtarabilirdi.

'Gidiyoruz işte,' dedi, kollarını havaya kaldırarak, 'Gidiyoruz, İngiliz, Amerikan gazeteleri not edin!' Ve Hibernia adlı gemi, gecenin karanlığında, Liverpool şafağına doğru, hızla ilerlemeye devam etti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bayswater'da bir mezeci dükkânında çalışıyorum, geceleri de Londra Üniversitesi İngilizce bölümüne gidiyorum. Barbara, Sobo'da çalışıyor, ama umduğu gibi bîr strip - tease pavyonunda değil. Büyük bir otelde, danışma memuru olmaya uğraşıyor. Stüdyo tipi küçük bîr odayı paylaşıyoruz ve teyzem iki haftada bir, tereyağı yolluyor bize. Barbara, bu saçak saçak sicimle bağlı, zavalir paketi alma-

nın, bizi tam iki dilenciye benzettiğini söylüyor. Ben de her mektubumda teyzeme, tereyağının burada vesikaya bağlanmadığını yazıyorum ama, yine de gönderiyor. Zavallının, sevgisini ispatlayabileceği tek yol bu.

Sıcak bir yaz geçiriyoruz. Tarlaları, yumuşak meltemi özlüyorum ve zaman zaman aklıma söğütler ve katırtırnak-ları ile dağdaki dere, onunla balığa çıkışımız, koca çizmelerle sudan yukarı yürüyüşü geliyor. Boş bulunduğum anlar, son trende ya da pencerede saçlarımı kuruturken, kendi kendime, neden onu bırakıp gittiğimi, midyelerin kayalara yapışması gibi neden dört elle ona sarılmadığımı soruyorum.

Buraya geldikten sonra, bana, ne iyi bir kız olduğumu, onun daha genç ya da benim daha yaşlı olmamamıza çok üzüldüğünü anlatan güzel bir mektup yazdı.

Karşılık gönderdim, o da yeniden yazdı. Ama iki aydır haber çıkmadı. Herhalde karısına döndü, ya da Güney Amerika'da o sulama ile ilgili filmi çekiyor.

Onu tekrar görsem, koşar öperdim, ama görmesem de kafamdaki resim hiç silinmeyecek. Ağaçlar arasmda yürürken, benim terkedilmekten korkmam üzerine, bana aşkı tanımanın ve bir gün bunları hatırlamanın, bütün insanların ortak yaşantısı olduğunu söyleyişini hiç unutmayacağım.

'Hepimiz, bir gün birbirimizi bırakırız. Ölür, değişiriz -daha çok da değişiriz- en iyi arkadaşlarımızı bile eskitiriz; ama seni bir gün bıraksam bile, sana benden bazı şeyler geçmiş olacak. Beni tanıdığın için değişik bir kişi olacaksın -kaçınılmaz birşey bu...' demişti.

Çok doğru, Barbara bile farkında değiştiğimin. Gece öğrenimini bırakmazsam, pek yakında, düz ayakkabılar giyen, gözlüklü baston yutmuşlardan biri olacağımı söylüyor.

Ama Barbara'nın bilmediği bir şey var, o da artık eskisi gibi havalarda gezmediğim. Yakında, düşündüklerimi doğru dürüst anlatmayı da öğreneceğim; işte o zaman, inanıyorum ki, ne eskisi kadar yalnız duyacağım kendimi, ne de Eugene'nin beni içine çekmeğe çalıştığı dünyaya o kadar uzak ve yabancı.

SON